AMY EWING

TRILOGIA *ORAȘUL SOLITAR*

CARTEA A DOUA

TRANDAFIRUL ALB

Lupta pentru viață o va costa totul.

AMY EWING

TRANDAFIRUL ALB

TRILOGIA ORAŞUL SOLITAR
— CARTEA A DOUA —

Original: *The White Rose* (2015)

Traducere din limba engleză:
MONICA-LAURA CIBOTARIU
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2019 —

Pentru mama mea şi tatăl meu,
care au crezut mereu

1

Diapazonul nu scoate niciun sunet.

Privesc îndelung micul meu diapazon din argint, ascuns printre bijuteriile împrăştiate pe măsuţa de toaletă. Cuvintele lui Garnet îmi răsună în minte ca un ecou:

Te vom scoate de aici.

Îmi forţez mintea să lucreze, îmi înving groaza şi încerc să pun lucrurile cap la cap. Sunt închisă în dormitorul meu din palatul Ducesei din Lac. Cum poate Garnet, propriul fiu al Ducesei, să aibă un diapazon? Lucrează cumva cu Lucien, însoţitorul Principesei Electoare şi, în acelaşi timp, prietenul şi salvatorul meu secret?

Dar de ce nu mi-ar spune Lucien?

Lucien nu ţi-a spus nici că naşterea unui copil omoară mamele-surogat. Nu-ţi spune mai mult decât ceea ce crede el că trebuie să ştii.

Simt cum mă cuprinde panica atunci când mi-l amintesc pe Ash – prizonier şi plin de sânge în temniţa subterană. Ash, un însoţitor pentru fiice de regi, care şi-a pus în primejdie propria viaţă iubindu-mă pe mine. Ash, singura persoană din acest palat în afară de mine care înţelege cum este să fii tratat ca şi cum ai fi proprietatea cuiva. Clatin din cap. Cât timp am pierdut uitându-mă fix la diapazon? Zece minute? Douăzeci? Ceva trebuie să se întâmple. După ce Ducesa ne-a prins împreună în camera lui, el a fost bătut şi aruncat în temniţă, fără ca nimeni să fie trimis să-l salveze. Dacă Ash va rămâne acolo, va muri.

Groaza mă cuprinde din nou şi simt un nod în gât. Închid strâns ochii şi nu-i văd decât pe soldaţi dând buzna în dormitorul lui. Smulgându-l din pat. Sângele lui stropind cuvertura atunci când unul dintre soldaţi l-a izbit în faţă cu patul unui pistol de nenumărate ori, în timp ce Ducesa asista la această scenă.

Şi Carnelian. Malefica şi odioasa nepoată a Ducesei. Şi *ea* era acolo. Ea ne-a trădat.

Îmi muşc buza şi tresar. Mă privesc în oglindă – am părul răvăşit, iar ochii îmi sunt roşii şi umflaţi. Buza inferioară e crăpată în colţul gurii şi o vânătaie îmi întunecă obrazul. Îmi pipăi locul mai sensibil, amintindu-mi senzaţia pe care am avut-o atunci când Ducesa m-a pălmuit cu sete. Clatin iarăşi din cap. S-au întâmplat atât de multe de la Licitaţie. Izolare, alianţe, moarte. Am fost adusă aici pentru a purta copilul Ducesei. Încă mai văd furia din ochii ei atunci când m-a prins cu Ash în aceeaşi cameră, în acelaşi pat. „Târfă”, aşa mi-a spus, după ce soldaţii ei l-au târât pe Ash de acolo. Nu-mi pasă de insultele ei. Îmi pasă doar de ceea ce se va întâmpla de acum înainte.

Lucien mi-a dat un ser pe care ar fi trebuit să-l beau în seara asta. M-ar fi făcut să par moartă şi m-ar fi ajutat să ies din *Bijuterie* pentru a ajunge într-un loc sigur, în care trupul meu nu ar mai fi folosit după bunul-plac al celor din familia regală. Dar eu nu am luat serul. L-am dat altcuiva – lui Raven.

Undeva, în palatul vecin al Contesei de Piatră, se află cea mai bună prietenă a mea, Raven. Stăpâna ei o foloseşte într-un scop şi mai sinistru. Pe lângă faptul că Raven poartă copilul Contesei de Piatră, este torturată în moduri greu de imaginat. Ea este acum doar o carcasă a fetei de altădată.

Şi nu puteam să o las să moară în acest fel.

Aşa că i-am dat ei serul.

Lucien se va supăra când va afla ce am făcut, dar nu am avut încotro. Va trebui ca el să înţeleagă.

Cu degete tremurânde ridic diapazonul. Şi mă aşez pe marginea patului.

— Garnet? şoptesc în el. Lucien?

Nu-mi răspunde nimeni.

— Garnet? şoptesc din nou. Dacă mă poţi auzi… te rog, spune ceva.

Nimic.

Cum pot fi salvată cu soldaţii păzindu-mă în acest fel? Cum poate fi salvat Ash?

Capul îmi bubuie – sufăr îngrozitor când mă gândesc. Mă ghemuiesc în pat, ţinând strâns între degete diapazonul din argint şi încercând să-l fac să vibreze, pentru a îndemna pe cineva să-mi vorbească.

— Te rog, şoptesc în diapazon, nu-l lăsa să moară!

Eu, cel puţin, s-ar putea să am ceva ce-şi doreşte Ducesa. Trupul meu ar putea fi destul pentru a mă ţine în viaţă. Dar Ash nu are acest avantaj.

Mă întreb cum este atunci când mori. Fata aceea sălbatică îmi răsare în minte – surogatul care a încercat să scape de cei din familia regală şi care a căutat să se ascundă. Cea pe care am văzut-o în timp ce era executată în faţa zidurilor de la Southgate, clădirea internatului în care eram ţinută. Îmi amintesc expresia ei ciudat de liniştită în ceasul morţii. Curajul ei. Aş putea fi la fel de curajoasă ca ea dacă ei mi-ar pune capul pe butuc? „Spuneţi-i lui Cobalt că-l iubesc”, zisese ea. Asta, cel puţin, pot să înţeleg. Numele lui Ash ar fi unul dintre ultimele cuvinte de pe buzele mele. Mă întreb cine era acest Cobalt pentru ea. Trebuie să-l fi iubit foarte mult.

Aud un zgomot şi sar atât de repede, încât am senzaţia că încăperea se răstoarnă cu tot cu mine. Singurul meu gând este că trebuie să ascund diapazonul undeva, chiar acum. Este singura mea legătură cu cei care vor să mă ajute. Dar cămaşa mea de noapte nu are buzunare şi nu vreau să risc, ascunzând diapazonul în cameră, în caz că Ducesa decide să mă mute de aici.

Apoi îmi amintesc Balul Principelui Elector, atunci când Lucien mi l-a dăruit. Când Garnet mi-a stricat coafura şi Lucien a sărit în apărarea mea, ascunzând diapazonul din argint printre buclele mele dese şi negre.

Oare Garnet colabora cu Lucien încă de atunci? Oare mi-a răvăşit părul intenţionat? Dar nu trebuie să pierd timpul acum gândindu-mă la asta. Mă aplec peste măsuţa de toaletă şi trag sertarul în care Annabelle – doamna mea de companie şi cea mai apropiată prietenă din palatul Ducesei – îmi păstrează panglicile şi acele de păr. Îmi strâng părul la spate şi îl răsucesc într-un coc răvăşit, pe ceafă, apoi

strecor diapazonul în interiorul acestuia, fixându-l cu nişte ace de păr.

Mă trântesc repede în pat, cu faţa în sus, exact când se deschide uşa.

— Ridică-te imediat, îmi ordonă Ducesa.

E flancată de doi soldaţi. Arată exact la fel ca atunci când am văzut-o ultima dată în dormitorul lui Ash, cu o oră în urmă. Poartă acelaşi halat auriu, iar părul ei negru şi lucios îi cade în valuri pe umeri. Nu ştiu de ce mă surprinde asta.

Chipul Ducesei este rece şi impasibil atunci când se apropie de mine. Îmi aminteşte de expresia pe care o avea prima dată când am întâlnit-o şi mă aştept să mă măsoare din cap până-n picioare cu privirea ei pătrunzătoare şi critică şi să mă pălmuiască din nou cu sete.

În schimb, se opreşte la mai puţin de treizeci de centimetri de mine şi expresia ei se schimbă, din glacială devenind furioasă.

— De când? întreabă ea.

— Ce anume?

Ochii Ducesei se îngustează.

— Să nu te joci cu mine, Violet. Nu trebuie să o faci pe proasta. De când te culci cu însoţitorul?

Numele meu sună disonant rostit de ea.

— Eu… eu nu m-am culcat cu el.

Acest lucru e parţial adevărat, din moment ce, atunci când am fost descoperiţi, noi nu dormeam împreună.

— Să nu îndrăzneşti să mă minţi.

— Nu mint.

Nările Ducesei freamătă.

— Prea bine. Ducesa se întoarce spre soldaţi, ordonându-le: Legaţi-o. Şi aduceţi-o şi pe cealaltă aici.

Soldaţii se năpustesc asupra mea înainte să am şansa de a reacţiona, întorcându-mi mâinile la spate şi legându-mă cu o funie aspră. Strig şi mă împotrivesc din răsputeri, dar legăturile sunt prea strânse. Funia îmi răneşte pielea, iar lemnul lustruit al stâlpului de la pat îmi presează dureros spatele atunci când ei mă leagă de acesta. Apoi o siluetă

firavă şi micuţă este adusă în încăpere.

Ochii lui Annabelle sunt plini de teamă. La fel ca şi mine, ea are mâinile legate la spate. Nu va putea să-şi folosească tăbliţa – Annabelle s-a născut mută şi nu poate comunica decât scriind.

Părul ei arămiu nu mai este prins în coc, ca de obicei, ci desfăcut şi chipul îi este atât de palid, încât pistruii îi ies clar în evidenţă. Brusc, îmi simt gura uscată.

— Lăsaţi-ne singure, ordonă Ducesa, iar soldaţii închid uşa în urma lor.

— Ea… ea nu ştie nimic, protestez cu glasul aproape stins.

— Mi se pare greu de crezut, spune Ducesa.

— Nu ştie! strig, de această dată, zbătându-mă şi încercând să-mi desfac legăturile, pentru că nu vreau să i se întâmple ceva lui Annabelle. Jur pe mormântul tatălui meu, ea nu a ştiut!

Ducesa mă studiază, iar pe buze i se iveşte un zâmbet plin de cruzime.

— Nu, zice ea. Tot nu te cred.

Palma ei plesneşte cu sete obrazul lui Annabelle, cu un zgomot ce-mi provoacă greaţă.

— Vă rog! strig în timp ce Annabelle se împleticeşte şi face un pas în spate, aproape pierzându-şi echilibrul. Nu-i faceţi rău!

— Oh, nu vreau să-i fac rău ei, Violet. Este vina *ta.* Suferinţa ei se va sfârşi atunci când îmi vei spune adevărul.

Încheieturile îmi sunt carne vie, pentru că funia îmi intră în piele în timp ce încerc să mă dezleg. Pe neaşteptate, Ducesa e chiar lângă mine şi îmi prinde faţa într-o strânsoare de fier, iar unghiile ei mi se înfig în vânătaia de pe obraz.

— De când te culci cu el?

Încerc să-i răspund, dar nu pot deschide gura. Ducesa îmi dă drumul.

— De când? mă întreabă din nou.

— O dată, îi răspund, gâfâind. S-a întâmplat doar o dată.

— Când?

— Noaptea trecută, îi spun pe nerăsuflate. Înainte de cea de-a doua încercare a doctorului să…

Ducesa mă priveşte încruntată, clocotind de furie.

— Ai distrus intenţionat aceste sarcini?

Pot simţi expresia perplexă de pe faţa mea.

— Eu… nu. Cum aş fi putut *să fac* asta?

— Oh, nu ştiu, Violet. Eşti, în mod evident, o fată cu atâtea resurse. Sunt sigură că puteai găsi o cale.

— Nu, spun.

Ducesa o plesneşte din nou pe Annabelle peste faţă.

— Vă rog, o implor. Vă spun adevărul.

Unul dintre umerii lui Annabelle este ridicat ca şi cum ar încerca să-şi protejeze obrazul umflat. Privirile noastre se întâlnesc şi nu văd decât frică. Şi confuzie. Sprâncenele ei se unesc, iar eu înţeleg că încearcă să mă întrebe ceva, dar nu îmi dau seama exact ce anume.

— Iată dilema mea, Violet, spune Ducesa, mergând înainte şi înapoi prin faţa mea. Eşti o achiziţie foarte valoroasă. Oricât de mult *aş dori* să te omor pentru ceea ce ai făcut, nu ar fi deloc o afacere avantajoasă. Evident, viaţa ta în acest palat va fi diferită de acum încolo. Gata cu balurile, gata cu violoncelul, gata cu… cu toate, presupun. Dacă va fi nevoie, te voi ţine legată de patul medical pe toată durata şederii tale aici. Am trimis o petiţie urgentă Principelui Elector pentru execuţia însoţitorului, aşa că ar trebui să fie ucis în aproximativ o oră. Pedeapsa aceasta va servi drept exemplu. Dar oare este destul, mă întreb?

Încerc să-mi înăbuş hohotul de plâns care-mi zguduie pieptul, dar Ducesa îl aude şi zâmbeşte.

— Asemenea risipă, sincer… pentru că el este atât de chipeş. Şi foarte talentat, din câte am auzit. Doamna Râului *îl ridica în slăvi* la petrecerea de logodnă a lui Garnet. Ce păcat că nu am avut şansa de a-i testa chiar eu talentul.

Disperarea se strecoară în sufletul meu şi simt un fior rece pe şira spinării. Zâmbetul Ducesei se lăţeşte.

— Te rog, spune-mi, continuă ea, ce credeai, mai exact,

că avea să se întâmple cu el? Că voi doi aveaţi să fugiţi împreună în lumina asfinţitului? Tu ai idee cu câte femei s-a culcat? E dezgustător. Aş fi crezut că ai gusturi mai bune. Dacă aveai de gând să te îndrăgosteşti în acest palat, de ce nu l-ai ales pe Garnet? Poate că, într-adevăr, manierele lui sunt oribile, dar arată destul de bine. Şi are o genealogie excelentă, pentru că se trage dintr-o familie de vază.

Auzind aceste cuvinte, nu mă pot abţine să nu râd, dar râsul meu e amar, gutural.

— Genealogia lui? Chiar credeţi că asta contează pentru altcineva din acest oraş în afară de cei din familia regală? Voi nici măcar nu aţi avea *nevoie* de surogate dacă nu v-ar păsa atât de mult de genealogia asta blestemată!

Ducesa aşteaptă răbdătoare să termin.

— Credeam că vei fi mai atentă la cuvintele pe care le vei folosi, spune ea.

Ducesa o loveşte din nou pe Annabelle, iar de această dată pielea i se crapă sub ochiul drept. Lacrimile curg şiroaie pe obrazul ei.

— Trebuie să înţelegi, zice Ducesa. Tu eşti a mea. Doctorul nu se va opri până când copilul meu nu va creşte în interiorul tău. Nu voi mai avea nicio consideraţie pentru suferinţa, disconfortul sau dispoziţia ta sufletească. Pentru mine vei fi de acum încolo ca o piesă de mobilier. E clar?

— Voi face tot ce veţi dori, spun eu. Dar, vă rog, nu o mai loviţi.

Ducesa devine foarte rigidă. Expresia ei se mai îmblânzeşte şi, în cele din urmă, scoate un oftat.

— Foarte bine, zice ea.

Merge până în locul în care Annabelle stă aplecată. Cu o mişcare fluidă, o apucă pe Annabelle de păr şi o forţează să ridice capul.

— Ştii, Violet, spune Ducesa, chiar am ţinut la tine. Ea pare sincer tristă în timp ce-mi susţine privirea. De ce a trebuit să-mi faci asta?

Eu nu zăresc cuţitul din mâna ei – doar o străfulgerare argintie ce alunecă peste gâtul lui Annabelle. Ochii lui

Annabelle se fac mari – mai mult din cauza surprinderii decât a durerii, în timp ce pe gâtul ei se iveşte o rană stacojie înfiorătoare.

— NU! strig disperată.

Annabelle se uită la mine. Chipul ei e atât de frumos şi de fragil, iar eu înţeleg acum întrebarea ce i se citeşte în privire – atât de clar, încât ea nu ar mai avea nevoie de tăbliţă ca să o poată exprima.

De ce?

Sângele i se revarsă pe piept, iar pe cămaşa ei de noapte apare o pată de un roşu aprins. Apoi trupul ei se prăbuşeşte pe podea.

Un vaiet sălbatic şi gutural umple încăperea şi durează o secundă ca să-mi dau seama că e al meu. Mă zbat şi încerc să mă dezleg, ignorând durerea din coloană şi de la încheieturile mâinilor. De fapt, abia dacă mai simt vreo durere, pentru că nu mă gândesc decât la un singur lucru – ştiu că, dacă aş putea ajunge la Annabelle, aş putea îndrepta lucrurile; dacă aş putea să o ţin în braţe, aş putea să o aduc înapoi. Trebuie să existe o cale să o aduc înapoi, pentru că ea nu poate fi moartă, ea nu poate fi…

Ochii deschişi ai lui Annabelle mă fixează, lipsiţi de orice expresie, în timp ce sângele îi gâlgâie din rana de la gât, prelingându-se către mine, pe covor.

— Trebuia să te pedepsesc pentru ceea ce ai făcut, spune Ducesa, ştergând sângele de pe lama cuţitului de mâneca halatului cu care este îmbrăcată. Şi trebuia să o pedepsesc şi pe ea.

Calmă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, Ducesa păşeşte peste trupul lui Annabelle şi deschide uşa. Eu apuc să zăresc o parte din micul meu salon şi pe cei doi soldaţi care mă păzesc înainte ca uşa să se închidă şi să fiu lăsată singură cu cadavrul fetei care a fost prima mea prietenă în acest palat.

2

Cad în genunchi. Umerii mei protestează în timp ce legăturile îmi obligă braţele să se ridice într-o poziţie ciudată, dar nu-mi pasă. Picioarele nu mă mai ţin în acest moment.

Trupul lui Annabelle s-a golit de sânge. Privesc îndelung chipul ei frumos, cald, încrezător şi nu o văd decât pe fata care a stat cu mine în acea primă noapte, chiar dacă nu ar fi trebuit să o facă, fata care m-a ţinut în braţe pe un morman de rochii distruse după înmormântarea Dahliei, care mă bătea mai tot timpul la *Halma* şi care îmi peria părul în fiecare noapte, fata care mi-a aflat numele înaintea tuturor.

Am iubit-o. Şi acum am ucis-o.

— Îmi pare rău, şoptesc, iar lacrimile pe care mi le înghiţisem până acum încep să-mi curgă şiroaie pe obraji. Îmi pare atât de rău, Annabelle.

Certitudinea morţii ei mă copleşeşte şi am senzaţia că sunt înghiţită de o cavernă întunecată de tristeţe şi de suferinţă, înfricoşătoare şi fără sfârşit. Lacrimile se transformă în hohote de plâns care îmi sfâşie pieptul, şi plâng până când gâtul începe să mă usture şi plămânii să mă doară, până când în sufletul meu nu a mai rămas decât un gol pe care Annabelle obişnuia să-l umple.

Timpul se scurge.

La un moment dat, observ că articulaţiile braţelor mă dor – e o senzaţie vagă de arsură ce îmi distrage atenţia de la supărarea mea. Dar se pare că nu pot găsi energia necesară să mă mişc.

Cred că aud ceva afară, în faţa uşii – un pocnet scurt, apoi două bufnituri. Poate că Ducesa s-a întors. Mă întreb pe cine va mai ucide în faţa mea.

Uşa se deschide şi un soldat se iveşte în prag. E singur – ceea ce îmi atrage imediat atenţia ca fiind un lucru foarte

ciudat – şi închide uşa în urma lui. Se uită o clipă îngrozit şi surprins la trupul prietenei mele, apoi se apropie iute de mine.

— Eşti teafără? întreabă el.

Până acum, eu nu am mai auzit pe niciunul dintre soldaţii Ducesei vorbind, dar vocea acestuia mi se pare teribil de cunoscută. Nici măcar nu-mi trece prin cap să-i răspund.

El scoate ceva de la centură, apoi braţele îmi sunt eliberate – mă prăbuşesc pe podea, fără a încerca să mă ţin pe picioare. El mă prinde.

— Violet, mă strigă el în şoaptă. Eşti rănită?

Cum se face că un soldat îmi ştie numele? Mă scutură puţin şi îi zăresc chipul.

— Garnet?

Încerc să vorbesc, dar gâtul îmi este atât de uscat.

— Vino, spune el. Te vom scoate de aici. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

El mă ridică brusc în picioare. Eu fac câţiva paşi înainte, împleticindu-mă, apoi cad în genunchi în faţa cadavrului lui Annabelle. Sângele ei e încă ud pe covor – simt cum se îmbibă în materialul cămăşii mele de noapte. Îi dau o şuviţă de păr după ureche.

— Îmi pare atât de rău, şoptesc.

Foarte uşor, îi închid ochii cu vârfurile degetelor.

— Violet, spune Garnet, trebuie să mergem.

O sărut pe tâmplă. Părul ei miroase a crini.

— Cu bine, Annabelle, îi spun în şoaptă.

Apoi fac un efort să mă ridic în picioare. Garnet are dreptate. Trebuie să plecăm. Ash este în viaţă. Încă mai pot să-l salvez.

Garnet deschide uşa, iar eu văd doi soldaţi întinşi pe podea, cu braţele în lături. Mă întreb pentru o clipă dacă sunt inconştienţi sau morţi, dar imediat îmi dau seama că nu-mi pasă.

Trecem repede prin salon şi ieşim din camerele mele. Holul cu flori este pustiu, dar Garnet se întoarce spre dreapta, îndreptându-se către una dintre scările mai puţin

folosite din partea din spate a palatului.

— Lucien te-a trimis? îl întreb în şoaptă.

— Lucien încă nu ştie, răspunde Garnet. Nu am putut lua legătura cu el.

— Şi unde mergem?

— Nu-mi mai pune atâtea întrebări! îmi spune el printre dinţi.

Ajungem la scări şi coborâm repede treptele. O scândură scârţâie sub tălpile mele.

Palierul de la parter este învăluit într-o linişte sinistră. Uşile sălii de bal sunt deschise, iar razele lungi şi oblice ale lunii sunt reflectate spre noi de pardoseala acoperită cu parchet. Îmi amintesc prima dată când m-am furişat noaptea pe aceste coridoare, pentru a-l vizita pe Ash în dormitorul lui.

— Unde este temniţa? întreb în şoaptă. Garnet nu mă bagă în seamă. Îl apuc de braţ. Garnet, unde este temniţa? Trebuie să-l eliberăm pe Ash.

— Vrei să taci odată? spune el. Trebuie să te scoatem *pe tine* de aici.

Un miros cunoscut îmi invadează nările şi, fără să gândesc, deschid uşa de la fumoarul Ducelui şi îl trag pe Garnet înăuntru.

— Ce faci? întreabă el printre dinţi.

— Nu-l vom lăsa aici, spun eu.

— El nu face parte din înţelegere.

— Dacă-l vom lăsa aici, va muri.

— Şi?

— Annabelle tocmai a fost ucisă în faţa mea, iar eu am privit-o în timp ce sângera de moarte, spun şi simt cum inima mi se strânge. Ea a fost una dintre cele mai bune şi mai blânde fiinţe pe care le-am cunoscut vreodată şi a murit din cauza mea. Dacă era ea în temniţa aceea? Ai fi lăsat-o acolo să fie executată? V-am văzut împreună. Erai amabil cu ea. Ea te plăcea. Viaţa ei nu are nicio importanţă pentru tine?

Garnet se foieşte, stânjenit.

— Uite ce, asta nu face parte din fişa postului meu, bine?

spune el. Nu mă aflu aici pentru a reuni doi îndrăgostiţi despărţiţi de o soartă tragică.

— Nu despre asta este vorba. E vorba de *viaţa* unui om. Tu de ce *eşti* aici?

— Îi datorez asta lui Lucien. Am promis să te ajut.

— Atunci *ajută-mă,* îi spun eu.

— Nu pricep, zice el. E doar un însoţitor. Sunt sute ca el.

— Şi Annabelle era *doar* o servitoare. Iar eu sunt *doar* un surogat, mă răstesc la el. Vorbeşti exact ca mama ta.

Garnet încremeneşte.

— Priveşte aici, îi spun, apucând în mână poalele cămăşii mele de noapte pătate cu sânge. Acesta e sângele ei. Mama ta a făcut asta. Când se vor opri toate astea? Câţi oameni nevinovaţi vor mai trebui să moară din cauza ei?

El stă puţin pe gânduri.

— Bine, îmi spune. Te voi ajuta. Dar să nu te aştepţi să iau vina asupra mea dacă vom fi prinşi.

— De ce m-aş aştepta la asta? bombăn eu.

Ne strecurăm pe uşa camerei şi ne întoarcem pentru a traversa holul, trecând pe lângă bibliotecă. În stânga este o uşă mare şi lată, cu un mâner solid.

— Ţine asta, îmi spune Garnet, înmânându-mi ceea ce pare a fi o bilă mare şi neagră, cam de mărimea unui ou. Suprafaţa ei este nefiresc de netedă.

— Ce-i asta? întreb.

— Îi va scoate din joc pe soldaţi, spune el. Nu mă întreba cum. Lucien l-a confecţionat. Aşa te-am scos din cameră fără ca soldaţii să mă vadă.

Garnet scoate un inel cu chei şi strecoară o cheie mare din fier în încuietoare. Uşa se deschide cu un vaiet surd. El se întoarce spre mine şi îmi ia bila din mână.

— Aş spune „mai întâi doamnele”, dar în această situaţie cred că ar trebui să ne dispensăm de obişnuita etichetă de la Curte, zice Garnet.

Coridorul îmi aminteşte de culoarul secret către camera lui Ash – pereţii şi pardoseala acestuia sunt din piatră, pe care o simt atât de rece sub tălpile mele goale, şi nişte globuri palide de iluminat fac vizibilă calea. Un şir lung de

scări coboară chiar în faţa mea, iar eu păşesc pe ele mai încet decât ar trebui să o fac, ascultând cu atenţie orice alt zgomot ce nu este produs de bocancii lui Garnet şi de tălpile mele pe pardoseală. Când ajungem la ultima treaptă de jos, eu tremur de frig din cauza aerului rece şi stătut din catacombe. O altă uşă – din lemn, cu stinghii din fier în partea de sus – stă întredeschisă în faţa noastră.

Garnet se încruntă.

— Ce este? îl întreb în şoaptă.

Dar când împing uşa şi o deschid, uit că ar trebui să mă furişez şi să vorbesc în şoaptă.

— Oh! strig eu.

Ash zace ghemuit pe podeaua unei celule, la câţiva metri în faţa mea. Alerg spre el şi cad în genunchi, apucând gratiile reci din oţel.

— Ash, spun eu.

Sângele i s-a închegat pe faţă şi în păr. Unul dintre obraji îi este cumplit de vânăt, iar pe frunte are o rană urâtă. E doar în pantalonii de pijama din bumbac, pieptul şi picioarele fiindu-i goale. Probabil că-i este foarte frig. Sau i-ar fi dacă ar fi conştient.

— Ash, spun ceva mai tare. Ash, trezeşte-te. Îmi întind braţele printre gratii, dar el este prea departe ca să-l pot atinge. Garnet, unde sunt cheile?

Garnet apare lângă mine.

— Nu ştiu, răspunde el. Cheile de la celule nu sunt pe inelul acesta.

Un val de disperare mă cuprinde şi ameninţă să mă zdrobească, dar strâng din dinţi şi mă împotrivesc, încercând să-i fac faţă. Nu am timp să-mi pierd speranţa.

— Trebuie să putem face ceva, insist eu. Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Ash! Trag de gratii, dar efortul meu e inutil. Trezeşte-te, te implor!

— Cauţi ceva?

Simt cum inima mi se împietreşte când Carnelian se iveşte din spatele uşii mari din lemn. Ea ţine într-o mână o cheie mică şi aurie.

— Carnelian, *ce-ai făcut?* întreabă Garnet.

Ochii lui sunt mari de uimire, dar nu sunt îndreptaţi spre Carnelian, ci spre trupurile a doi soldaţi, îngrămădite în spatele uşii, lângă o celulă goală.

Carnelian ridică cealaltă mână şi îi arată o seringă.

— Ştii, este chiar amuzant câte lucruri poţi să faci când nimănui nu-i pasă de tine. Sau în câte locuri poţi să mergi. Câţi oameni poţi manipula. Doctorul mi-a arătat odată unele lucruri – atunci când eu pretindeam că mă interesa medicina.

Carnelian se uită foarte încântată la acul seringii.

— Nu sunt morţi, spune ea. Doar paralizaţi. Şi inconştienţi. Şi ei m-au subapreciat. Puteam să văd asta în ochii lor. Biata Carnelian cea micuţă. Biata Carnelian cea urâtă şi proastă.

— Mama o să te omoare pentru asta, spune Garnet.

— O să te omoare şi pe tine, răspunde Carnelian. Ce faci tu aici cu *ea?*

— Deschide celula! îi ordon.

Ochii ei se aprind de furie.

— Tu nu aveai voie să fii cu el. El trebuia să fie al meu. De ce a trebuit să mi-l iei?

— Nu ţi-am *luat* nimic, mă răstesc eu. El nu e un căţeluş sau o bijuterie. E o fiinţă umană.

— Ştiu cine este el, răspunde ea. Îl cunosc mai bine decât îl cunoşti tu.

— Am mari îndoieli în această privinţă.

— El mi-a spus nişte lucruri pe care nu le-a mai spus nimănui înainte! Chiar el mi-a mărturisit asta. Iar eu… eu… Obrajii ei se înroşesc. Eu aveam încredere în el şi i-am mărturisit toate secretele mele. Avea să rămână cu mine pentru totdeauna.

— Carnelian, lui nici nu-i trecea prin cap să rămână. Ar fi plecat oricum, odată ce tu te-ai fi logodit.

— Puneam la cale un plan, spune ea. Aveam să găsesc o cale.

— Nimic din toate astea nu mai contează acum, pentru că, dacă nu deschizi uşa asta, el va fi executat. Privirea mea se îndreaptă spre cheia din mâna ei. Asta e ceea ce

vrei?

— Nu vreau ca el să fie cu *tine.*

— Aşadar, ai prefera să fie mort?

Un geamăt slab dinspre celula lui Ash reuşeşte să instaureze o linişte deplină în încăpere.

— Ash, şoptesc eu, întorcându-mă şi lipindu-mi faţa de gratii.

Pleoapele lui Ash tremură – o dată, de două ori, apoi se deschid.

Mă vede şi un zâmbet îi luminează chipul umflat şi vânăt.

— Violet? întreabă el răguşit. Unde suntem? Îşi înclină capul şi priveşte în jur. Ah, îmi amintesc.

— E în regulă, mă aflu aici ca să te salvez.

Vocea mea nu pare atât de sigură pe cât aş vrea.

— E frumos din partea ta, rosteşte el cu dificultate. Privirea lui se îndepărtează preţ de o secundă, apoi se opreşte din nou pe chipul meu. Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

— Sunt bine, răspund, în timp ce Ash face un efort şi reuşeşte să se ridice.

El tresare şi îşi pune o mână pe obrazul umflat.

— Aşadar, zice el, în timp ce se apropie împleticindu-se de uşa celulei, cum pot să ajung de cealaltă parte a acestor gratii?

Arunc o privire în spate, iar Ash pare să observe pentru prima dată că avem companie. Se încruntă când îi vede pe Garnet şi pe Carnelian. Ea a lăsat în jos seringa.

— Carnelian are cheia, îi explic eu.

Apoi, împotriva oricărui impuls, mă ridic în picioare şi mă îndepărtez de gratii. Eu nu o pot face pe Carnelian să deschidă uşa. Însă Ash poate.

Ea înaintează încet, cu privirea pironită pe chipul lui Ash. Când ajunge lângă gratiile celulei lui, ea cade în genunchi exact în locul în care eram eu cu doar câteva secunde în urmă.

— Îmi pare atât de rău, şopteşte ea, acoperind mâna lui Ash, care e încleştată pe una dintre gratiile metalice, cu mâna ei. Credeam că, dacă aş fi reuşit să o dau la o parte,

noi puteam fi împreună.

Ash reuşeşte să schiţeze încă un zâmbet.

— Ştiu.

— Credeam… aveam un plan…

— Ştiu, spune din nou Ash. Dar nu ar fi funcţionat.

Carnelian încuviinţează.

— Pentru că, indiferent ce se va întâmpla, tu nu poţi rămâne cu mine.

— Nu, şopteşte el cu blândeţe. Nu pot.

— Te pot întreba ceva? E vorba de un singur lucru.

Cheia e în aer, aproape de încuietoare.

— Desigur.

— Din tot ceea ce s-a întâmplat între noi a fost măcar ceva… adevărat?

Ash îşi apropie faţa atât de mult de a ei, încât îmi vine să ţip. El îi şopteşte ceva ce nu pot auzi, iar chipul lui Carnelian se înseninează. După o clipă, ea se retrage, întoarce cheia în broască şi deschide uşa celulei.

Eu ajung lângă Ash într-o clipă şi îl ajut să se ţină pe picioare.

Carnelian se uită urât la mine.

— Nu voi spune nimic de dragul lui, îmi zice ea. Nu o fac pentru tine.

Nu apuc să ripostez înainte ca Garnet să intervină.

— Da, ei bine, chiar dacă toate astea au fost ciudat de distractive, este timpul să mergem.

— Eşti teafăr? îl întreb în şoaptă pe Ash.

Îi simt pieptul rece prin materialul subţire al cămăşii mele de noapte, dar braţele lui sunt puternice când mă cuprind.

— Hai să ieşim odată de aici, îmi răspunde el în şoaptă.

— Înveseleşte-te, dragă verişoară, spune Garnet. Carnelian ne priveşte pe Ash şi pe mine cu o expresie de furie combinată cu dezolare. Gândeşte-te la faţa pe care o va face mama când va afla că au dispărut amândoi, continuă Garnet.

Colţul gurii lui Carnelian zvâcneşte.

Garnet încuviinţează.

— Mulţumesc pentru ajutor, spune el, făcând un semn de salut cu mâna, apoi se întoarce spre noi. *Să mergem,* acum.

3

Coborâm în fugă scările şi ieşim din temniţă cât de repede putem, străduindu-ne să nu facem zgomot. Coridoarele sunt pustii. Ash are un braţ trecut peste coaste, ţinându-se cu mâna de partea stângă a trunchiului. Mâna lui liberă o apucă pe a mea.

— Eşti bine? întreabă el, făcând un semn din cap către cămaşa mea de noapte.

Sângele lui Annabelle aproape că s-a uscat. Îmi pătează genunchii şi fluierele picioarelor. Simt un nod în gât.

— Nu e sângele meu, şoptesc eu.

Ochii lui Ash se fac mari.

— Cine…

Clatin ferm din cap. Nu pot vorbi acum despre asta.

Trecem de sufragerie şi ieşim pe promenada din sticlă ce face legătura cu aripa de est, unde sunt camerele lui Ash. E ca şi cum noaptea s-ar derula în sens invers. Dar Ash e cu mine acum. Îi strâng mâna pentru a mă încredinţa de acest lucru.

— Care-i povestea lui? îmi şopteşte el la ureche, privindu-l pe Garnet.

Eu ridic din umeri.

— Povestea „lui” este că încearcă să vă scoată pe voi doi de aici înainte de a fi ucişi, răspunde Garnet. Aşa că taci din gură şi ţine pasul.

— Unde mergem? întreb.

— Avem nevoie de un mijloc de transport, zice Garnet.

— Înţeleg. Şi care-i planul?

— Vorbeşti serios, Violet? întreabă el, oprindu-se pentru o clipă. Ţi se pare că urmez un manual de instrucţiuni? Improvizez pe parcurs. Dacă tu ai o idee mai bună…

— Nu, nu, spun repede. Orice crezi tu e cel mai bine.

— Îţi ştie numele, murmură Ash în timp ce continuăm să străbatem coridorul.

— De la Lucien, spun eu.

Ash îngaimă câteva cuvinte pe care nu le pot auzi.

Trecem pe lângă fostul apartament al lui Ash, o luăm la stânga, apoi la dreapta şi din nou la stânga, înaintând în aripa de est mai mult decât am făcut-o vreodată.

— Cum de cunoşti atât de bine aripa în care locuiesc servitorii? îl întreabă Ash pe Garnet.

Garnet ridică o sprânceană şi îmi aruncă o privire, rânjind răutăcios.

— Sunt cunoscut aici.

Mă înfior, gândindu-mă la toate fetele nevinovate de la bucătărie hărţuite probabil de Garnet, dar Ash pare complet neîncrezător.

— Nu, nu eşti, spune el.

Garnet pufneşte.

— De unde ştii?

— Ştiu, răspunde Ash. Şi sunt sigur de asta.

Buzele lui Garnet schiţează un rânjet batjocoritor când ajunge la uşa din capătul coridorului. El îşi descheie uniforma de soldat şi o aruncă înspre mine.

— Vei avea nevoie de asta, îmi spune.

Mă îmbrac cu uniforma. Mânecile îmi atârnă mai jos de degete şi îmi amintesc inexplicabil de halatul de baie al mamei – cât de mare îmi era atunci când obişnuiam să-l port în jurul casei mele din *Mlaştină,* atunci când cel mai înspăimântător lucru pe care mi-l puteam imagina era să-mi părăsesc casa pentru a merge la internatul Southgate.

Garnet deschide uşa şi sunt lovită de un val de aer extrem de rece. Dinţii îmi clănţăne din cauza frigului înainte să ieşim afară. Vreau să-i ofer lui Ash haina pe care o port, din moment ce nu are pe el nici măcar o cămaşă, dar Ash o ţine strâns lipită de mine. Iarba îngheţată trosneşte sub tălpile mele goale, iar după câteva secunde nici nu-mi mai simt degetele de la picioare.

Noaptea a devenit noroasă, fără lună sau stele care să ne lumineze calea, dar Garnet e sigur că merge în direcţia cea bună. O formă neagră – o structură joasă şi pătrată – se profilează în întuneric. Când ajung la ea, îl aud pe Garnet umblând cu inelul de chei.

Se aude clinchetul unei încuietori şi trecem din aerul îngheţat al nopţii într-un loc liniştit şi rece.

Uşa se închide în spatele meu şi se aprinde o lumină. Câteva maşini sclipitoare se află în faţa noastră, într-un soi de cavernă spaţioasă. Văd maşina albă cu care eu şi Ducesa am mers la înmormântarea Dahliei, la palatul Principelui Elector, şi pe cea neagră cu care am mers la toate balurile, dar în afară de acestea mai sunt şi una de un roşu aprins, una argintie, una bleu şi una de un galben-deschis.

Garnet se îndreaptă direct spre maşina roşie şi deschide portbagajul.

— Treceţi aici! zice el.

Nu mi-am imaginat niciodată că am să fiu încântată, ba chiar nerăbdătoare, să urc în portbagajul unei maşini.

— Nu crezi că va observa cineva că lipseşte una dintre maşini? bombăne nemulţumit Ash în timp ce se urcă în portbagaj, lângă mine.

Mă trag mai în spate, pentru a-i face loc.

Garnet rânjeşte.

— Aceasta e a mea. Nu ar fi prima dată când o scot pentru o plimbare nocturnă ca să mă distrez.

Cu aceste cuvinte, Garnet închide portbagajul.

Panica mă copleşeşte cu o ferocitate ce mă lasă aproape fără suflare. Întunericul e prea apăsător, prea restrictiv. Palmele mele izbesc capacul portbagajului până când mâinile reci ale lui Ash îmi găsesc faţa.

— E în regulă, Violet, îmi şopteşte el. Respiră adânc.

Plămânii mi se dilată şi amintirea celor întâmplate devine prea greu de suportat pentru mine. Lacrimile încep să-mi curgă şiroaie în timp ce-mi îngrop faţa în pieptul lui. Motorul maşinii porneşte şi simt o uşoară vibraţie străbătându-mi trupul. Aud zgomotele înfundate ale unei uşi de garaj ce se deschide şi se închide, apoi mă izbesc de trupul lui Ash când Garnet demarează, ieşind cu spatele pe alee. Maşina execută un viraj ce mă face să ameţesc, iar spatele mi se izbeşte de cealaltă parte a portbagajului, în timp ce trupul lui Ash îl striveşte pe al meu.

— Ştii, icneşte Ash, cred că-i place să facă asta.

Şi atunci, chiar dacă lacrimile îmi curg şiroaie pe obraz, izbucnesc într-un râs isteric, stomacul contractându-mi-se atât de tare, încât mă doare, iar Ash râde şi el, doar că râsul lui se transformă într-un acces de tuse.

— Eşti în regulă? întreb eu, sărutând fiecare părticică din el.

— Sunt bine… au, spune el când buzele mele aterizează pe obrazul lui învineţit. Ce s-a întâmplat, mai exact? Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este momentul în care Ducesa a intrat în camera mea.

Îi spun despre diapazonul cu vocea lui Garnet la celălalt capăt, îi povestesc cum m-a legat Ducesa şi despre Annabelle…

— Am lăsat-o acolo, spun eu. Singură.

— Ai fost nevoită, murmură Ash. Violet, *ai fost nevoită.*

Rămânem tăcuţi o clipă. Sentimentul de vinovăţie, durerea şi jalea pe care reuşisem să mi le suprim în timpul evadării noastre din palat mă năpădesc acum. Văd chipul ei în întuneric, simt parfumul de crini al părului ei.

— E vina mea, şoptesc. Dacă nu aş fi… dacă noi…

— Nu. Cuvântul e sonor şi autoritar în acel spaţiu strâmt pe care-l împărţim. Ducesa a ucis-o pe Annabelle, Violet. Nu tu. Şi nici eu.

Îmi odihnesc capul pe umărul lui şi îmi fac o promisiune în gând. Să nu o uit niciodată, cât voi trăi. Să o păstrez vie în amintirea mea.

— Tu ştii unde mergem? întreabă el.

— Nu.

Acum, când suntem pe drum, călătoria cu maşina e foarte lină. Îmi scot jacheta şi o pun pe umerii lui Ash.

— Violet, eu nu…

— O vom folosi amândoi, insist eu, cuibărindu-mă cât mai aproape de el. Pielea lui e rece ca gheaţa.

Ash îmi mângâie părul. Motorul maşinii vibrează, iar bâzâitul acela e liniştitor şi monoton.

— Mi-ai salvat viaţa, şopteşte el, iar respiraţia lui e caldă pe tâmpla mea.

— Nu aveam de gând să te las acolo, pur şi simplu.

El râde încetişor.

— Apreciez acest lucru.

— Şi tu ai fi făcut asta pentru mine.

Călătorim în acest fel preţ de câteva ore înainte ca maşina să se oprească brusc şi portbagajul să se deschidă. Probabil că luna e din nou pe cer, pentru că silueta lui Garnet apare pe fundalul argintiu al razelor ei.

— Aţi avut o călătorie plăcută? întreabă el cu un zâmbet maliţios.

Ash se dă jos din portbagaj şi mă ajută şi pe mine să cobor, punându-mi haina pe umeri.

— Unde suntem?

Privesc în jur. E un soi de alee întunecoasă, mărginită de două clădiri simple, cu faţade dreptunghiulare.

— La morgă, răspunde Garnet.

Eu mă înfior.

El ne conduce la o uşă din fier, vopsită în alb pentru a se potrivi cu faţada clădirii.

— Nu e încuiată? întreb.

— Aceasta e morga pentru servitori şi pentru surogate, îmi explică Garnet.

— Desigur, murmur eu.

Interiorul morgii este deprimant şi steril. Garnet aprinde o lanternă mică pe care o avea la centură şi iluminează mai multe coridoare lungi, care au o nuanţă deprimantă de verde şi miros a antiseptic. Tălpile mi se lipesc de pardoseala ceruită.

— Unde mergem? întreb în şoaptă.

El îndreaptă raza lanternei spre stânga şi apoi spre dreapta.

— Bună întrebare. Lucien nu ţi-a spus, din întâmplare, unde aveaţi să vă întâlniţi mai exact?

— Se presupune că eu ar fi trebuit să fiu moartă, îi amintesc eu.

— Ai dreptate.

— Am putea urma săgeţile, spune Ash, care stă lângă colţ, la intersecţia a două coridoare, uitându-se atent la

perete. Garnet, adu lanterna.

Garnet îndreaptă raza lanternei spre peretele pe care sunt nişte săgeţi indicatoare.

SUROGATE ➤
DOAMNE DE ONOARE ▲
SERVITORI ▲

Pornim pe coridorul din dreapta, deschidem nişte uşi batante duble şi ajungem într-un alt coridor. Ash încearcă mânerul unei uşi de pe cealaltă parte a coridorului.

— E încuiată, spune el.

— Asta nu e, zice Garnet, deschizând uşa.

El aprinde lumina şi în faţa noastră se ivesc mai multe compartimente argintii sclipitoare, aliniate lângă perete – nişte rânduri suprapuse de uşiţe pătrate. Totul în jur este ordonat şi imaculat.

— Acelea sunt pentru…

Nu mă pot aduna destul ca să pot rosti cuvântul „cadavre”.

— Da, îmi răspunde Ash.

— Sunt toate… ocupate?

Gândul la atâtea surogate moarte mă face să devin şi mai rece decât sunt deja. Sângele lui Annabelle îmi înţeapă pielea de pe genunchi.

— Sper că nu, îmi răspunde el.

— Crezi că Raven este deja aici? întreb.

Când i-am dat serul în această după-amiază, în timpul prânzului oficial al Ducesei, Raven era practic catatonică. Dar s-a mai dezmeticit când mi-a auzit vocea. Sper că m-a înţeles.

Ash înghite în sec.

— Este o singură cale să aflăm.

— Cine e Raven? întreabă Garnet.

— Prietena mea cea mai bună, îi răspund eu. Picioarele încep să-mi tremure când mă apropii de unul dintre compartimente. E surogatul Contesei de Piatră. Ei i-am dat serul de la Lucien.

— Ce-ai făcut? întreabă Garnet, clătinând din cap. Ştii, dacă Lucien nu ar ţine atât de mult să-ţi salveze viaţa, cred că ar fi în stare să te omoare.

Îl ignor, iar degetele îmi tremură în timp ce întorc mânerul şi deschid uşa compartimentului.

E gol.

Răsuflu uşurată.

— Unul a fost verificat, spune Ash, venind lângă mine. Mai ai câteva zeci.

Sistematic, Ash şi cu mine începem să deschidem toate uşile compartimentelor. Garnet ne urmăreşte cu o expresie amuzată. Am deschis deja şapte compartimente goale înainte ca Ash să mă strige încet:

— Violet.

Mă duc lângă el şi îi urmăresc privirea până la sacul negru care umple compartimentul lung şi paralelipipedic. Tragem împreună în afară placa metalică pe care stă trupul. Ash întinde mâna să deschidă fermoarul sacului.

— Nu, îl opresc eu. O să fac eu asta.

Cu multă grijă, trag în jos fermoarul şi dezvelesc un chip palid, împietrit de moarte. Simt că mi se opreşte răsuflarea.

— Nu e Raven, spune Ash.

Clatin din cap şi ochii mi se umplu de lacrimi.

— O cunoşteai?

— Nu, răspund eu, dar am întâlnit-o o dată.

Este fata de la înmormântarea Dahliei, cea care îşi căuta sora. Pun mâna pe fruntea ei rece ca gheaţa. Pare atât de tânără.

Sunt copleşită de nedreptatea acestei situaţii. Ce mă face pe mine atât de specială? De ce merit eu să fiu salvată, şi nu această fată, sau „leoaica”, sau Dahlia? Simt cum mă năpădeşte un val de furie împotriva lui Lucien, pentru că m-a forţat să conştientizez acest adevăr teribil, fără a-mi acorda vreo şansă *de a face* ceva în această privinţă.

Tu ai salvat-o pe Raven, îmi şopteşte o voce interioară.

Nu încă, îmi spun eu. *Iar asta nu e destul.*

Închid fermoarul sacului şi o pun din nou pe fata al cărei nume nu-l voi şti niciodată în sarcofagul ei metalic.

— Hai să mai căutăm, îi spun lui Ash.

Mai găsim încă patru fete, dar nu o recunosc pe niciuna.

— Dar dacă ea nu a luat serul? întreb.

Panica începe să se strecoare în mintea mea şi simt că mă sufoc.

— L-a luat, mă încurajează Ash, dar cuvintele lui sunt inutile, iar eu îmi dau seama că ştie şi el asta.

Nu am de unde să ştiu dacă Raven m-a înţeles sau nu.

— Probabil că ei nu au găsit-o încă, spune Garnet.

El se sprijină nonşalant de perete, cu mâinile în buzunare, de parcă ar fi obişnuit să-şi petreacă zilnic timpul la morgă.

— De ce mai eşti încă aici? îl întreabă Ash.

Garnet ridică din umeri.

— Vreau să văd ce se va întâmpla atunci când Lucien va descoperi că *tu eşti* aici. Garnet zâmbeşte afectat, adăugând: în afară de asta, nu m-am mai distrat de mult atât de bine. E atât de plictisitor să faci parte din familia regală. Profit de orice ocazie ce mi se iveşte ca să o enervez la culme pe mama. Să-i fur surogatul chiar de sub nas? Din propria casă? E o ocazie prea bună ca să o las să-mi scape.

— De ce o urăşti atât de mult? întreb eu.

— Hm, să fiu al naibii, Violet, tu ai stat cu ea două luni, spune Garnet. *Tu* ce simţi faţă de ea?

El are dreptate.

— Acum încearcă să multiplici acest sentiment, gândindu-te cum ar fi să trăieşti lângă ea o viaţă întreagă. Garnet se scarpină uşor pe ceafă, adăugând: E un miracol că sunt atât de stabil din punct de vedere emoţional.

Bubuitul răsunător al unei uşi grele din metal care se închide ne face să încremenim pe loc.

— Lumina! spune Ash printre dinţi.

Mâna lui Garnet ţâşneşte spre întrerupătorul de pe perete şi suntem înghiţiţi de întuneric. Preţ de câteva secunde nu se aude nimic. Apoi zgomote inconfundabile de

paşi şi mai multe voci ajung până la noi, pe coridor.

— Trebuie să ne ascundem, ne spune Garnet.

— Unde? întreb eu. Nu pot vedea nimic.

Se aude un clic în stânga mea, iar lanterna lui Garnet se aprinde. Raza ei se opreşte asupra lui Ash. El stă ghemuit lângă unul dintre compartimente – ultimul de jos, în cel mai îndepărtat colţ din stânga. Uşa acestuia e deschisă, iar ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

— Nu, şoptesc eu.

— Ai o idee mai bună? şopteşte Garnet, apucându-mă de braţ şi trăgându-mă către Ash, în timp ce ţinea lanterna orientată în jos.

Mă ghemuiesc în dreptul găurii negre şi pătrate în care au fost depozitate atâtea cadavre de surogate, cu stomacul strâns din cauza unei senzaţii mai puternice decât dezgustul şi mai acute decât frica. Am certitudinea că nu e bine să mă ascund într-un asemenea loc şi, din această cauză, membrele îmi devin inerte şi se mişcă aiurea, de parcă nu le-aş mai putea controla.

— Nu avem altă soluţie, îmi şopteşte Ash.

Deschid uşa de lângă compartimentul lui şi, cu mare efort, reuşesc să-mi mişc picioarele şi să mă aplec, strecurându-mă în spaţiul acela strâmt pentru a mă întinde cu faţa în jos pe placa rece din metal. Vocile sunt atât de aproape, încât reuşesc să disting anumite cuvinte, pe fundalul unui scârţâit slab. Raza lanternei se stinge. Uşa de la compartimentul lui Garnet se închide, apoi şi cea de la compartimentul lui Ash.

Inspir adânc şi mă închid în compartiment.

4

Întunericul din interiorul acestui cavou metalic este mult, mult mai îngrozitor decât bezna din portbagajul maşinii lui Garnet. Îmi lipesc fruntea de metalul rece şi încerc să pretind că sunt în altă parte, sau că Ash e cu mine, sau că toate astea nu sunt decât un vis, iar eu sunt pe cale să mă trezesc înapoi în *Mlaştină.*

În încăpere se aprinde lumina.

Raze de un galben pal se strecoară în ascunzătoarea mea. Nu există niciun mâner pe partea interioară a uşii, aşa că am lăsat-o puţin întredeschisă. Vocile a doi bărbaţi se aud înăbuşit.

— …nu voia să observe nimeni, presupun.

— Nu văd de ce i-ar păsa cuiva. De câte surogate s-a folosit ea de-a lungul anilor? Douăzeci?

— Nu e treaba ta să numeri, băiete. Vom face aşa cum ni s-a spus.

Prima voce este, cu siguranţă, a unui bărbat mai în vârstă şi e uşor aspră, răguşită.

— Ei spun Casa de Piatră, ridicare la miezul nopţii, şi exact asta facem.

Casa de Piatră! Ei o au pe Raven! Îmi înăbuş un strigăt de uşurare. Aud din nou acel scârţâit ciudat, apoi o uşă se deschide zgomotos. Plasticul manipulat de bărbaţi foşneşte.

— Ea nu e prea grea, nu-i aşa? spune cea de-a doua voce.

— Niciuna dintre ele nu e grea, băiete. Vei vedea.

Plasticul se freacă de metal şi foşneşte înfiorător. Uşile se închid.

— Acum, rosteşte prima voce mai răguşită, să mergem din nou la culcare şi să sperăm că nu mai sunt alte apeluri în noaptea asta.

Tălpile pantofilor celor doi scârţâie uşor pe pardoseală în timp ce se îndepărtează. Lumina se stinge.

Stau nemişcată cât de mult pot, abia îndrăznind să respir şi aşteptând să văd dacă nu cumva se întorc. În cele din urmă, nu mă mai pot abţine. Unghiile mele zgârie uşa. O împing şi reuşesc să o deschid. Mă strecor afară din acel compartiment cât de repede pot şi cad pe pardoseala lustruită, în timp ce Ash şi Garnet îşi deschid şi ei uşile compartimentelor. Mă ridic în picioare şi trag în sus mânecile uniformei prea mari de soldat pe care o am pe mine, plimbându-mi palmele pe perete până când găsesc întrerupătorul.

Lumina e dureros de puternică după atâta întuneric. Chipul lui Ash e livid şi abia reuşeşte să se ridice în picioare. Garnet stă pe pardoseală, sprijinit de dulapuri, netezindu-şi peste cap părul blond. Nu mi s-a părut niciodată mai confuz ca acum.

— Ea e aici, îi spun lui Ash.

— Ştiu, răspunde el.

Un zâmbet îmi luminează faţa şi încep să deschid uşile compartimentelor cu o determinare feroce, împingându-l pe Garnet din calea mea, până când găsesc un compartiment care era gol înainte.

Trag repede placa metalică din interiorul compartimentului şi trupul lui Raven iese în afară, ascuns sub un strat gros de plastic negru. Ash şi Garnet vin lângă mine, în timp ce eu trag în jos fermoarul şi deschid sacul.

Raven are chipul la fel de rece şi de lipsit de viaţă ca şi celelalte fete din acest loc şi, preţ de o clipă, rămân blocată, în stare de şoc, pentru că mi-e frică să nu fie moartă cu adevărat. Frumoasa ei piele de culoarea caramelului este palidă precum ceara, iar părul ei – care înainte era negru şi lucios – e tern şi încâlcit. Este dezbrăcată. Îmi scot repede haina de soldat şi o aşez pe trupul ei gol, dar nu înainte de a vedea cât de slabă este. Aspectul ei îmi provoacă durere şi milă – fiecare coastă e vizibilă, iar oasele şoldurilor sunt proeminente şi ascuţite, încadrându-i simetric burtica rotundă.

Îmi apăs palma pe obrazul ei. Pielea ei e rece ca gheaţa.

— Raven, o strig eu încet cu o voce tremurândă.

Îi analizez chipul, aşteptând o fluturare a genelor ei sau o mişcare a buzelor, dar nu observ nimic. Cea mai bună prietenă a mea e încremenită, moartă.

— Raven, sunt eu, îi spun. Violet. Simt un nod în gât. Te rog să te trezeşti. Te-am salvat. Te rog, întoarce-te la mine!

Tăcerea ce urmează e îngrozitoare pentru mine şi simt că nu mai pot suporta. Am senzaţia că mă prăbuşesc.

— Poate că e chiar… începe Garnet, dar eu mă întorc imediat spre el şi îl lovesc cu mâinile în piept, făcându-l să se clatine şi să dea înapoi.

— Ea *nu* e moartă! rostesc printre dinţi. Mă întorc din nou la Raven şi o scutur cu putere. Capul ei se clatină dintr-o parte în alta pe placa metalică. *Trezeşte-te,* Raven! Haide, ai luat serul, ştiu că l-ai luat, aşa că, te rog, TREZEŞTE-TE!

O pălmuiesc cu putere peste faţă.

Dar nu se întâmplă nimic.

Simt mâna lui Ash pe umărul meu.

— Îmi pare atât de rău.

Îi dau mâna la o parte. Nu am nevoie de mila nimănui în acest moment.

— Ea…

Brusc, ochii lui Raven se deschid. Trupul ei se arcuieşte, ochii par să-i iasă din orbite, apoi se întoarce pe o parte şi vomită pe podea. Ash şi Garnet sar înapoi în timp ce trupul lui Raven e cuprins de convulsii. Tuşeşte şi vomită, dar eu mă aplec peste ea şi îmi lipesc fruntea de umărul ei, mângâindu-i părul. Sunt fericită şi recunoscătoare să o simt iarăşi vie, văzând-o că respiră şi că se mişcă. Ea se rostogoleşte pe spate, gâfâind. Privirea ei rătăceşte în jur până când mă descoperă, în cele din urmă.

— Violet? rosteşte ea cu o voce răguşită.

Lacrimile îmi curg şiroaie pe obraz, dar nu mă sinchisesc să le şterg.

— Sunt aici, îi spun. Eşti în siguranţă acum.

Privirea ei alunecă spre tavan.

— Am văzut-o pe mama, îmi spune ea. Îmi peria părul.

Apoi ei au jupuit-o de piele.

— Cum? întreb eu. Mama ta e vie şi e în *Mlaştină.*

— Ei i-au jupuit pielea, spune din nou Raven. Mi-au arătat oasele ei.

Privirea ei nu mai este concentrată şi trupul i se relaxează. Rămâne nemişcată.

— Raven? şoptesc eu.

Îi mângâi obrazul cu vârfurile degetelor. Ea respiră, dar e ca şi cum cineva ar fi apăsat un întrerupător în interiorul ei şi ar fi închis lumina.

— Ce i-au făcut? întreabă încet Ash.

— Eu… nu ştiu.

Îmi plimb mâinile prin părul lui Raven şi simt o cicatrice mică, de vreun centimetru, pe scalpul ei. Apoi mai găsesc una. Şi încă una.

— Aşadar, spune Garnet pocnindu-şi palmele, a fost o noapte grozavă, într-adevăr, una demnă de *Cartea Recordurilor,* şi, oricât de mult mi-ar plăcea să rămân şi să-l văd pe Lucien cum se dă de ceasul morţii în legătură cu toate astea, cred că e timpul să mă întorc.

— Nici nu se putea altfel, bombăne încet Ash.

— Hei, ţi-am salvat viaţa, ce pretenţii mai ai de la mine? îi răspunde iritat Garnet.

— Absolut niciuna, spune Ash.

— Era şi normal, încheie Garnet. Mult noroc cu acţiunea de evadare şi cu toate celelalte fleacuri.

— Mulţumesc, îi zic.

— Pentru puţin.

Mâna lui Garnet e pe mânerul sferic al uşii când Raven se ridică dintr-odată în capul oaselor. Mişcarea ei e atât de neaşteptată, încât abia reuşesc să o ţin acoperită cu haina.

— Eşti un laş, spune ea, iar ochii ei negri sunt aţintiţi asupra lui Garnet.

Privirea ei e tulbure, de parcă ar încerca să se concentreze asupra a două lucruri în acelaşi timp.

Ne uităm la ea toţi trei, muţi de uimire.

— Raven? întreb eu pe un ton ezitant.

— E un laş, spune ea. El încalcă toate legile strâmbe. Pe

cele mai blânde. Îi este frică. După aceste cuvinte, chipul lui Raven rămâne lipsit de expresie, iar privirea ei devine aşa cum era înainte. Sunt obosită, adaugă ea. Nu e încă timpul pentru vizita doctorului.

Se întinde pe spate pe placa metalică, murmurând ceva ca pentru sine. Nu pot să înţeleg ce spune, dar îi aud numele o dată sau de două ori.

Garnet se uită la ea o secundă, apoi clatină din cap.

— Mă rog. E problema voastră acum.

Fluturând uşor din mână, el iese pe uşă. Pun mâna pe fruntea lui Raven, dar ea pare să se fi întors într-un loc pustiu din mintea ei, fixând tavanul.

— Şi acum? întreabă Ash.

— Acum îl vom aştepta pe Lucien, îi răspund eu. Sunt sigură că Lucien va veni.

Se scurg câteva ore.

Sau, cel puţin, aşa am senzaţia. Nu avem cum să ne dăm seama cât timp a trecut în această încăpere. Am închis luminile pentru a fi în siguranţă. Eu şi Ash stăm pe podea, cu spatele rezemat de perete şi lipiţi unul de altul, pentru a ne încălzi. Raven nu s-a mişcat şi nici nu a vorbit de când a plecat Garnet. Mă întreb ce se va întâmpla atunci când Ducesa va descoperi că am dispărut. Când va descoperi că Ash a dispărut. Mă întreb dacă Garnet va fi în stare să o împiedice cumva pe Carnelian să ne dea de gol. Mă întreb dacă nu ne va da de gol *Garnet.* El nu ne este loial şi nici nu mi se pare prea demn de încredere – nu-mi pot imagina de ce Lucien l-a ales tocmai pe el să ne ajute. De Carnelian, cel puţin, pot fi sigură că nu va face nimic care să pună în pericol viaţa lui Ash. Îmi amintesc schimbul lor de replici din temniţă.

— Ce i-ai spus lui Carnelian? îl întreb.

A trecut atât de mult timp de când niciunul dintre noi nu a mai scos vreun cuvânt, încât vocea mea pare ciudată – mai răguşită şi mai stridentă decât ar trebui.

Obrazul lui Ash se odihneşte pe creştetul meu.

— Cum? îmi şopteşte el în păr.

— Atunci când Carnelian te-a întrebat dacă a fost măcar ceva adevărat între voi, ce i-ai răspuns?

Nu mă aştept ca el să ezite. Ridică uşor capul şi îşi fereşte faţa de privirea mea.

— E ceva personal, Violet.

— Vei avea secrete faţă de mine?

— Tu nu ai ţinut secrete anumite lucruri? spune el.

Îmi muşc buza.

— Nu e acelaşi lucru. Am fost nevoită să fac asta. I-am promis lui Lucien.

— Şi cum rămâne cu promisiunile pe care le-am făcut eu?

— Da, dar tu ai fost angajat să-i faci promisiuni. Nu e acelaşi lucru cu ceea ce am trăit noi.

— Ştiu. Profilul lui Ash este negru în întuneric, în timp ce priveşte tavanul. Dar crezi că ar trebui să-i trădez încrederea doar pentru că tu nu o simpatizezi?

Nu ştiu ce să-i răspund. Cred că întotdeauna am presupus că Ash o ura pe Carnelian la fel de mult cum o uram eu.

El oftează.

— Nu e ca şi cum aş avea secrete faţă de tine. Carnelian este… extrem de tristă. Iar această tristeţe a ei s-a transformat în amărăciune şi furie. Nu îmi doresc să mă număr şi eu printre cei mulţi care au dezamăgit-o, chiar dacă ea nu va şti niciodată să facă diferenţa.

Îmi împletesc degetele cu ale lui.

— Nu trebuie să fii atât de nobil.

— Nu sunt deloc nobil. Eu… eu o înţeleg într-o oarecare măsură.

— Într-o zi va trebui să-mi explici şi mie ce-i cu ea.

Aud paşi afară. Eu şi Ash ne ridicăm în picioare, dar nu apucăm să ne ascundem din nou înainte ca uşa să se deschidă. Lumina se aprinde imediat.

Lucien intră în încăpere. Poartă rochia sa albă obişnuită, cu guler înalt din dantelă, iar părul lui castaniu e prins într-un coc mic şi perfect în creştetul capului, acesta indicând statutul său de „doamnă de onoare”. Şi înseamnă

mai mult pentru el decât pentru o doamnă de onoare de sex feminin – pentru că „doamnele de onoare” de sex masculin sunt, de fapt, eunuci, adică bărbaţi castraţi, astfel încât să fie consideraţi „inofensivi” când lucrează în preajma femeilor nobile.

Pe umărul lui atârnă un sac mare de voiaj. Privirea lui se plimbă de la mine la Ash, apoi la Raven şi înapoi la mine. Nu pare surprins să vadă cu doi oameni mai mult decât se aştepta – probabil că a vorbit cu Garnet.

El închide uşa şi pune sacul jos. Cu paşi măsuraţi, se duce ţintă la Ash, îl prinde cu mâna de gât şi îi izbeşte capul de perete.

— Lucien! strig eu.

— E adevărat? întreabă Lucien printre dinţi.

Ash pare ameţit. Apuc braţul liber al lui Lucien şi trag de el.

— Opreşte-te!

Lucien se întoarce spre mine.

— Ştii ce se spune? întreabă el furios. Se spune că acest ratat ticălos te-a violat.

— Cum? bolborosesc eu.

Ash îşi revine. Cu o mişcare rapidă, el îl apucă pe Lucien de încheietură şi îi răsuceşte mâna la spate. Lucien scoate un ţipăt de durere şi se apleacă în faţă.

— Ce-ai spus? mârâie ameninţător Ash.

Nu l-am mai văzut până acum folosind forţa.

— Dă-mi drumul, ţipă furios Lucien.

— Ash! strig eu.

— El crede tot ce se spune. Vezi, Violet? El *crede.*

Ash îi răsuceşte mai tare mâna lui Lucien.

— Şi de ce nu aş crede? zice Lucien. Ştiu ce faci – mă refer la ce faci tu cu adevărat. Voi toţi, însoţitorii, cu zâmbetele voastre încântătoare şi minţile voastre josnice. Nu ar fi trebuit să te las niciodată să te apropii de ea.

Ash îi întoarce din nou mâna lui Lucien.

— Tu nu ştii nimic despre mine.

— Ştiu că te-ai culcat într-un singur an cu o mulţime de femei. Majoritatea bărbaţilor nu ar putea să facă faţă unui

asemenea număr de femei în toată viaţa lor.

— Şi tu crezi că mi-a făcut *plăcere?* Sau eşti doar gelos că eu pot să fac asta?

Auzind aceste cuvinte, Lucien scoate un ţipăt înăbuşit şi îşi smulge braţul din mâna lui Ash. Dar Ash e mai iute. Într-o secundă, el îl ţintuieşte din nou pe Lucien de perete, în timp ce antebraţul lui apasă beregata acestuia.

— Ash, îl răneşti, îi spun. Ash întoarce capul şi îmi întâlneşte privirea. Te rog, opreşte-te! insist. Dă-i drumul!

Ezitant, Ash slăbeşte strânsoarea şi face un pas înapoi. Lucien se reazemă de perete, masându-şi umărul.

— Ash nu m-a atins niciodată împotriva voinţei mele, Lucien, îi spun eu.

— Mi-ar plăcea să cred că nu eşti destul de proastă încât să faci asta din proprie iniţiativă.

— Când ai de gând să termini? îl întrerupe Ash, făcând un pas în faţă. Chipul lui e roşu de furie, iar vânătaia de pe obraz îi iese şi mai mult în evidenţă. Mă strecor imediat între ei, ca o barieră fizică. Tu nu eşti tatăl ei, continuă Ash. Nu trebuie să-i ţii predici în legătură cu ceea ce face.

— Cred că ştiu mai bine decât un însoţitor ce-i mai bine pentru ea, ripostează Lucien.

— În caz că nu ai observat, eu nu mai sunt însoţitor, spune Ash cu răceală.

— Destul, intervin eu, trăgându-l pe Lucien de lângă Ash. Vă puteţi certa cât vreţi după ce vom ieşi din acest loc groaznic, dar acum trebuie să discutăm despre lucruri mult mai importante. Ce plan ai?

Lucien îşi trage braţul din mâna mea, îşi ridică sacul şi îl aruncă spre mine.

— Sunt haine pentru voi toţi acolo. Îmbrăcaţi-vă repede. Trebuia să luăm trenul, dar asta nu mai e posibil acum.

Desfac fermoarul sacului şi găsesc trei perechi de pantaloni maro, din lână, şi trei perechi de pantofi. Tot acolo găsesc şi apă, o lanternă, plasturi şi unguent antiseptic. Folosesc puţină apă pentru a-mi şterge sângele lui Annabelle de pe picioare, apoi curăţ rana de pe fruntea şi obrazul lui Ash. Ochiul îi este încă umflat, aşa că aplic

puţin unguent antiseptic pe pielea din jurul lui.

— Şi rana ta trebuie îngrijită, spune el, aplicându-mi puţin unguent pe tăietura de pe buză.

Mă usturăă puţin.

Odată ce suntem îmbrăcaţi, mă întorc spre Raven. Ea încă fixează tavanul.

— Nu ar trebui să… începe Ash.

— Nu, mă ocup eu de asta, spun. Mă uit la el, apoi la Lucien. Întoarceţi-vă cu spatele, vă rog.

Chiar dacă Raven nu e conştientă pe deplin, ştiu că nu ar vrea ca doi bărbaţi să o vadă goală. Trag pe ea pantalonii – e atât de uşoară, atât de slabă –, dar se dovedeşte a fi mai greu să-i pun puloverul.

— Of, Raven, nu te poţi ridica puţin? murmur fără vreo speranţă reală.

Aşa că sunt de-a dreptul şocată când ea face ce-i spun.

— Violet? întreabă ea.

Ochii ei sunt senini, aşa cum erau înainte.

— Pune asta pe tine, îi spun, ajutând-o să îmbrace puloverul.

— Nu am mai fost niciodată în această încăpere, zice ea, privind în jur, în timp ce-i pun pantofii în picioare şi o ajut să se ridice de pe placa metalică. Totul e foarte sclipitor.

— Aceasta e prietena de care ai întrebat, presupun, zice Lucien. Surogatul Contesei de Piatră?

— Ea este Raven, îi spun.

— Eu sunt Raven, repetă ea.

— Şi i-ai dat ei serul pe care trebuia să-l iei tu.

Îmi îndrept umerii.

— Da, i l-am dat.

El ridică ochii spre tavan.

— Dintre toate surogatele de la Licitaţia aceea, bombăne el. Lasă haina aici, o să mă întorc eu după ea. Şi va mai trebui să curăţ şi chestia aceea. El aruncă o privire spre voma lui Raven şi clatină din cap. Totul ar fi fost mult mai simplu dacă m-ai fi ascultat.

Ash îndeasă pijamalele noastre în sacul de voiaj şi îşi trece breteaua acestuia peste piept. Lucien ne conduce

afară din încăpere şi pe coridor, până când ajungem la o altă uşă, pe care scrie PERICOL: ACCES RESTRICŢIONAT.

Uşa nu este încuiată, ceea ce mi se pare ciudat, iar Lucien o deschide cu uşurinţă.

Sunt asaltată imediat de un val de căldură intensă şi de mirosul unui obiect ce arde. Camera e goală, excepţie făcând doar o maşinărie mătăhăloasă din fontă, cu o uşă mare montată în centru.

— Iată ce se întâmplă, spune Lucien. Absenţa voastră a fost descoperită. Din motive despre care pot doar presupune că provin din instinctul de autoconservare, Ducesa nu a făcut încă public faptul că tu, Violet, ai dispărut. Ea l-a acuzat pe el – Lucien întoarce brusc capul în direcţia lui Ash – de viol. Un însoţitor care se culcă cu o femeie care nu a fost sterilizată comite o infracţiune, iar dacă femeia în cauză mai este şi surogat pe deasupra… Aşadar, cei din familia regală sunt furioşi şi însetaţi de sânge. Toate trenurile care intră sau ies din *Bijuterie* au fost oprite. Fiecare soldat disponibil scotoceşte străzile în căutarea lui. În câteva ore, fotografia sa va fi postată în toate cercurile din oraş.

Mă simt secătuită de puteri.

— Atunci, ce putem face?

Lucien apasă mânerul uşii din fontă şi o deschide. Un baraj imens de flăcări de un galben aprins răbufnesc în interior, făcând încăperea şi mai fierbinte decât era.

— Acest incinerator conduce direct la sistemul de canalizare. Măcar puteţi ajunge la *Bancă* prin tuneluri – canalele colectoare pentru diviziunile inferioare nu sunt conectate la acestea. În sac este o hartă. Am colorat în roşu drumul pe care trebuie să-l urmaţi. Voi pune un asociat să vă aştepte în *Bancă* şi vom pleca împreună de acolo.

— Dar cum voi şti cine este acest asociat?

— Cere-i să-ţi arate cheia.

— Ce cheie?

— Vei şti când o vei vedea. Lucien se opreşte, apoi continuă: Se întâmplă cumva – deşi mi s-ar părea un

miracol – să ai diapazonul la tine?

— Îl am! exclam, punând repede mâna pe cocul meu zburlit. E în părul meu.

Lucien zâmbeşte. E un zâmbet sincer şi cald.

— Ce fată deşteaptă. Te pot localiza folosind diapazonul.

— Dar… încep eu privind cu groază limbile de foc. Cum vom putea ajunge acolo jos?

Zâmbetul lui păleşte.

— Trebuie să-ţi foloseşti harurile pentru a stinge focul.

— Poftim? îl privesc uimită, sperând că glumeşte. Şi cum o să fac asta?

— Nu ştiu. Dar poţi s-o faci.

— Lucien, harurile nu pot fi folosite pentru aşa ceva. Adică, nici măcar nu aş şti de unde să încep.

— Ascultă-mă, îmi spune Lucien, punându-mi mâinile pe umeri. *Poţi* să faci asta. Şi alţii au putut să o facă.

Rămân cu gura căscată.

— Cum? Şi cine sunt aceia?

— Asta nu contează acum. Trebuie să o faci. Altfel… El se uită la mine, la Raven şi, în cele din urmă, ezitant, îl priveşte pe Ash, adăugând: Altfel sunteţi morţi.

5

Păşesc spre incinerator, iar valurile dogoritoare îmi mângâie faţa. Broboane de sudoare încep să mi se adune pe păr şi la subsuori. Simt cum cineva mă apucă uşor de încheietura mâinii.

— Stai puţin, spune Ash. El se uită când la mine, când la Raven. Aceste haruri... Nu din cauza lor s-a îmbolnăvit Raven?

Încuviinţez, amintindu-mi cum a vomitat Raven sânge, punând efectiv capăt prânzului oficial al Ducesei.

— O să-ţi facă rău? Te vor îmbolnăvi? întreabă el.

Eu ezit.

— Probabil că da. Nu are niciun rost să mint – îmi spun eu, apoi adaug: Da.

Ash pare gata să protesteze, dar eu ridic o mână şi-l fac să tacă. Trebuie să mă concentrez.

Mă gândesc ce har dintre cele trei să folosesc – „culoarea”, „forma” sau „creşterea”. Nu cel care influenţează culorile, desigur – nu prea văd cum ar putea să mă ajute schimbarea culorii incineratorului. Harul care influenţează forma? Ar trebui să schimb cumva forma incineratorului? Nu, flăcările sunt adevărata problemă. Mă gândesc la doctorul Blythe, medicul meu de la palat, şi la stejarul din grădina Ducesei. El m-a dus afară, la stejar, pentru a-mi testa harurile. El a insistat să fac stejarul să crească, iar eu nu am crezut deloc că aş fi fost capabilă să fac asta, pentru că era atât de mare şi de bătrân. Dar am făcut-o.

Mai fac un pas înainte şi simt cum căldura îmi arde obrajii. Nu pot atinge flăcările, dar probabil că ar fi destul să ating incineratorul. Suprafaţa lui e fierbinte, dar nici chiar de nesuportat, şi simt metalul aspru sub palma mea.

O dată ca să îl vezi aşa cum e. De două ori ca să ţi-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinţei tale.

Dar eu nu ştiu în ce să transform acest foc. Îmi imaginez

un spaţiu întunecat, pustiu şi rece, dar nu se întâmplă nimic. Nici măcar nu simt începutul manifestării unui har.

— Nu pot… Simt un nod în gât. Nu ştiu ce să fac.

O mână rece ca gheaţa mi-o cuprinde pe a mea. Raven stă lângă mine, iar chipul ei pare din nou plin de viaţă.

— Trebuie să moară, Violet, spune ea. Ţinându-ne de mână, ea îşi lipeşte palma liberă de incinerator. Nu e harul „creşterii”. E Moartea.

Şi atunci îl văd – foarte clar, de parcă ar fi real. Flăcările devin tot mai slabe, mai mici, ca şi cum ar fi înăbuşite de o pernă gigantică. Simt pâlpâirile lor opunând rezistenţă, luptându-se pentru viaţă, dar perna invizibilă e mai puternică, iar flăcările devin tot mai fragile şi mai plăpânde, până când din ele nu mai rămân decât nişte patetice fuioare de fum.

Din nas mi se scurg picături de sânge. Capul îmi bubuie ciudat, dar nu mă doare. Locul în care pielea mea o atinge pe a lui Raven e fierbinte.

— Am făcut asta împreună? o întreb.

Raven vomită, stropind cu sânge incineratorul. Observ că pe bărbia ei se prelinge, de asemenea, un firicel de sânge.

— Ash, aruncă-mi cămaşa mea de noapte! strig eu.

Îmi încolăcesc un braţ în jurul mijlocului ei, practic susţinând-o cu fermitate în timp ce se încovoaie, tuşind şi scuipând mai mult sânge. Ţin o mână pe incinerator. Am senzaţia îngrozitoare că, odată ce voi lua mâna de pe el, focul va reveni.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îi spun lui Raven de mai multe ori.

Mă întorc şi-l văd pe Ash zgâindu-se la incineratorul fără flăcări cu o expresie perplexă.

— Ash, spun eu, iar el începe:

— Cum aţi…

— Cămaşa de noapte, te rog!

— Sângerezi, spune el, grăbindu-se să caute în sac.

— Sunt bine. Sângerarea se opreşte deja, se opreşte de la sine, îl liniştesc eu, ştergându-mi sângele cu mâneca

puloverului. Nu a fost chiar atât de rău. Ajut-o pe Raven.

— Se poate *şi mai rău* de atât?

El se uită la mine de parcă nu m-a mai văzut până acum.

Tusea lui Raven s-a oprit. Ash îi şterge faţa cu cămaşa de noapte.

— Atât de mult sânge, murmură ea. Întotdeauna e atât de mult sânge.

— Trebuie să plecaţi, ne întrerupe Lucien. Acum!

El încearcă să vorbească pe un ton poruncitor, dar ochii lui sunt mari şi vocea îi tremură destul de tare.

— Te-am mai văzut înainte, îi spune Raven. Dar nu-mi pot aminti dacă eşti cu adevărat… Ea îşi apasă palmele pe ochi. De ce este întotdeauna atâta sânge?

Acum că focul e stins, pot vedea un tunel dreptunghiular ce coboară abrupt în beznă.

— Ash, ia-o pe Raven şi plecaţi, îi spun. Eu voi fi chiar în spatele vostru.

— Nu plec nicăieri fără tine, ripostează el.

— Te rog! îi spun. Nu pot să mă desprind de incinerator, pentru că s-ar putea ca focul să revină. Trebuie să ajungeţi teferi acolo jos. Ai grijă ca ea să nu păţească nimic.

Arunc o privire spre abdomenul lui Raven, căutând din ochi mica proeminenţă ascunsă sub puloverul ei. Degetele lui Ash îmi mângâie obrazul. Apoi el pătrunde în incinerator şi o ajută pe Raven să intre după el.

— Ash va avea grijă de tine, îi spun lui Raven.

Ea se uită la el, apoi la mine, dar nu zice nimic.

Ei se strecoară în tunel – care s-a răcit considerabil de când s-au stins flăcările – şi dispar.

Mă întorc spre Lucien. Pot simţi focul mocnind, ca o inimă ce aşteaptă să pulseze din nou.

— Când te voi mai vedea? întreb în şoaptă.

— Curând, spune el. Îţi promit.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, îi spun.

El îmi zâmbeşte.

— Rămâi în viaţă.

Încerc să râd, dar râsul meu seamănă mai mult cu un sughiţ.

— În regulă.

El mă sărută pe frunte.

— Du-te!

Mă strecor în interiorul incineratorului, având grijă să ţin în continuare palma apăsată pe el. Pantofii îmi alunecă pe suprafaţa perfect netedă din interior, iar eu mă prind de margine cu mâna cealaltă. Îi arunc o ultimă privire lui Lucien.

Apoi mă afund în întuneric.

Tunelul coboară abrupt. Nu pot vedea pe unde păşesc, dar alunec foarte repede. Aerul cald îmi răsfiră şuviţele de păr în jurul feţei. Reuşesc să rămân în picioare şi-mi ţin o mână apăsată pe suprafaţa netedă, chiar dacă-mi arde pielea – metalul trecând cu o viteză uluitoare pe sub mâna mea. Sunt tentată să strig numele lui Ash, dar îmi este teamă că s-ar putea să vomit dacă deschid gura.

La un moment dat, prind şi mai multă viteză. Inima îmi zvâcneşte. Văd un licăr de lumină undeva în faţă. Şi, dintr-odată, sunt în cădere liberă.

Pentru o secundă infimă, sunt suspendată în aer, complet dezorientată. Imediat ce degetele mi se desprind de peretele incineratorului, flăcările izbucnesc în interiorul acestuia – o erupţie sclipitoare de căldură şi lumină. Apoi mă prăbuşesc la pământ, cu respiraţia tăiată. Spatele mi se arcuieşte, fiecare celulă a trupului meu tânjind după oxigen, apoi plămânii mi se dilată, iar eu simt că mă sufoc când încerc nerăbdătoare să respir.

— Violet?

Braţele lui Ash îmi cuprind umerii, lipindu-mi spatele de pieptul lui. El ţine într-o mână lanterna şi la lumina ei văd picioarele lui Raven. Tusea mea se potoleşte.

— Sunt teafără, şoptesc eu.

El mă ajută să mă ridic şi ne uităm speriaţi la golul de deasupra noastră – o gaură înfiorătoare, plină de flăcări.

— Lucien a zis că este o hartă acolo, spun, făcând semn spre sac.

Ash caută prin sac, scoate o coală de hârtie împăturită şi mi-o întinde. Studiez liniile albastre ce se intersectează şi

se împletesc, creând o sumedenie de tuneluri.

— Am mai văzut asta, spun eu. E schiţa la care se uita Lucien în camera încuiată din biblioteca Ducesei. Aceea a fost ziua în care mi-a spus că putea să mă ajute să evadez din *Bijuterie.* În tot acest timp el trebuie să fi ştiut… el trebuie să fi bănuit…

— Ce anume? întreabă Ash.

— Că era posibil să avem nevoie de un alt plan de evadare. Dar cum de ştia de incinerator? Şi de faptul că evacuarea lui se face prin intermediul acestor tuneluri?

— În acest moment, nu cred că mai contează.

— Nu-mi place locul acesta, intervine Raven.

— Nici mie, spun eu. Pe această schiţă este o linie roşie care indică o cale de acces prin tuneluri. Întorc schiţa până când găsesc zona în care ne aflăm. Trebuie să mergem… în direcţia aceea, adaug, făcând semn spre stânga.

Ash îndreaptă lanterna spre tunelul din stânga şi ne punem în mişcare. Dar nu apucăm să facem decât câţiva paşi când aud un pârâit înfiorător sub talpa mea.

— Ce a fost asta? întreb în şoaptă. Ash mă apucă de cot. Raza lanternei i se opreşte asupra unei cuşti extrem de ciudate, ce pare să iasă din podeaua tunelului. Gratiile ei sunt încovoiate, înnegrite şi arse, şi nu pare a avea nicio uşă.

— De ce ar arunca cineva o cuşcă aici, jos? şoptesc.

— Violet, rosteşte încet Ash, nu cred că e o cuşcă.

În timp ce mă uit cu insistenţă la acest obiect, imaginea capătă sens. Sunt coastele unei cutii toracice.

Raven mă trage de braţ, iar eu sar.

— Toţi sunt morţi, spune ea.

— Dar nu şi noi, îi spun. Noi suntem în viaţă.

Raven mă priveşte de parcă acest gând nu-i trecuse niciodată prin minte. Ce i-a făcut Contesa? Cine-i această carcasă a prietenei pe care o cunoşteam atât de bine? Nu vreau să mă întreb de ce sunt atât de multe cicatrice pe scalpul ei. Trebuie să o duc într-un loc în care să fie în siguranţă. Asta e tot ceea ce contează.

Apoi îmi amintesc că e însărcinată. Mai există oare pe undeva vreun loc sigur pentru Raven?

Ea îşi strecoară mâna într-a mea, iar eu încerc să alung aceste gânduri. Chiar aici, chiar acum, ea este în viaţă. Şi are nevoie de mine aşa cum şi eu am avut nevoie de ea la Southgate. Îmi amintesc ziua în care m-a ajutat să aflu care era primul meu har şi cum nu a acceptat să plece de lângă mine până când nu am reuşit să transform acel stupid bloc de piatră din albastru în galben. Nu voi pleca de lângă ea acum.

Ash stă chiar lângă cotul meu şi înaintăm toţi trei prin tunel. Îmi muşc buza inferioară, tresărind de fiecare dată când aud pârâitul oaselor sub tălpi. Mă întreb dacă acesta este locul în care ei incinerează trupurile surogatelor după ce sunt păstrate în acele compartimente metalice, reci şi groaznice. Poate că păşesc chiar acum peste surogatul Doamnei de Sticlă. Poate că păşesc peste Dahlia.

Mi se pare că drumul durează o veşnicie, dar, în cele din urmă, reuşim să ajungem într-un punct în care se ramifică mai multe tuneluri. Aerul e umed, rece şi miroase a mâncare stricată, dar eu mă bucur să fiu din nou pe o suprafaţă solidă.

— Pe unde o luăm? întreabă Ash.

Mâinile îmi tremură în timp ce studiez harta.

— Spre stânga, spun eu, continuând să privesc doar în faţa noastră.

Apuc ferm mâna lui Raven.

Pornim pe un tunel a cărui podea e acoperită cu un strat de doi centimetri din ceea ce-mi imaginez a fi cea mai mizerabilă apă din *Bijuterie.* Raza lanternei scoate la iveală suprafaţa ei întunecată. Niciunul dintre noi nu spune nimic. Din când în când, aud chiţăielile şobolanilor, care ţâşnesc pe lângă noi. Ash luminează harta din când în când, pentru a verifica dacă mergem în direcţia bună, dar, din nefericire, nu sunt alte indicii pe ea în afară de linia roşie trasată de Lucien, aşa că mă trezesc întrebându-mă dacă trebuie să mergem spre stânga *aceasta* sau spre *cealaltă,* ori care e bifurcaţia pe care o întâlnim. De două

ori o luăm pe drumul greşit, ne trezim într-o fundătură şi suntem nevoiţi să ne întoarcem de unde am plecat.

— Crezi că e pe aici? întreb, după ce studiez harta pentru a şasea oară şi decid să mergem pe un alt tunel.

Nu pot vedea expresia lui Ash pe întuneric.

— Nu ştiu.

— Simţi mirosul acesta? întreabă Raven.

— Canalizarea?

— Nu, răspunde Raven, având aproape aceeaşi nerăbdare pe care o avea înainte. *Lumina,* îmi spune ea.

Privesc cu o expresie neîncrezătoare în direcţia în care cred că ar putea fi chipul lui Ash.

— Lumina? întreb pe un ton ezitant.

— Violet, nu-mi spune că nu o poţi mirosi! zice ea. E atât de *curată.* Te rog!

Nu am idee ce vrea să spună. Cine poate mirosi lumina? Dar ea mă trage de mână şi începe să ne conducă prin alt tunel. De când s-a trezit, nu am mai văzut-o atât de entuziasmată.

Abia am timp să arunc o privire la hartă înainte ca ea să o ia la stânga şi să ne trezim din nou într-o fundătură.

— Oh, Raven, oftez eu. Am mers în direcţia greşită.

— Nu vorbi prostii, spune Raven, şi sunt din nou surprinsă de cât de mult seamănă cu vechea Raven. Acum vom urca.

Lanterna lui Ash luminează peretele, pe care o serie de bare metalice formează o scară ce urcă în întuneric şi se pierde din vedere. Deasupra capetelor noastre, la înălţime, pâlpâie o lumină minusculă, ca o stea solitară.

Fără alte discuţii, Raven începe să urce.

— Aşteaptă! o opresc, apucând-o de glezne. Eşti sigură?

— Fireşte că sunt sigură, zice ea. Doar vreţi să ieşiţi de aici, nu-i aşa?

— Da, dar… de unde ştii că trebuie să o luăm pe aici?

— Ştiu. Pur şi simplu.

Ash îndreaptă raza lanternei în sus astfel încât să-i pot vedea chipul. Buzele lui sunt strânse, ochii lui exprimă hotărâre. El încuviinţează o dată.

Îndes harta în sacul de voiaj şi o urmez pe Raven în sus, pe scară. Ash vine din urmă, încă ţinând lanterna.

Barele metalice par să nu se mai sfârşească. Braţele încep să mă doară şi am senzaţia că muşchii coapselor îmi iau foc, iar stomacul îmi protestează zgomotos din cauza foamei, dar fac un efort să urc în continuare, încercând să nu mă gândesc la abisul de sub mine, care creşte pe măsură ce urcăm.

Niciunul dintre noi nu spune nimic. Încet, mica steluţă de deasupra noastră se face tot mai luminoasă. Şi mai mare. Arată ca o floare, petale de lumină emanând dintr-un nimb orbitor din centrul ei.

Raven se opreşte, iar eu mă lovesc cu capul de vârful pantofului ei.

— Aici e, spune ea.

— Ce anume? întreb.

— Capătul, răspunde ea.

Cu grijă, mă aplec într-o parte, ţinându-mă bine de barele metalice, şi văd un disc metalic ce are pe suprafaţa lui nişte fante. Raven îşi strecoară degetele prin una dintre găurile în formă de petală.

— Cum deschidem chestia asta? întreabă ea.

Încerc să-mi controlez respiraţia, pentru că gândul de a coborî scara până la canalele colectoare de jos este inacceptabil.

— Trebuie să existe o cale, îi spun.

Degetele lui Raven încă mai cercetează acea deschidere în formă de petală când întregul disc metalic se mişcă spre stânga.

— Oh! strigă ea, iar piciorul îi alunecă de pe bara metalică.

Îi prind pantoful cu o mână, cu inima în gât.

Discul metalic este ridicat şi un cerc strălucitor de lumină inundă tunelul. Pentru o clipă, sunt orbită complet de el – ochii îmi lăcrimează. Am senzaţia că îmi arde retina şi nu văd decât alb. Apoi un chip întunecat intră în raza mea vizuală, privind în jos, spre noi. Clipesc de mai multe ori şi reuşesc să disting acel chip.

— Aţi reuşit, spune Garnet, zâmbind. Bine aţi venit în *Bancă.*

6

— Ce cauţi tu aici? întreb, în timp ce Garnet apucă braţul lui Raven şi o ajută să iasă din tunel.

— Vă duc la ascunzătoare, zice Garnet.

El este îmbrăcat în uniforma de soldat – trebuie să fi făcut rost de o manta nouă. Eu ies pe gura tunelului, iar Ash urcă şi el la suprafaţă, imediat în urma mea.

Suntem pe o altă alee, dar aceasta e aproape la fel de înfiorătoare ca aceea de lângă morgă. E înghesuită între două clădiri din cărămidă roz. Aerul e rece, dar soarele străluceşte orbitor pe un cer albastru şi senin. La vreo cincisprezece metri distanţă, aleea se intersectează cu o stradă aglomerată. Văd trecând o diligenţă electrică.

— Credeam că ai terminat-o cu noi, spune Ash.

Garnet ridică din umeri.

— M-am gândit că încă v-aş putea fi de ajutor. Privirea lui se opreşte asupra lui Raven. Nu cred că asta îţi va schimba părerea despre mine, se răsteşte el, de parcă ar fi îngrijorat că ea l-ar putea numi din nou „laş”.

Raven se încruntă.

— Cine eşti tu?

— El ne ajută, intervin eu, dorindu-mi cu disperare să pot repara ceea ce este în neregulă cu mintea lui Raven.

Nu e deloc ea însăşi. Raven ar trebui să-şi amintească de el.

— Intraţi acolo, spune Garnet, indicându-ne o nişă spaţioasă în corpul uneia dintre clădiri – o nişă plină cu vreo câteva containere metalice de gunoi. Va trebui să vă schimbaţi din nou hainele.

Un rucsac textil, mai mare decât un sac de voiaj, este proptit între containere. Îi desfac fermoarul şi scot din el două rochii confecţionate dintr-o pânză maronie simplă. Îi dau una dintre rochii lui Raven, a cărei privire a devenit lipsită de expresie. Ea apucă rochia şi fixează peretele, absentă. Mă schimb cu rochia din rucsac înainte să o ajut

şi pe ea să se îmbrace cu a ei.

— Este timpul pentru vizita doctorului? întreabă ea în şoaptă.

Pare îngrozită.

— Nu. Gata cu doctorii, spun eu, netezindu-i părul pe spate ca să-i eliberez faţa. Uite, îmbracă-te cu asta.

Ash îşi schimbă puloverul cu o cămaşă şi un sacou din tweed, acoperindu-şi capul cu o pălărie asortată, cu boruri scurte. Aceasta nu-i ascunde semnul de pe obraz, dar ochiul nu-i mai pare atât de umflat, cel puţin. O vânătaie urâtă i s-a extins sub ochi, neagră-violacee.

— Ţine astea, spune Garnet, dându-i lui Ash un teanc de ziare.

Ash saltă pe umăr teancul de ziare, iar acestea îi ascund chipul. Ar putea trece drept vânzător de ziare.

— Nu putem rămâne împreună. M-am oferit voluntar să plec în căutarea lui Ash şi să cercetez *Banca* – spune Garnet, făcând un semn din cap în direcţia lui Ash –, aşa că am putut veni aici să vă întâlnesc. Mama a fost cât pe ce să moară din cauza şocului.

— Ei ştiu cum am evadat? întreabă Ash.

— Nu ştiu ce le-a dat Carnelian soldaţilor, dar au uitat absolut tot. Nici măcar nu-şi mai aminteau că te închiseseră în celulă. Garnet zâmbeşte afectat. Ştii, Carnelian e foarte inteligentă. Dacă sângele ei ar fi fost pur, ea ar fi putut ajunge la un moment dat o impresionantă Ducesă din Lac.

— Grozav, spun eu, nerăbdătoare să trec de la Carnelian la un subiect mult mai important, legat de situaţia în care ne aflăm. Dar unde *mergem* acum?

— Nu prea departe de acest loc. Am doar o adresă. Nu ştiu cine o să vă întâlnească sau ce se va întâmpla după aceea.

— Nu trebuie să ajungem de fapt la Fermă?

Asta spusese Lucien. Că avea să mă ducă într-un loc în care să fiu în siguranţă. *Ferma* oferă siguranţă, acesta fiind cel de-al patrulea şi cel mai mare cerc al *Oraşului Solitar.* Dar am senzaţia că acum *Ferma* ar putea fi la fel

de bine pe o altă planetă.

— Nu ştiu mai multe, Violet. Crezi că Lucien îmi mărturiseşte tot ce are de gând? Am obţinut o adresă, aşa că ai de ales – ori vii cu mine, ori te gândeşti cum poţi scăpa pe cont propriu. Iar tu ar fi trebuit să ştii până acum că lui Lucien îi place să treacă totul sub tăcere, adaugă Garnet.

— Mda, ştiu, mârâi eu.

— Aşa că eu voi merge înainte. Apoi însoţitorul mă va urma.

— Numele lui este Ash, spun eu.

Garnet mă ignoră.

— Apoi veniţi şi voi după el. Oh, puneţi-vă pălăriile, zice el.

Eu scotocesc prin rucsac şi scot două bonete albe cu bordură din dantelă.

Garnet porneşte pe alee, dar Ash îl apucă de braţ.

— Stai, spune el. În ce cartier suntem?

— În cel de est, răspunde Garnet. În apropiere de limita sudică.

Ash înjură încetişor.

— Ce e? întreb.

— Suntem aproape de internatul pentru însoţitori în care am locuit şi eu, spune el. Cineva m-ar putea recunoaşte.

Internatul pentru însoţitori este la fel ca internatul Southgate – e locul în care Ash a fost instruit pentru a deveni însoţitorul tinerelor doamne din *Bijuterie.*

— Nimeni nu te va recunoaşte, îl linişteşte Garnet. Faţa ta e distrusă. Dar măcar ştii acum unde te afli. Adresa este strada Plentham 4622. În caz că vom fi nevoiţi să ne despărţim, tu le vei duce acolo.

Ocolim zidul, strecurându-ne pe alee până când ajungem aproape de stradă. Garnet ridică o mână, făcându-ne semn să ne oprim.

— Aşteaptă cinci secunde, îi spune Garnet lui Ash, apoi urmează-mă. Voi două mai aşteptaţi încă cinci secunde, apoi veniţi după el. Aţi înţeles?

Eu încuviinţez, în timp ce Garnet părăseşte aleea, se întoarce spre dreapta şi dispare în josul străzii. Număr în minte până la cinci. Abia ajung la trei când braţele lui Ash se încolăcesc în jurul taliei mele şi buzele lui se lipesc – delicate, dar ferme – de buzele mele.

Gestul lui mă surprinde, dar în acelaşi timp îmi aduce alinare. Înainte să pot spune ceva, a şi dispărut. Uit să mai număr.

— Băiatul acela te-a sărutat, spune Raven.

— Da, zic eu. Să mergem. Stai aproape de mine, bine?

Ea râde, amuzată.

— Unde aş putea să mă duc în altă parte?

Eu inspir adânc şi pornim pe străzile *Băncii.*

După ce am trăit în inima *Bijuteriei* aproape trei luni, *Banca* nu ar trebui să mi se pară cine ştie ce. E cel de-al doilea cerc al oraşului, unde locuiesc comercianţii şi e cel mai bogat după *Bijuterie.* Dar eu nu am mai fost în preajma atâtor oameni la un loc şi mă simt copleşită de mulţime. Uit pentru o clipă că ar trebui să-i urmez pe Ash şi pe Garnet, uit să-mi ţin capul plecat şi să încerc să trec neobservată, pentru că sunt oameni peste tot – ieşind din casele înguste şi ţinându-se de mână în timp ce se plimbă pe trotuarele aglomerate. Multe dintre femei sunt însoţite de fete tinere îmbrăcate în rochii maro, care merg la câţiva paşi distanţă în urma stăpânelor lor, cu braţele pline de pachete ambalate în hârtie cafenie, sau cărând cutii mari de pălării, sau trăgând de lesă câini cu părul lucios, foarte bine îngrijiţi. O femeie – care poartă o pălărie confecţionată din trandafiri adevăraţi şi ţine în braţe o maimuţică – îşi face loc pe lângă mine şi îi spune prietenei sale: „Sper *din toată inima* să fie găsit curând. Am reuşit, în sfârşit, să rezerv o invitaţie la Teatrul Regal pentru acest weekend, iar dacă *Bijuteria* este încă închisă, nu voi putea să mă duc la spectacol!”

Cercetez cu privirea străzile, căutându-l pe Ash, şi îl văd la numai câţiva metri în faţa noastră. Teancul de ziare îi saltă pe umăr în sus şi în jos în timp ce păşeşte. Sunt

soldaţi peste tot – nişte pete de un roşu aprins prin mulţimea de oameni. Nu-mi pot da seama care dintre aceştia este Garnet, aşa că rămân cu ochii pe Ash. Nervii mei sunt încordaţi şi toată epuizarea pe care am simţit-o atunci când m-am căţărat pe treptele din canalul colector dispare datorită unui nou val de adrenalină. Suntem atât de expuşi. Păşesc grăbită, cu braţele încordate pe lângă corp, aşteptând dintr-o clipă în alta să simt o mână pe umăr sau un strigăt de genul: „Iat-o!”

Ei nu te caută pe tine, îmi spun. Dar faptul că-mi amintesc acest lucru nu mă face deloc să mă simt mai bine.

Teancul săltăreţ de ziare traversează strada şi se întoarce spre stânga, luând-o pe un alt drum. Raven scapă ca prin urechile acului să fie lovită de o diligenţă electrică în timp ce mergem pe urmele lui Ash; o apuc de mână şi o trag repede din calea vehiculului, iar şoferul strigă la noi să ne uităm bine pe unde mergem.

Strada pe care merge Ash e mărginită de magazine. În vitrinele cu mai multe ochiuri de geam sunt expuse tot felul de mărfuri – de la cele mai moderne rochii până la tablouri cu rame aurite reprezentând coşuri cu fructe sau balerine. Inele cu diamante sclipesc fermecător în faţa ochilor noştri, expuse delicat pe nişte pernuţe de catifea albastră. Câţiva căţeluşi latră şi se joacă în vitrina unui magazin cu animale de companie. Un şezlong roşu din satin ocupă întreaga vitrină a altui magazin, sub un afiş care anunţă: SOLDURI!

Şi în fiecare vitrină, pe fiecare uşă sau stâlp de iluminat de pe stradă, este lipit câte un afiş cu chipul lui Ash, nişte litere groase proclamând: „CĂUTAT, EVADAT”.

Mă simt la fel ca atunci când eram în cădere liberă în canalul de evacuare al incineratorului – aerul din plămânii mei e insuficient şi încep să ameţesc. În acea fotografie, Ash pare cu un an sau doi mai tânăr decât este acum, părul fiindu-i pieptănat cu cărare într-o parte, în loc să fie ciufulit, dar este chiar *el.*

Planul nostru mi se pare dintr-odată nechibzuit, stupid.

Ce se va întâmpla dacă-l vor prinde? Pentru o clipă îngrozitoare, mă întreb dacă nu cumva Lucien a organizat totul intenţionat în acest fel. Pentru a scăpa definitiv de Ash. Şi pentru a mă salva totuşi pe mine. Apoi îmi amintesc avertismentul lui Lucien în legătură cu cheia. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să-l întreb pe Garnet. Dacă aceasta nu este decât o înscenare? Dacă Garnet nu lucrează, de fapt, pentru Lucien?

— E totul în regulă, doamnelor?

Un soldat ne blochează drumul. Este cam de aceeaşi vârstă cu Garnet şi foarte înalt, cu un ciuf de păr negru şi creţ. Privirea lui alunecă pe trupul meu într-un mod care mă face să-mi spun că ar fi fost mai bine să fi purtat încă zece straturi de haine.

Nu am idee ce să-i spun, aşa că fac o reverenţă. Asta funcţionează întotdeauna în *Bijuterie.*

Reverenţa pare să-l mulţumească pe soldat.

— Am văzut că aţi fost la un pas să fiţi lovite de diligenţa aceea, fetelor. Trebuie să fiţi mai atente. Ochii lui se opresc asupra vânătăii de pe obrazul meu. Doar nu vrei să te alegi cu mai multe din astea, adaugă el şi întinde mâna, ca şi cum ar avea de gând să-mi atingă faţa. Eu mă feresc, dar el spune râzând: Nu vreau să-ţi fac vreun rău. Sunt aici pentru a vă proteja. Soldatul pare să se umfle în pene în timp ce rosteşte aceste cuvinte. Aţi auzit de acel însoţitor, nu-i aşa?

Încuviinţez scurt, deosebit de încordată.

— E un individ periculos. Dar nu vă faceţi griji, îl vom prinde cât de curând. Îmi face semn cu ochiul. Ţi-a spus cineva vreodată că ai nişte ochi absolut superbi?

Îmi găsesc, în sfârşit, glasul.

— Trebuie să ajungem acasă, îi spun. Stăpâna noastră se întreabă probabil unde suntem.

— Aş fi încântat să vă însoţesc la…

— Nu, mulţumim, îi răspund eu, ocolindu-l brusc şi trăgând-o pe Raven după mine. Raven mormăie ceva, dar eu continui să merg şi nu mă uit înapoi. Ne facem loc prin mulţime, iar eu sunt atât de preocupată să scap de soldat,

încât trec câteva minute până când realizez că l-am pierdut pe Ash. Încetinesc brusc, căutând disperată din priviri teancul de ziare. Mulţimea pare să crească în jurul meu, şuvoiul de trecători de pe stradă revărsându-se într-o piaţă enormă. Străzi din toate direcţiile ajung în această piaţă, care găzduieşte un târg în aer liber – standurile sunt amplasate de jur împrejurul acesteia. Multe coşuri de răchită arătoase, pline cu tot felul de legume – mănunchiuri de morcovi, şiraguri de ceapă, inflorescenţe de broccoli, cartofi, napi, sfeclă, dovlecei de iarnă. Mirosul de pâine proaspătă pluteşte în jurul standului unui brutar. Un bărbat cu o burtă proeminentă strigă cât îl ţine gura cât costă sticlele mari de cidru.

— Nu-l mai văd, şoptesc eu. Raven, tu îl vezi undeva?

Nu putem rămâne într-un loc – mă tem că soldatul ar putea fi pe urmele noastre, iar cel mai bun mod de a-l găsi pe Ash este să ne deplasăm în continuare. Încerc să-i dau de urmă lui Garnet, în schimb, dar sunt foarte mulţi soldaţi şi arată cu toţii la fel. Eu şi Raven păşim încet printre tarabe. Aud frânturi de conversaţii şi constat că aproape toţi oamenii vorbesc despre Ash. Este o atmosferă generală de şoc şi indignare, dar simt că oamenii care locuiesc în *Bancă* sunt încântaţi de această poveste. O bârfă atât de picantă – un însoţitor şi un surogat. Mă întreb dacă vreunul dintre ei îl cunoaşte personal. Dacă el are prieteni în această piaţă sau – mă înfior la acest gând – foste cliente.

„Termină”, îmi spun. „Unde eşti, Ash?”

Brusc, Raven se opreşte. Chipul ei a devenit palid, ochii ei căpătând acea expresie ciudată, care îmi dă senzaţia că se concentrează asupra a două lucruri în acelaşi timp, de parcă ar avea în faţă o persoană pe care eu nu o pot vedea.

— Ce este? o întreb.

— Ea îl cunoaşte, îmi spune.

— Cum?

Fără vreun alt cuvânt, Raven o ia la fugă.

— Raven! strig, încercând prea târziu să o apuc de braţ.

Alerg după ea, făcându-mi cu greu loc prin mulţime şi

mă împiedic de un coş cu varză. În clipa următoare sunt întinsă pe pământ, cu palmele julite, iar în jurul meu se rostogolesc o mulţime de căpăţâni verzi şi frunzoase.

— Sunteţi teafără, domnişoară? întreabă proprietarul tarabei, dar mă ridic repede în picioare şi îmi fac drum prin mulţime, pentru că nu se poate să-i fi pierdut pe amândoi, nu se poate să rămân fără Raven şi Ash.

Şi atunci îl văd. Timpul se opreşte în loc pentru o clipă şi lumea pare să se mişte cu încetinitorul atunci când Ash apare în colţul cel mai îndepărtat al pieţei. Raven e la numai un metru de el.

Nu am idee de unde a ştiut unde era – în timp ce mă uit spre ei, capul lui Raven se întoarce spre stânga. Îi urmăresc privirea şi observ o femeie care vorbeşte cu un soldat şi face semn în direcţia lui Ash.

Am o senzaţie ciudată, ca un vâjâit, de parcă aş avea în piept un tunel aerodinamic. Cuvintele lui Raven răsună în mintea mea.

Ea îl cunoaşte.

Raven ajunge la Ash chiar în momentul în care aud fluierul soldatului.

— Uite-l acolo! strigă cineva.

În piaţă se stârneşte un adevărat haos.

Soldaţii sunt peste tot. Oamenii fug şi se îmbrâncesc, tarabele sunt răsturnate, mai mulţi soldaţi fluieră… Sunt trântită din nou la pământ, iar când reuşesc să mă ridic nu-i mai văd pe Raven şi pe Ash nicăieri. Nu-l zăresc nici pe Garnet în marea de uniforme roşii.

Sunt absolut singură.

Îmi croiesc drum către marginea pieţei, ţinând piept mulţimii de oameni care nu par decişi în ce direcţie să apuce.

— L-aţi văzut?

— Este *aici?*

— L-au prins?

— Chiar aici, în Piaţa Landing's, *imaginaţi-vă!*

Reuşesc să trec, în cele din urmă, de ultimele tarabe şi ajung pe una dintre străzile mai mici, dar sunt atât de

panicată, încât, în timp ce alerg, mă izbesc de o fată minionă, blondă şi delicată.

— Oh! strig eu, în timp ce amândouă ne prăbuşim.

— Îmi pare foarte rău, eu…

Fata clipeşte de câteva ori, privindu-mă.

— Violet? întreabă ea surprinsă.

Este Lily.

7

De îndată ce ne ridicăm, Lily mă cuprinde cu braţele.

Ultima dată când am văzut-o eram în trenul care mă ducea de la Southgate la Licitaţie. Mi-o amintesc intonând acel cântec al *Mlaştinii* cu vocea ei dulce şi tânguitoare. Era atât de entuziasmată să-şi înceapă noua ei viaţă de surogat.

— Ce faci aici? mă întreabă. De ce eşti îmbrăcată ca o servitoare? Ce s-a întâmplat cu *faţa* ta?

Lily poartă un palton modest, de culoare gri, şi o pălărie mov foarte drăguţă, cu o panglică galbenă aplicată deasupra borului. Pare bine îngrijită. Pare sănătoasă. Vreau să o iau de mână şi să nu-i mai dau drumul niciodată. Vreau să mă asigur că e reală.

Dar nu pot rămâne aici.

— Ajută-mă! bolborosesc.

— Fireşte, spune Lily. Te-ai pierdut de cineva? Ai nevoie de ajutor pentru a-ţi găsi stăpâna? Oh, Violet, credeam că nu te voi mai vedea niciodată! Tu locuieşti în *Bijuterie,* nu-i aşa? Aşa trebuie să fie. Ştiam, desigur, că trebuia să te fi cumpărat cineva de la *Casa Regală.* Stăpâna ta te-a luat la cumpărături? Ai văzut-o cumva pe Raven? Şi ea locuieşte tot în *Bijuterie?* Oh, cred că ai auzit despre acel însoţitor!

Uitasem ce debit verbal avea Lily. Am o senzaţie stranie, care mă sufocă – un amestec de fericire şi exasperare.

— Lily, o întrerup eu, înainte să mai spună ceva. Am nevoie de un loc în care să mă ascund.

Ea se încruntă, nedumerită.

— De cine să te ascunzi?

Câţiva soldaţi aleargă pe lângă noi chiar în acel moment. Unul dintre ei strigă:

— Cercetaţi aleile!

Mă retrag, lipindu-mă cu spatele de zid.

— De ei, îi spun.

Lily se uită după soldaţii care se îndepărtează, apoi se

întoarce din nou spre mine. Observ o schimbare în expresia ei. În secunda următoare, mâna ei se strecoară în a mea.

— Vino cu mine, îmi spune.

Mergem repede pe străzile înguste, din ce în ce mai întunecoase. Prin faţa mea se perindă tot felul de imagini – piatră roz, gri şi roşiatică, geamuri sclipitoare, copaci cu ramuri tăiate îngrijit, golaşi şi fără frunze acum, pe timp de iarnă. Casele se fac tot mai mici şi mai simple pe măsură ce ne îndepărtăm tot mai mult de piaţă. În cele din urmă, Lily se opreşte în faţa unei case de un galben pal, înghesuită între o casă roşie şi una gri. Casa are doar două niveluri şi o uşă bleumarin, pe care este agăţată o coroniţă de spânz.

— Repede, spune ea, în timp ce urcă într-un suflet treptele de la intrare şi scoate o cheie.

Ne strecurăm pe uşă într-o combinaţie de hol şi sufragerie – câteva canapele şi fotolii desperecheate înconjoară o măsuţă joasă din lemn în stânga mea. Chiar în faţa mea sunt nişte trepte.

— Pe aici, spune Lily în timp ce urcăm în fugă la etajul următor.

La etaj este un singur coridor, a cărui pardoseală este acoperită cu un covor uzat, de culoare roşie. Toate uşile sunt închise. Lily ridică o mână în sus – un gest pe care nu-l înţeleg până când nu observ sfoara ce atârnă sub plafon, apoi se deschide o trapă şi o scară coboară din tavan.

— Sus, sus, sus! spune Lily.

Mă caţăr în semiîntuneric, aşteptând ca Lily să mă urmeze. În schimb, când mă întorc, o văd ridicând la loc scara.

— Mă voi întoarce la noapte, îmi spune ea. Apoi închide trapa înainte să am şansa să-i mulţumesc, să o întreb ceva sau să aflu dacă nu este ceva de mâncare aici, sus.

Sunt închisă într-un pod, într-o casă ciudată din *Bancă.*

Sunt complet pe cont propriu.

Epuizarea mă doboară şi adorm, în ciuda durerii din

stomac şi a fricii care-mi apasă pieptul. Nu-mi amintesc când am dormit ultima dată. Au trecut cel puţin douăzeci şi patru de ore de atunci. Presupun că aveam nevoie de odihnă. Dar somnul nu mă face să mă simt mai bine.

Când mă trezesc, sunt complet dezorientată. Pentru o clipă, am senzaţia că sunt în temniţă, în Casa Ducesei din Lac, dar apoi simt duritatea canapelei uzate şi deformate pe care m-am prăbuşit, ochii mi se adaptează la întuneric şi îmi amintesc. Podul are un miros de igrasie.

Descopăr o fereastră mică, în formă de semicerc, cu vedere la stradă. După lumina slabă de afară, îmi dau seama că este deja seară. De un perete sunt rezemate mai multe covoraşe rulate. Găsesc câteva cearşafuri mâncate de molii, întinse peste partea din spate a canapelei. O veioză stricată, câteva cutii cu cărţi şi nişte fotografii vechi, o colivie goală şi teancuri de ziare îngălbenite sunt împrăştiate în spaţiul acela strâmt. Tavanul e înclinat, aşa că trebuie să mă ghemuiesc puţin pentru a ajunge la fereastră.

Pe neaşteptate, nişte voci mă fac să încremenesc. Mai întâi, aud vocea unui bărbat, apoi pe cea a unei femei. Îmi pun mâinile peste gură – un gest ce mă asigură că nu voi scoate niciun sunet. Nu pot distinge ce spun cei doi. Cred că se aud de la parter. Vocile devin mai înăbuşite, în cele din urmă pierzându-se într-o parte a casei care este prea departe ca să mai pot auzi ceva.

Arcurile canapelei scârţâie când mă aşez. Tot trupul îmi tremură de frică. Simt că-mi plesneşte capul şi realizez că am maxilarul atât de încordat, încât dinţii îmi sunt încleştaţi.

Singurătatea devine atât de apăsătoare, încât simt că o să-mi pierd minţile. Unde sunt Raven şi Ash? Oare au fost prinşi? Stomacul mi se strânge dureros la gândul că Ash ar putea fi din nou aruncat într-o celulă. Ash, cu capul pe butuc. Raven, trimisă înapoi la Contesa de Piatră. Sau şi mai rău de atât – cot la cot cu Ash, cu capul pe un alt butuc.

Închid strâns ochii şi îmi impun să mă gândesc la

altceva. Vreau să-mi dispară din minte aceste imagini. Încă nu ştiu nimic de ei şi nu mă ajută deloc să mă gândesc la ce e mai rău. Îmi apăs palmele pe ochi şi în întunericul din spatele pleoapelor apar nişte scântei.

Baza craniului începe să-mi vibreze.

Îmi trece prin minte un gând înfiorător, că este posibil să fi cedat din cauza stresului, înainte să-mi amintesc de diapazon. Cu sufletul la gură, mă chinuiesc să-mi desfac cocul pe care mi l-am făcut cu atât de mult timp în urmă – în altă viaţă, pe când Annabelle încă trăia, iar eu locuiam în palatul Ducesei.

Reuşesc să-mi desfac părul, în cele din urmă, abia simţind usturimea când îmi smulg câteva fire. Diapazonul se ridică în aer, plutind la câţiva centimetri de faţa mea.

— Lucien? şoptesc eu.

Vocea lui se aude imediat:

— Unde eşti?

— Eu… sunt… dar nu ştiu ce să-i răspund. Habar nu am unde sunt. Sunt în Bancă.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu ai ajuns la ascunzătoare împreună cu ceilalţi?

— Am… Oh, Lucien, Raven şi Ash sunt în regulă? Ei sunt acolo?

— Da, dar ce s-a întâmplat cu *tine?*

Lucien vorbeşte repede, agitat. Raven şi Ash sunt bine. Sunt în siguranţă. Picioarele mi se afundă, relaxate, în canapea.

— Am fost despărţiţi, spun eu. Apoi, în timp ce alergam, am dat peste o prietenă, un alt surogat. O fată pe care o ştiam de la Southgate. Mă ascund în podul casei ei.

Vreau să apuc diapazonul, să-l adăpostesc în palme, dar nu ştiu dacă voi face bine să-l ating, pentru că asta ar putea pune capăt comunicaţiei sau ar putea să-l deterioreze în vreun fel.

— Ce vrei să spui? Cine este ea?

— Practic, m-am izbit de ea. Am făcut-o să cadă în timp ce mergea pe stradă. Nici măcar nu ştiam că locuieşte în preajmă. Dar e o persoană cumsecade, Lucien. Ea m-a

ajutat. Putem avea încredere în ea.

— Violet, nu ştim în cine putem avea încredere.

— Ei bine, ea a fost prietena mea şi în acest moment e singura pe care mă pot baza.

— Ea nu are o cheie. Trebuie să întrebi *întotdeauna* de cheie.

— Garnet nu are o cheie.

— L-ai întrebat dacă are?

— Nu.

Urmează o pauză lungă.

— Care e numele de familie al prietenei tale?

— Deering, spun eu. Numele ei este Lily Deering.

— Lily Deering, repetă el. Voi afla unde eşti.

După ton, pare nemulţumit.

— Am făcut tot ce trebuia să facem, insist eu. Cineva l-a recunoscut.

— Mă bucur că eşti în siguranţă. Simt că Lucien se abţine să spună ceea ce vrea cu adevărat şi, din nou, îmi fac griji la gândul că ar fi mai fericit dacă Ash ar fi fost arestat în piaţă. Pentru că asta a fost ceea ce a urmărit el în tot acest timp. Vom vorbi din nou în curând, adaugă Lucien.

— Stai puţin! După ce am trecut prin atâtea, sunt sătulă de tot acest mister. Cred că merit câteva răspunsuri. Am urmat ordinele tale. Am făcut tot ce mi-ai cerut, dar nu mi-ai dat până acum nici măcar un motiv solid care să justifice de ce facem asta. De ce merită să facem asta? De ce merit *eu* să faci asta?

Urmează încă o pauză lungă.

— Eşti mulţumită de felul în care este condus oraşul, Violet?

— Te referi la cei din familia regală? Ştii ce simt în legătură cu ei.

Lucien oftează.

— Tu nu vezi, de fapt, imaginea în ansamblu. Aici nu este vorba doar despre surogate. Este vorba de o populaţie întreagă înrobită pentru a deservi nevoile câtorva persoane privilegiate. Şi e din ce în ce mai rău în fiecare

an. Tu ai o putere pe care nici măcar nu poţi începe să o înţelegi. Încerc să te ajut să realizezi asta şi să faci ceva bun cu această putere.

— Şi totuşi, tu nu-mi spui ce urmăreşti, sau care este această putere, sau cum aş putea să fiu de ajutor. Lasă-mă să fiu de *ajutor,* Lucien.

— Tu chiar crezi că harurile sunt folositoare doar pentru a dărui nişte copii sănătoşi familiei regale?

Presupun că nu m-am gândit serios la aşa ceva. Nu-mi place deloc să-mi folosesc harurile, aşa că nu m-am gândit niciodată la posibilitatea că ar putea fi folosite şi în alt scop. Dar am fost capabilă să sting acel foc. E adevărat, cu ajutorul lui Raven.

Lucien ia tăcerea mea drept răspuns.

— Exact. Tu ai mai multă putere decât crezi, dar nu sunt eu cel care îţi poate arăta cum să o foloseşti.

— Şi odată ce voi şti cum să folosesc această putere, ce se va întâmpla?

— Mă vei ajuta. Mă vei ajuta să dărâm aceste ziduri care ne ţin închişi, care ne izolează. Mă vei ajuta să salvez nu doar surogatele, ci pe toţi cei care sunt la cheremul familiei regale. Doamnele de onoare. Servitorii. Muncitorii din fabrică, ucişi din cauza „plămânului negru”, lucrătorii de la *Fermă,* care-i hrănesc pe cei din familia regală, deşi abia au ei înşişi ce să mănânce. Copiii care mor din cauza lipsei mijloacelor de subzistenţă în *Mlaştină.* Nu sunt singurul care consideră că dominaţia familiei regale va lua sfârşit. Am fost cu toţii legaţi de ei într-un fel sau altul. Am suferit cu toţii din cauza lor. Lucien rosteşte atât de încet următoarele cuvinte încât abia îl aud: Merităm să fim liberi.

Mă gândesc la Annabelle, o fată atât de dulce şi delicată. Văd din nou rana însângerată de pe gâtul ei şi sunt nevoită să închid ochii pentru o clipă, înghiţindu-mi un suspin. Ce crimă a săvârşit ea? Niciuna. A fost ucisă doar pentru că era prietena mea. Annabelle nu merita să moară. Şi nimeni nu va fi pedepsit pentru moartea ei. Ducesa va trăi mai departe ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Mă gândesc la Hazel – cât timp va mai putea sora mea să rămână la şcoală? Cât timp până când va trebui să lucreze şi ea la fel ca Ochre, pentru ca familia mea să rămână în viaţă? Cât va mai trece până să fie obligată să facă testul de sânge pentru surogate? Acest gând îmi face stomacul să se strângă. Mi-o imaginez pe Hazel smulsă din sânul familiei şi ajungând la Southgate, singură şi speriată. Îmi imaginez cum îi curge sânge din nas atunci când învaţă despre haruri, o văd stând pe acel „X” argintiu de pe platforma Casei de Licitaţii. Hazel nu poate fi un surogat.

Dar nu văd cum aş putea să-i ajut eu pe toţi. Urăsc faptul că sunt blocată în podul acestei case, singură şi neputincioasă. Lucien pare să-mi simtă nesiguranţa.

— Nu mă aştept să înţelegi totul acum, pe loc. Păstrează diapazonul aproape. Cineva va veni după tine.

Deschid gura să protestez, dar îmi dau seama că sunt prea obosită.

— În regulă, încuviinţez eu.

— Încearcă să dormi puţin, scumpo. Ai avut o zi lungă. Lucien tace puţin, apoi adaugă: Şi nu uita. Să nu ai încredere în nimeni până când nu-ţi va arăta cheia.

Diapazonul cade în palmele mele deschise, lăsându-mă cu şi mai multe întrebări decât la început. Oftez şi mi-l ascund din nou în păr.

Sunt în acea stare ciudată dintre vis şi realitate când Lily vine să mă vadă. Este foarte târziu. În pod nu răzbate nicio lumină în afară de licărul unei raze de lună ce se reflectă în podea, lângă fereastră. Stau întinsă pe canapea, gândurile mele rătăcind confuze printr-un labirint de tuneluri întunecoase. În minte îmi apar focuri pe cale să se stingă, Annabelle şi afişe cu „CĂUTAT”, când trapa se deschide cu un scârţâit.

Mă ridic în capul oaselor atât de repede, încât ameţesc. O flacără pâlpâie în întuneric, iluminând chipul lui Lily şi urcând prin deschiderea din podea. Lily urcă în pod, ţinând o tavă pe care sunt două borcănele, un pahar cu apă, o lumânare mare, de culoare albă, şi – stomacul meu geme

în faţa acestei imagini – o farfurie acoperită, cu o vagă aromă de mâncare gătită.

— Bună, şopteşte ea, punând tava jos, pe podea.

Eu cad, practic, de pe canapea, lângă farfuria cu mâncare. Lily mi-a adus mai multe bucăţi de friptură înăbuşită într-un sos gros, maroniu, şi nişte cartofi fierţi, reci. Vreau să ignor tacâmurile, aşa că încep să mănânc repede cu mâna.

— Când ai mâncat ultima dată? întreabă Lily.

— Nu mai ştiu, îi răspund cu gura plină de cartofi.

Lily mă lasă să mănânc în linişte, până când farfuria e curată. Scot un suspin involuntar şi mă las pe spate pe canapea.

— Mulţumesc, şoptesc după ce beau un pahar plin cu apă.

Lily dă tava la o parte.

— Am adus astea pentru faţa ta, spune ea în timp ce scoate capacele borcănelelor cu cremă. Îmi aplică puţină cremă pe obraz, iar senzaţia e plăcută şi răcoroasă, calmându-mi durerea din zona tumefiată. Unguent cu efect de răcire. Îmi amintesc când l-a folosit Cora, doamna de onoare a Ducesei, după ce Ducesa m-a lovit pentru prima dată. Al doilea unguent miroase puternic a antiseptic, iar Lily mi-l aplică uşor pe tăietura de la buză. Mă usturǎ puţin.

— Gata, spune ea. Această vânătaie ar trebui să dispară până mâine.

Lily pune la loc capacele borcănelelor şi acoperă farfuria goală.

Apoi se aşază în genunchi şi se uită la mine cu ochii ei mari şi albaştri.

— Aşadar, începe ea, pe un ton pe care-l ştiu atât de bine – unul pe care l-am auzit de nenumărate ori atunci când sosea un nou număr al ziarului *The Daily Jewel,* ori atunci când erau anunţate numerele loturilor, ori când vreo bârfă picantă ajungea la urechile ei. Ce *s-a întâmplat*?

Sunt atât de plină şi de epuizată, încât nu pot să mai mint. Îi spun totul – aproape totul. Nu menţionez numele

lui Lucien – insinuez doar că o anumită persoană din interiorul *Bijuteriei* m-a ajutat să evadez şi nu-i spun unde mă duc (de parcă aş şti acest lucru). Îi povestesc despre Raven şi cum am ajutat-o pe ea în loc să beau eu serul. Lily aproape că ţipă atunci când îi spun că am fost cumpărată de Ducesă – „O Casă Fondatoare? Oh, Violet!”

Apoi îi povestesc despre Ash.

— Şşşşş! spun printre dinţi când Lily scoate o exclamaţie.

— *Tu eşti* surogatul în cauză? întreabă în şoaptă Lily. Dar, Violet… se spune că el te-a violat.

— E o minciună, spun cu fermitate.

— Dar voi aţi… Vreau să spun… voi nu aţi…

Eu încuviinţez.

Lily rămâne cu gura căscată şi îşi uneşte mâinile la piept.

— Este… este… cea mai interzisă poveste de dragoste pe care am auzit-o *vreodată.* E chiar mai palpitantă decât cea dintre Principele Elector şi Principesa Electoare!

Naivitatea ei mă face să zâmbesc. Cât de simplu vede ea lucrurile.

— O să-ţi povestesc despre asta mai târziu, îi spun. După atâta mâncare, fac eforturi să-mi ţin ochii deschişi. Unde ne aflăm? o întreb.

— Pe strada Baker, la numărul 34. Nu e cea mai frumoasă parte a *Băncii,* dar e mai frumos aici decât în *Mlaştină,* nu crezi? Unii oameni numesc această zonă „Străzile Ieftine”, îmi explică Lily, pufnind indignată. Dar mie mi se pare o zonă foarte plăcută.

— Cu cine locuieşti? întreb. Sunt nişte oameni amabili?

— Oh, sunt grozavi, izbucneşte ea entuziasmată. Reed şi Caliper Haberdash. Caliper e o stăpână minunată. Ce-i drept, e o femeie destul de trecută; are aproape treizeci de ani, iar ea şi soţul ei, Reed, au economisit bani ani la rând pentru a cumpăra un surogat. Ea nu poate avea copii. Chipul lui Lily se întunecă, apoi îmi explică: Nu e la fel ca în cazul celor din familia regală – e ceva în neregulă cu trupul ei. E foarte tristă din această cauză. Lily se

înviorează apoi şi-mi spune: Am fost vândută pentru nouă mii şapte sute de diamante. Îţi poţi imagina? Tu cu cât ai fost cumpărată?

Mă foiesc, destul de încurcată.

— Nu-mi amintesc.

Nu vreau să vorbesc despre preţul trupului meu. Nu contează prea mult dacă am fost vândută pentru şase milioane sau pentru şase sute de diamante. Ea trebuie să afle ceva mult mai important.

— Lily, nu poţi rămâne însărcinată.

Ea pare ofensată pentru o clipă, apoi începe să râdă.

— Ba sigur că pot! Ce lucruri stupide poţi să spui. Doar pentru asta suntem aici, nu-i aşa?

— Nu, vreau să spun – o apuc de încheietura mâinii şi o strâng tare. Nu le permite să te lase însărcinată.

— Violet, mă răneşti, zice ea, smulgându-şi braţul din mâna mea.

— Lily, încep din nou, alarmată că nu m-am gândit la asta înainte şi furioasă că apetitul şi epuizarea m-au împiedicat să mă mai gândesc la altceva. Dacă vei rămâne însărcinată, vei muri. De aceea surogatele nu se mai întorc niciodată acasă – naşterea unui copil ne ucide.

Ea mă priveşte uimită un minut.

— Nu, spune ea, clătinând din cap. Asta nu e posibil. Caliper nu ar face aşa ceva. Ea ţine la mine. Mi-a spus deja că vrea să rămân la ei după ce se va naşte copilul.

— Minte, spun eu.

Lily rămâne încremenită, iar eu îmi dau seama că i-am rănit sentimentele.

— Caliper nu ar fi în stare să mă mintă, zice ea. Nu în legătură cu aşa ceva.

— Îmi… îmi pare rău, dar e adevărat. Am văzut morga unde ajung surogatele. Am fost informată de cineva care ştie.

Expresia lui Lily se schimbă puţin – pare o combinaţie ciudată de resemnare şi de hotărâre.

— Nu mai contează, spune ea. Am fost chiar ieri la doctor.

— Dar nu ştii încă sigur, nu-i aşa?

Lily îmi aranjează o şuviţă după ureche.

— Pari extenuată. Dormi. Mă voi întoarce mâine, după ce pleacă toată lumea.

— Spune-mi.

Ea îşi muşcă buza şi încuviinţează.

Lily e însărcinată. Lily e moartă.

— Nu, şoptesc eu. Nu, nu, nu…

— Şşşş, şopteşte ea. E în regulă, Violet. Totul e bine.

— Nu! strig, apoi cobor vocea pentru a nu trezi pe cineva. Nu, cu siguranţă *nu* e în regulă. Nimic nu e în regulă în această privinţă. Tu nu poţi… nu poţi…

Lily îmi ia mâinile în ale ei şi mi le strânge.

— Ascultă-mă. Eu *îmi doresc* asta. Sunt fericită.

— Vei muri, izbucnesc.

— Nu ştii asta cu certitudine. Dar… Ea îmi face semn către scară, către camerele de la nivelul inferior. Îmi place aici. Îi iubesc. Iar ei îşi doresc acest copil. Şi, spre deosebire de ceea ce probabil simţiţi tu şi Raven, eu mi-am dorit *întotdeauna* să am un copil.

— Nu e copilul tău, îi spun eu.

Lily oftează.

— Nu, zice ea. Nu e copilul meu. Dar aceşti oameni au devenit familia mea. Tu *ştii* ce vreau să spun. Ştii cum trăiam înainte. Cum erau părinţii mei. Ea mă strânge de mână, apoi continuă: Nu tu îmi spuneai cât de important este să poţi alege? Cum ai ales tu să fii cu însoţitorul, chiar dacă ştiai că era ceva periculos! Cum ai ajutat-o pe Raven asumându-ţi riscul! Eu nu am voie să fac o astfel de alegere? Nu pot avea aceeaşi libertate pe care o aveţi voi? De a alege ceea ce vreau? Alegerea înseamnă libertate, Violet.

Clatin din cap.

— Amesteci complet lucrurile. Nu trebuie să alegi să *mori.*

Dar Lily zâmbeşte, de parcă am fi din nou la Southgate, pregătindu-ne de culcare.

— Ar trebui să dormi puţin. Ai avut o zi lungă.

Vreau să încerc în continuare să o conving, dar îmi simt pleoapele din ce în ce mai grele, din cauza stomacului plin, şi ochii mi se închid împotriva voinţei mele. Mă întind din nou pe canapea şi îmi pun capul pe perna uzată.

— Nu vei spune nimănui că mă aflu aici, nu-i aşa?

Lily mă sărută pe tâmplă, aşa cum o sărutam şi eu pe Annabelle înainte să o părăsesc pentru ultima dată. Pierderea ei – la care nu m-am mai gândit din cauza întâmplărilor din incinerator, canalizare şi piaţă – îmi vine din nou în minte, chinuitoare ca o rană deschisă. Îmi sfâşie pieptul ca o gheară; mă lasă fără aer.

— Nu, şopteşte Lily. Nu voi spune nimănui. Mă bucur atât de mult să te revăd.

Lacrimile sunt aproape, adunându-se în spatele pleoapelor.

— Noapte bună, Lily, murmur eu.

Lily ridică tava şi pleacă, iar zgomotul înfundat al trapei din podea mă anunţă că am rămas singură.

Probabil că lacrimile îmi curg pe obraji chiar şi după ce adorm.

8

Petrec o bună parte din ziua următoare abţinându-mă să nu mă plimb dintr-o parte în alta a podului. Îmi este greu să stau locului. Aud voci înăbuşite şi, la un moment dat, acordurile duioase ale unei viori. Aşadar, aceşti oameni îi permit lui Lily să cânte. Frumos din partea lor. Dar oricât de drăguţi ar fi cu Lily sau oricât de frumos s-ar purta, ei au condamnat-o la moarte.

Spre sfârşitul după-amiezii, vocile nu se mai aud. În casă e linişte deplină. Mă ridic şi mă uit afară pe una dintre ferestrele în formă de semicerc. Văd un cuplu – un bărbat înalt cu un palton lung şi o femeie care poartă o pălărie albă – plecând de la numărul 34 din strada Baker. Strada e pustie în rest, cu excepţia unui tânăr grăbit care plimbă vreo şase câini. Aceştia scheaună şi latră, încurcându-şi lesele. Îi urmăresc cu privirea până când dispar după colţul străzii.

Mă duc înapoi la canapea şi îmi verific cu degetele diapazonul, asigurându-mă că este încă prins bine în păr. Îmi amintesc conversaţia din timpul nopţii. Despre ce cheie vorbea Lucien? Şi cine, mai exact, îmi va arăta această putere pe care se presupune că o deţin? Îmi frec ochii cu podurile palmelor. M-am săturat de limbajul dublu folosit de Lucien, m-am săturat să nu înţeleg decât frânturi din ceea ce urmează să se întâmple. Eu am avut încredere în el. E timpul ca el să aibă încredere în mine.

Se aude soneria, iar eu mă ridic în capul oaselor. Urechile îmi bubuie de la pulsul accelerat. Mi se pare că aud cum se deschide uşa şi disting vocea lui Lily.

Apoi nu se mai aude nimic. Şi liniştea se instaurează pentru un timp îndelungat.

Uşa care duce la pod se deschide, iar eu îngheţ, încleştându-mi degetele în pernele canapelei.

— 197?

Vocea nu e a lui Lily. E a unui bărbat. Mă înfior când aud

numărul Lotului meu.

Merg până la deschiderea din podea şi privesc în jos. Bărbatul care stă la piciorul scării are părul cărunt şi poartă nişte ochelari cu rame aurii. Ridică privirea spre mine şi mă analizează, curios.

— Cine eşti? întreb.

— Am fost trimis după tine, spune el.

Vocea lui Lucien îmi răsună în minte. *Nu uita de cheie.*

— Arată-mi cheia, îi cer eu, bucuroasă că par foarte sigură pe mine, din moment ce nu am idee la ce să mă aştept.

Însă mă simt mai puţin încrezătoare când el îşi desface paltonul din tweed, apoi începe să-şi descheie nasturii de la cămaşă. Îşi desface larg gulerul cămăşii. Între claviculă şi umăr văd un tatuaj – o cheie-schelet, mică şi neagră.

— Lucrez pentru Organizaţia „Cheia Neagră”, spune bărbatul.

— Ce este „Cheia Neagră”?

— E o fiinţă, nu un lucru. „Cheia Neagră” este liderul nostru.

Desigur, Lucien ar folosi un nume de cod.

— Vino cu mine, 197, îmi spune bărbatul. Nu avem mult timp la dispoziţie.

Cobor treptele scării în timp ce el îşi încheie paltonul.

— Nu-mi mai spune aşa, îi cer eu când coborâm treptele spre uşa de la intrare. Am un nume. Violet Lasting. Am terminat-o cu alte apelative. Vreau să mi se spună pe nume. Cum te numeşti? îl întreb.

Bărbatul îşi strânge buzele.

— Poţi să-mi spui „Cizmarul”.

— De când ai… Vai de mine!

Lily zace chircită la piciorul scărilor.

— Ce-ai făcut?

Alerg la ea, îi dau capul pe spate şi aproape că scot un ţipăt de uşurare când îi simt respiraţia pe obraz.

— E teafără, îmi spune Cizmarul. Se va trezi în câteva minute. Trebuie să mergem.

— Ce i-ai făcut? întreb. Ea mă ajuta.

Cizmarul ridică din umeri.

— O precauţie necesară.

Mă ridic, clocotind de furie.

— Nu este timpul potrivit pentru lamentări. I-am administrat o mică doză de ser pentru somn, spune Cizmarul. Avem multe de făcut. El ridică un colet mare şi cafeniu de lângă uşă. Ţine pachetul acesta. Mergi la doi paşi în spatele meu şi ţine-ţi capul plecat.

— Aşteaptă!

M-am săturat să mi se tot spună ce să fac şi, în afară de asta, nici nu-l cunosc pe acest bărbat. Sunt sigură că nici el nu mă cunoaşte. Aşa că vreau să mai fac un singur lucru înainte de a pleca împreună cu el. Mă aplec şi aranjez trupul lui Lily într-o poziţie mult mai confortabilă. O apuc de mână şi o strâng.

— Îţi mulţumesc, îi spun. Apoi mă ridic, iau coletul şi îl privesc pe Cizmar în ochi. În regulă. Să mergem!

Ieşim pe uşă, iar eu am grijă să-i urmez instrucţiunile şi să rămân la câţiva paşi în spatele lui. Afară e mai rece decât a fost ieri, iar eu strâng din dinţi, ca să nu-mi clănţăne de frig. Ce bine era dacă mă gândeam să împrumut un palton de la Lily.

Străbatem în sens invers drumul pe care l-am făcut eu cu o seară în urmă şi ajungem în Piaţa Landing's, care e mai liniştită astăzi faţă de cum era ieri. Încă mai există unele urme ale căutărilor lui Ash împrăştiate peste tot – un coş stricat, o varză strivită. De stâlpii de iluminat atârnă nişte afişe pe jumătate rupte cu chipul lui Ash, pe care scrie „CĂUTAT, EVADAT”.

Două fetiţe se joacă în timp ce mama lor negociază cu nişte clienţi preţul cartofilor. Când trecem pe lângă ele, o aud pe una dintre fete spunându-i celeilalte:

— Ieri am fost eu surogatul! Lasă-mă să joc rolul femeii nobile de această dată.

Brusc, îmi simt gâtul uscat. În acest fel se joacă toţi copiii din *Bancă?* Sunt atât de tulburată, încât aproape că-l pierd din vedere pe Cizmar când acesta se întoarce şi porneşte pe o altă stradă. Mă grăbesc să-l ajung din urmă.

Această stradă este lată şi aerisită, mult mai plăcută decât cea pe care locuieşte Lily, aşa că încep să înţeleg de ce zona în care se află casa ei se numeşte „Străzile Ieftine”. Deşi mi se pare ridicol ca în *Bancă* să existe ceva ieftin. Casele au spaţii între ele, fiind separate de garduri vii sau de ziduri înalte din cărămidă, dar nu la fel ca acelea care înconjoară palatele din *Bijuterie.* Acestea sunt curate, drăguţe şi au un aspect mult mai prietenos, nefiind prevăzute în partea de sus cu ţepuşe respingătoare. Multe case au trei sau patru niveluri, verande spaţioase şi balcoane, iar unele dintre ele au chiar şi nişte turnuleţe miniaturale – de parcă ar încerca să imite un palat regal.

Şi oamenii de pe străzi sunt mult mai moderni – bărbaţii poartă melon, paltoane lungi şi bastoane cu măciulii din argint. Femeile au rochii colorate, din catifea sau mătase, poartă la gât etole de blană şi au mâinile acoperite cu mănuşi fine din piele. În urma lor merg servitoarele, îmbrăcate în rochii maro. Una ţine în mână o colivie cu un papagal de un verde aprins. Stăpâna ei îl zăreşte pe Cizmar şi se opreşte.

— Eram în drum spre magazinul dumitale, spune ea. Am nevoie de o pereche nouă de pantofi care să se asorteze cu rochia pe care am cumpărat-o pentru Gala Magistraţilor.

— Desigur, doamnă Firestone, spune Cizmarul. Acum fac o livrare, dar puţin mai târziu o să vă servesc bucuros.

— Vino la mine acasă, spune doamna Firestone. Aceasta e o comandă specială. Şi nu-l mai trimite pe ucenicul dumitale, ca data trecută. Băiatul acela era cumplit de neîndemânatic.

Umerii Cizmarului se încordează, dar, în cele din urmă, încuviinţează.

— Cum doriţi.

Femeia trece repede pe lângă noi, servitoarea ei grăbindu-se să o ajungă din urmă.

— Pare o persoană încântătoare, mormăi eu.

Cizmarul mă fixează cu o privire glacială.

— E mai bună decât mulţi alţii.

— De aceea lucrezi pentru... Mă opresc la timp, evitând

să rostesc numele lui Lucien. Pentru el?

— Acum nu e momentul potrivit pentru întrebări, spune Cizmarul.

Apuc atât de strâns cutia, încât încheieturile degetelor mi se albesc. M-am săturat să aud aceste cuvinte. El pleacă mai departe, iar eu nu am încotro şi-l urmez.

În cele din urmă, părăsim bulevardul larg cu locuinţe luxoase şi o luăm pe nişte străzi mai mici. Trecem pe lângă un teatru cu marchiză aurie care proclamă: *LUNGUL DRUM ÎNAPOI:* O NOUĂ PIESĂ DE FORREST VALE. ULTIMELE DOUĂ REPREZENTAŢII! şi pe lângă un restaurant cu ferestre mari şi feţe de masă din olandă.

Ajungem la o stradă pavată cu pietre brute, neşlefuite. Clădirile de aici sunt mari şi pătrăţoase, cu marchize din metal şi ferestre murdare, prevăzute cu gratii din fier. Sub una dintre marchize este o căruţă, din care doi bărbaţi descarcă nişte bucăţi mari de carne sub privirea atentă a unui măcelar, care poartă un şorţ alb plin de pete. Acesta priveşte în jos, la foile pe care le ţine în mâini.

— Cu patru diamante mai mult pe livră faţă de luna trecută, spune el cu voce tare. De-a ce se joacă Principele Elector cu aceste noi taxe?

Apoi el pare să realizeze că vorbeşte cu voce tare şi se uită îngrijorat la cei doi bărbaţi, dar aceştia sunt mult prea ocupaţi cu ridicarea şi transportul unor coaste lungi până la rampa de încărcare pentru a observa ceva.

Cizmarul se opreşte în faţa unui mic depozit cu faţada scorojită, vopsită în verde, şi cu o uşă glisantă din fier.

— Aici te voi lăsa, spune el, luându-mi coletul din braţe. Sper din toată inima ca liderul nostru, Cheia Neagră, să fi avut dreptate în privinţa ta.

— De ce faci asta? îl întreb, fără să mă pot abţine. De ce mă ajuţi, de ce îl ajuţi pe… el?

Cizmarul îşi fereşte privirea.

— Ei mi-au luat fiul, şopteşte el. Pentru că era masiv şi puternic. Lui îi plăcea să confecţioneze pantofi, dar ei voiau să facă parte din gărzile lor. Este al lor acum.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, iar eu văd ani întregi de

furie în ei – ani de regrete în urma pierderii suferite şi nevoia disperată de speranţă.

— Dar vremea lor a luat sfârşit, adaugă el.

Nu m-am gândit niciodată cum soldaţii ajung să fie soldaţi. Oare am crezut că se înrolau din proprie voinţă? Oare în acest oraş se face ceva din proprie voinţă?

— Îmi pare rău, îi spun.

El pufneşte furios.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Nu am nevoie de mila ta. Am nevoie de fiul meu. Bărbatul deschide uşa, adăugând: Va veni cineva după tine. Să nu ai încredere în nimeni până când nu vezi cheia.

Fără alt cuvânt, el se întoarce şi pleacă pe unde am venit.

— Violet?

Vocea lui Raven îmi distrage atenţia de la Cizmarul care se îndepărtează. Păşesc în incinta depozitului şi închid uşa glisantă.

Raven se aruncă în braţele mele, iar eu îi simt omoplaţii ascuţiţi în timp ce o ţin în braţe. Mica proeminenţă a abdomenului ei se lipeşte uşor de mine.

— Eşti reală, nu-i aşa? îmi şopteşte ea la ureche.

— Sunt reală, îi răspund tot în şoaptă.

Ea se retrage puţin.

— El a spus că eşti reală, că eşti aici şi că te întorci la noi, dar eu nu l-am crezut. Ei m-au minţit de atâtea ori; nu vreau să mai fiu minţită.

Mă uit în spatele ei, acolo unde stă Ash, care e în viaţă, teafăr şi îmi zâmbeşte. Nu vreau să-i dau drumul lui Raven din braţe, aşa că întind mâna spre el, iar Ash mi-o ia.

— Ai reuşit, îmi spune el uşurat.

— Nu ai avut încredere în Lucien? întreb şovăielnică.

— Că te va salva? Desigur. Că te va aduce aici? Mi se părea imposibil.

— Cine e Lucien? întreabă Raven. Chipul ei se încreţeşte din cauza concentrării. El era… este cumva…

Se uită la Ash.

— Eu sunt Ash, îi aminteşte el cu blândeţe.

Am impresia că nu e prima dată când Raven îl întreabă acest lucru.

— Lucien este doamnă de onoare. L-ai întâlnit la… Sunt pe cale să rostesc cuvântul „morgă”, dar cred că nu e cel mai potrivit cuvânt pe care l-aş putea folosi. În camera aceea cu focul, închei eu explicaţia.

Raven clipeşte de câteva ori.

— Da, îmi amintesc focul. L-am stins împreună. Apoi chipul ei devine palid. Dar focul l-a ars, şopteşte Raven. L-a ars de viu. Ea îşi îngroapă faţa în palme, văitându-se: Nu, nu, nu…

— Raven, o strig eu, întinzând din nou mâna spre prietena mea, dar ea se îndepărtează brusc de mine şi se ghemuieşte lângă peretele cel mai îndepărtat al incintei. Îşi cuprinde genunchii cu braţele şi începe să bolborosească la fel cum am auzit-o la morgă, dar acum pot distinge cuvintele pe care le rosteşte.

— Eu sunt Raven Stirling, zice ea. Stau lângă un perete. Sunt reală. Sunt mai puternică decât asta.

Se loveşte în frunte cu degetul mare al mâinii drepte de trei ori şi repetă incantaţia.

Fac vreo câţiva paşi spre ea, dar Ash mă prinde de talie cu braţul.

— E în regulă, murmură el. Face asta din când în când. Mai bine o laşi în pace câteva clipe.

Trupul meu se lipeşte de al lui şi-mi întorc ochii de la prietena mea ca să-l privesc pe el. Întind mâna şi îmi plimb vârfurile degetelor pe pielea aceea fină, care fusese plină de vânătăi cu o zi în urmă.

— Garnet m-a vindecat, spune el.

Îmi atinge colţul buzei cu degetul mare.

— Se pare că şi pe tine te-a vindecat cineva.

Încuviinţez.

— Unde este Garnet acum?

Ash ridică din umeri.

— Înapoi în *Bijuterie,* îmi imaginez. Sunt surprins că l-am revăzut, oricum.

— Cum aţi scăpat? Erau atât de mulţi soldaţi…

Ash se uită la Raven.

— Ea ne-a salvat. Nu ştiu cum. A fost ca atunci când eram în canalizare şi ea a găsit ieşirea. Ea… pur şi simplu ştie câteodată. Simte anumite lucruri. Chiar atunci când am auzit fluierul, ea m-a tras pe această alee şi am găsit o uşă în pământ. Uşa ducea la un tunel subteran ce făcea legătura între mai multe magazine diferite. Erau multe gunoaie în el. Iar Raven a ştiut exact unde să meargă, când să se oprească şi unde să se ascundă. Am stat acolo, în subteran, până când s-a întunecat, apoi ea a găsit o ieşire şi am ajuns la vreo cincizeci de metri de Piaţa Landing’s. Şi am reuşit să ajungem aici, la adresa pe care ne-a dat-o Garnet. Până la urmă, s-a dovedit a fi un lucru folositor faptul că ştiam zona. Am avut noroc. Ash zâmbeşte, adăugând: Garnet a fost chiar impresionat că am reuşit să ajungem aici. Nu că ar fi fost de vreun ajutor.

— Oare ce i-a făcut femeia aceea? mormăi eu.

Văd cu ochii minţii braţele fleşcăite şi ochii plini de cruzime ai Contesei de Piatră.

— Nu ştiu, dar orice i s-a întâmplat… începe Ash şi maxilarul i se încordează. Ea poate vedea din când în când în viitor. Crede că e altcineva. Acolo i se întâmplă numai lucruri îngrozitoare. E cineva pe nume Crow – fratele ei, probabil – şi arde mereu de viu. Iar tu îţi pierzi ochii – acest lucru m-a îngrozit cel mai tare, de fapt. Şi cred că mama ei e jupuită de piele. Ash se cutremură. E atât de real pentru ea.

Nu ştiu care sunt planurile lui Lucien, dar am de gând să mă asigur că acestea vor include şi o pedeapsă pentru Contesa de Piatră. Ea trebuie să plătească pentru ce a făcut.

Uşa din fier se deschide. Încremenesc la vederea soldatului care se iveşte în prag, dar mă relaxez pe loc când îmi dau seama că este Garnet.

— Oh, perfect, eşti aici, îmi spune Garnet, închizând uşa în urma lui. Avem o problemă.

— Nu e nimic nou, spune Ash.

— Ce se petrece? întreb.

— Nimic, răspunde Garnet. El îmi întinde un bidon cu apă, iar eu beau cu nesaţ înainte să i-l dau lui Ash. Toate trenurile sunt încă anulate. Fiecare centimetru din *Bancă* este cercetat de soldaţi. Cred că, pentru prima dată în viaţa lui, Lucien nu ştie ce să facă.

— Şi atunci? Va trebui să rămânem aici? Să aşteptăm în acest depozit?

Garnet ridică din umeri.

— Nu văd altă opţiune.

— Dar nu este sigur. Dacă ei vor cerceta „fiecare centimetru” din *Bancă,* ne vor găsi în cele din urmă.

— Eu nu sunt Lucien, spune el. Nu am o mulţime de planuri de rezervă.

— Ce cauţi aici, atunci? mă răstesc la el. Dacă nu vrei cu adevărat să ne ajuţi, atunci pleacă!

Nu voiam să ţip, să-mi descarc nervii pe Garnet. Dar vreau să ajung acolo unde trebuie să ajungem şi vreau să merg acolo chiar acum. Chipul lui palid devine roşu-închis.

— Nu crezi că vreau să vă ajut? spune el. Ce crezi că am făcut în tot acest timp? Te-am scos de acolo. L-am scos pe *iubitul* tău de acolo. Am minţit-o pe mama. Am negociat cu Carnelian. Pentru numele Prinţului Elector, l-am lăsat pe unul dintre adepţii lui Lucien să mă tatueze! Garnet îşi desface puţin cămaşa pentru a-mi arăta pe pieptul lui, chiar deasupra inimii, un tatuaj ce reprezintă o cheie-schelet, la fel ca acela pe care-l avea Cizmarul.

Rămân perplexă.

— Şi dacă mama ta va vedea acest tatuaj?

Garnet pare stânjenit.

— Nu-l va vedea. Şi chiar dacă l-ar vedea, ar crede că a fost o glumă stupidă, un gest de bravadă, sau că l-am făcut în urma unui pariu. Nu i-ar da prea mare importanţă.

— M-am înşelat în privinţa ta, spune Raven. Nu observasem că ea ne asculta. Ea îl priveşte pe Garnet cu ferocitate şi determinare. Tu nu eşti un laş, adaugă Raven. Ochii ei devin sticloşi, lipsiţi de expresie. Probabil că se gândeşte iarăşi în altă parte, aşa cum m-am obişnuit deja să constat. Nu ai avut niciodată prieteni adevăraţi,

continuă Raven. Tu doar aveai nevoie de ceva pentru care să lupţi.

Probabil pentru prima dată în viaţa lui, Garnet pare stânjenit să primească un compliment.

— Desigur, spune el. Cum spui tu.

Raven îl fixează în continuare.

— Dacă recunoşti că ai nevoie de ceilalţi, îi poţi pierde. Privirea lui Raven devine lucidă, semn că revine în prezent. Ea continuă: Dar faptul că ai nevoie de ceilalţi îţi poate salva viaţa.

— Trebuie să ajungem la *Fermă,* intervin eu. Am avut încredere în Lucien până acum, deci aş putea la fel de bine să-l cred când spune că la *Fermă* vom fi în siguranţă. Facem cu toţii parte din acest grup – îmi amintesc cuvintele Cizmarului –, din Organizaţia „Cheii Negre”. Chiar dacă nu suntem tatuaţi cu simbolul acesteia.

— Scuză-mă, ce organizaţie? întreabă Ash.

— Pot să-ţi explic mai târziu, sau poate Lucien este cel care va trebui să ne explice. Oricum, să ne gândim puţin. Nu putem rămâne aici.

— Ai ceva idei? întreabă Garnet. Sunt numai urechi.

— De fapt – spune Ash, făcând un pas în faţă –, cred că am eu o idee.

9

— Cunosc acest cerc, continuă Ash. Mai bine decât oricare dintre voi. Şi cred că există un tren care ne poate scoate de aici fără să fim detectaţi.

— Unde anume? întreb eu. Toate trenurile sunt oprite.

— La Madame Curio, răspunde el. Şi trenul acela e mereu în funcţiune.

Denumirea aceasta mi se pare vag cunoscută şi, evident, înseamnă ceva pentru Garnet, pentru că rămâne cu gura căscată.

— Eşti *nebun?* spune el.

— Ce e Madame Curio? întreb.

— Este internatul pentru însoţitori unde am lucrat, îmi explică Ash. Ea este... Ei bine, ea *a fost* patroana mea, Madame. Ţi-am povestit despre ea, îţi aminteşti? Ea m-a recrutat.

Şi dintr-odată îmi amintesc. Ea a fost cea care l-a găsit pe Ash când el a dus-o pe sora lui, Cinder, la clinica gratuită. Atunci când Cinder a fost diagnosticată cu boala plămânului negru – motivul pentru care Ash a devenit, de fapt, escortă masculină. *Sunt sigură că le înnebuneşti pe toate fetele.* Asta îi spusese Madame Curio.

— Ce, hm, face ea acolo?

Garnet pufneşte, dezgustat.

— Ea e patroana acelei case, spune Ash. Îi supraveghează pe băieţii care devin escorte, se ocupă de educaţia noastră, ne instruieşte şi ne face legătura cu clientele.

Dar o uşoară roşeaţă ce-i apare pe gât mă face să cred că pentru el e ceva mai mult.

— Toate internatele pentru însoţitori au o staţie de tren privată, continuă el, schimbând subiectul. Trenurile lor nu vor fi monitorizate la fel ca trenurile publice. Dacă vom putea lua acel tren, poate că vom reuşi să ajungem la *Fermă.*

— Aşadar, ar trebui să ne deplasăm relaxaţi la fostul tău internat şi să cerem permisiunea de a folosi trenul? întreabă Garnet. Am crezut că v-au educat, oameni buni, în locul acela. Asta e cea mai stupidă idee pe care am auzit-o până acum.

Ash îi aruncă o privire aspră.

— Există mai multe moduri de a ajunge acolo.

— Dar, Ash, intervin eu nesigură, vrei să spui că nu va fi niciun soldat în trenul acela?

— Nu, probabil că vor fi, zice el. Dar nu va avea importanţă.

— Şi de ce nu? întreabă Garnet.

— Pentru că, spune Ash, nu toţi cei care lucrează la un internat de însoţitori sunt însoţitori. Mulţi dintre ei nu vin acolo de bunăvoie.

— Cum? Vrei să spui că sunt răpiţi? întreb. De ce?

— Băieţii sunt luaţi pentru antrenamentele de box, scrimă, lupte cu spada, muncă fizică sau orice altceva consideră potrivit Madame. Mi se pare ciudat să mi-l imaginez pe Ash luptând cu spada. Fetele sunt luate pentru… Ash îşi drege glasul, iar roşeaţa de pe gât îi invadează obrajii. Pentru… practică.

El se uită ţintă la Garnet, evitându-mi privirea.

Garnet ridică o sprânceană.

— Stai puţin, deci… încep eu, dar Ash mă întrerupe.

— În tren există nişte compartimente secrete. În acest fel îi strecoară pe toţi înăuntru. Şi în acest fel putem ieşi noi.

Urmează nişte momente lungi de tăcere. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la acele fete, răpite şi aduse la internatul pentru escorte. Ţinute acolo împotriva voinţei lor. La fel ca mine.

— Şi cum o să vă introducem acolo, oameni buni? întreabă Garnet.

— Va trebui să aşteptăm până la noapte, zice Ash. Şi vom avea nevoie de haine noi…

Ash îi dă lui Garnet o listă cu anumite lucruri pe care

trebuie să le aducă.

Nu putem face altceva decât să aşteptăm. Mă duc lângă Raven – ea nu s-a mişcat de lângă perete. Ash se aşază pe o cutie din lemn de lângă uşa din faţă, pierdut în gânduri.

— Cum te simţi? o întreb.

Raven se uită la mine cu o expresie sumbră.

— Nu mai sunt în palatul acela. De multă vreme nu m-am mai simţit atât de bine. Ea clipeşte de câteva ori, apoi mă întreabă: Ţi-am mulţumit?

— Pentru ce? întreb.

— Pentru că mi-ai salvat viaţa.

Zâmbesc.

— Nu-ţi face griji pentru asta.

Degetele ei se împletesc cu ale mele – ale ei sunt atât de subţiri şi de fragile, încât mi-e teamă că se vor rupe dacă le voi strânge prea tare.

— Mulţumesc, şopteşte ea. Privirea ei coboară în jos, spre propriul abdomen. Câteodată uit, spune ea, punându-şi o mână pe burtă – mica proeminenţă abia se observă pe sub rochia ei. Mă durea mai tot timpul, adaugă Raven.

— Când s-a întâmplat? întreb.

Raven închide ochii.

— Eu… nu ştiu. Emile, doamna mea de companie, m-a scos la o plimbare în grădină într-o după-amiază. Voiam să văd dacă tu nu-mi trimiseseşi vreo floare, dar tu nu-mi trimiseseşi nimic. Apoi m-am dus la doctor…

O lacrimă i se prelinge de sub pleoapă.

— Ei l-au făcut să crească atât de repede. M-a mistuit pe dinăuntru. Oasele mă dureau şi mi se contractau, iar sarcina tot creştea şi creştea şi nu se mai oprea.

Trebuie să fi trecut doar trei sau patru săptămâni de atunci.

— Cum? întreb încet.

Ea deschide ochii.

— Au folosit vreodată pistolul stimulator în cazul tău?

Încuviinţez.

— O dată.

Pistolul stimulator a fost creat pentru a incita harurile

împotriva voinţei surogatului. Îmi amintesc agonia mistuitoare prin care am trecut când doctorul l-a folosit pe mine, durerea orbitoare, acei lujeri groşi, ca nişte tentacule verzi, care acopereau patul medical, târându-se în sus, spre tavan. Cuvintele doctorului Blythe îmi răsună în minte – acele cuvinte din ziua în care am făcut stejarul să crească.

Pistolul stimulator îţi intensifică abilităţile, dar te slăbeşte din punct de vedere fizic. Dacă este folosit excesiv, poate avea nişte efecte secundare foarte neplăcute.

Zâmbetul lui Raven pare o mică fisură pe faţa ei.

— Medicul l-a folosit tot timpul, mai ales după ce am rămas însărcinată. De trei sau de patru ori pe zi. Contesei nu-i păsa cât de mult sânge vomam sau cât de mult urlam. Ea voia doar rezultate. Raven tresare din cauza unei amintiri. Ea a obţinut ce voia. El a spus… parcă a spus că mai am douăsprezece săptămâni până la termen. Sau paisprezece? Nu-mi amintesc. Nu voiam să ascult.

— Deci ea urmărea ca tu să faci un copil cât mai repede, spun eu. Asta voia şi Ducesa de la mine.

— Contesei îi plăcea să experimenteze, spune Raven pe un ton aspru. Să vadă ce *putea* face. Voia să tragă sforile, să fiu în puterea ei, să aibă control deplin asupra minţii mele, amintirilor, harurilor, asupra a tot ceea ce posed.

— Din cauza asta… încep eu, înghiţind în sec. Din cauza asta te-ai ales cu cicatricele acelea?

Raven îşi pipăie scalpul cu degetele.

— Îi plăcea să mă taie. Îi plăcea să mă facă să văd lucruri ce nu erau adevărate. O scânteie se aprinde în ochii lui Raven – o frântură a zburdălniciei ei din trecut. Ea nu ştie totuşi de şoaptele pe care le aud. Ei au încercat ceva nou într-o zi. Doctorul a considerat că ar fi un „experiment interesant”. M-au tăiat în alt loc şi au crezut că nu s-a întâmplat nimic. Dar atunci am început să aud şoaptele.

Ezit în timp ce o privesc, întrebându-mă dacă ar fi mai rău sau mai bine pentru ea să insist şi să-i cer mai multe informaţii, pentru că nu vreau să-i fac vreun rău.

— Şi ce auzi?

— Tot felul de lucruri. Pot auzi când îi este cuiva frică sau când cineva pretinde că simpatizează o persoană, dar în realitate o urăşte. Ştiu când cineva minte sau când iubeşte în taină pe altcineva. Şoaptele îmi spun totul. Ele vin şi dispar. Contesa are nişte gânduri înfiorătoare. În legătură cu mama ei. Cu soţul ei. În legătură cu surogatele.

Raven îşi şterge ochii.

— E ca şi cum Contesa ţi-a dăruit fără să ştie încă o abilitate extrasenzorială.

— Ştiam că băiatul acela blond avea să se întoarcă, spune ea. El chiar ne simpatizează. Se simte legat de noi. Şi... Raven se uită spre Ash, încreţindu-şi sprâncenele. Ash, zice ea în cele din urmă. El este Ash, nu-i aşa?

Eu încuviinţez.

— El se urăşte pe sine, spune ea.

Simt un nod în gât. Nu ştiu nimic despre viaţa lui Ash în internatul pentru însoţitori. El nu mi-a povestit nimic despre asta, niciodată.

— Nu vreau să fiu această persoană, Violet. Expresia lui Raven devine mai blândă. Îşi lasă capul pe spate, spunând: Emile a fost bun cu mine. El obişnuia să-mi aducă pe furiş mâncare în plus din când în când. Şi mă scotea adesea în grădină, lăsându-mă să-ţi trimit mesaje. Dar el îmi spunea şi anumite lucruri. Contesa, mi-a spus el, cumpără un surogat în fiecare an. Ei nu-i pasă, de fapt, dacă va avea sau nu un moştenitor. Pe ea o interesează mai mult de ce suntem noi în stare. Cât de mult putem *suporta.* Chipul ei capătă o expresie jalnică. El crede probabil că sunt moartă acum.

— Sunt sigură că el va fi bine, spun eu.

— Tu nu înţelegi, zice ea. Acolo nu v-am avut decât pe el şi pe tine. M-am agăţat de speranţa că tu erai teafără, că Ducesa nu te tortura, chiar şi atunci când m-au închis în cuşcă, când m-au înjunghiat cu arma lui Frederic, sau când au folosit botniţa. Dar a fost atât de greu pentru mine când au început să-mi sondeze creierul. Ea mi-a luat amintirile

şi le-a folosit împotriva mea, iar eu nu am mai putut să disting ce era adevărat şi ce nu. Emile m-a ajutat. El mi-a amintit. El rostea numele tău uneori, atunci când eu începeam să uit. O lacrimă i se prelinge pe obraz. El nu putea rosti numele meu, dar îl putea rosti pe al tău.

— Ea va plăti pentru asta, Raven, îi spun. Îţi promit.

— Dar cum, Violet? Cum o vom putea face să plătească? Priveşte-mă, spune ea, făcând un gest vag spre chipul ei. Am ajuns o epavă. Şi nu voi mai fi niciodată aşa cum am fost. Sunt distrusă, fără şanse de recuperare.

Mă aşez în genunchi şi o privesc în ochi.

— Ascultă-mă, îi spun. Tu ai fost lângă mine în Southgate atunci când îmi era frică şi când mă simţeam neputincioasă. Tu îmi dădeai curaj. Dacă tu crezi că nu voi face exact acelaşi lucru pentru tine, atunci ai face bine să te mai gândeşti o dată. Tu ai fost cu mine în fiecare zi pe care am petrecut-o în palatul acela. *Tu* ai fost puterea mea. Acum lasă-mă pe mine să fiu puterea ta. Îi pun o mână pe umăr şi continui: Te voi ajuta să te faci bine. Te voi proteja.

Mâna lui Raven îi alunecă din nou pe abdomen.

— Mă poţi proteja de asta?

Cobor privirea. Nodul pe care-l simt în gât e atât de mare, încât îmi este greu să respir.

Raven îşi lasă obrazul pe degetele mele.

— Sunt atât de obosită, Violet. Pot să dorm acum?

— Desigur, îi spun.

Vocea mea e răguşită şi gravă.

— Nu vei pleca, nu-i aşa? întreabă ea, iar în tonul vocii ei disting panică.

— Nu, o liniştesc. Voi fi chiar aici.

Îmi întind picioarele, iar Raven se aşază mai confortabil pe jos, astfel încât să se pună pe coapsa mea ca pe o pernă. În câteva minute, respiraţia ei a devenit regulată şi trupul i s-a relaxat. Îi dau în lături părul de pe faţă. Arată ca vechea mea Raven.

Încă mai este, îmi spun eu.

— Este în regulă? întreabă încet Ash din scaunul lui de lângă uşă.

— Nu ştiu, îi răspund.

Treptat, luminile pălesc şi noaptea se instaurează în locul zilei. Depozitul devine din ce în ce mai întunecat şi mai friguros. Îmi încrucişez braţele la piept şi mă străduiesc din răsputeri să mă opresc din tremurat. Ash vine lângă mine şi mă cuprinde cu un braţ. Mă lipesc de el, recunoscătoare atât pentru prezenţa lui, cât şi pentru căldura trupului său.

— Ai salvat o mulţime de oameni în ultima vreme, îmi spune el.

— Nu încă, îi amintesc.

— Cred că te cam subapreciezi.

Nu spun nimic, pentru că nu prea mă simt mândră sau salvatoarea cuiva pentru moment.

— Oare planul tău va funcţiona? îl întreb. Putem ieşi folosind trenul de la internatul pentru însoţitori?

— Nu ştiu, Violet. Dar nu ştiu ce altceva am putea face. Aşa cum ai spus şi tu, nu putem rămâne aici.

Eu încuviinţez şi stăm aşa un timp, în tăcere. Probabil că ar trebui să adorm, dar mintea mea nu are linişte. Sunt atâtea lucruri la care nu vreau să mă gândesc – Raven într-o cuşcă, Lily însărcinată, Annabelle zăcând fără viaţă pe podeaua dormitorului meu…

— Cum a fost? îl întreb pe Ash după o vreme. La internatul pentru însoţitori. Tu nu ai vorbit niciodată despre asta.

El devine încordat şi îmi dau seama că şi-ar fi dorit să nu-l întreb asta. Dar după o clipă, îmi răspunde:

— A fost foarte plăcut. S-au ocupat de noi extrem de bine, cu multă grijă.

Eu zâmbesc.

— Minţi. Mă foiesc sub braţul lui. Foloseşti tonul unui însoţitor când spui aceste lucruri. Politeţea asta excesivă. O foloseşti doar atunci când minţi.

Urmează un alt moment lung de tăcere înainte să-mi şoptească:

— A fost îngrozitor.

Mă ridic puţin, ca să-l privesc în faţă. Lumina slabă

creează nişte umbre întunecate în jurul ochilor lui. El nu vrea să-mi susţină privirea, dar eu nu renunţ şi îl fixez în continuare. Secundele se scurg vertiginos.

— Nu vrei să ştii, zice în cele din urmă. Crede-mă.

— Dacă nu aş fi vrut să ştiu, nu aş fi întrebat. Tu ai vorbit despre băieţi care au fost răpiţi şi despre fete folosite pentru sex, iar eu simt că există încă o mare parte din viaţa ta pe care nu o înţeleg. Ce se întâmplă în locul acela?

Trupul lui Ash pare să se încordeze din nou.

— Vrei să afli cum e viaţa într-un internat pentru însoţitori? întreabă, iar vocea lui e mai dură ca niciodată. În regulă. După ce am fost mituit pentru a pleca departe de familia mea la vârsta de paisprezece ani, am fost instruit timp de un an şi am învăţat istorie, pictură, matematică, muzică, să mă duelez... A fost frumos, la început. Apoi, chiar atunci când am împlinit cincisprezece ani, am fost chemat în camera lui Madame Curio, unde ea m-a învăţat nişte lucruri pe care încă nu le ştiam. A fost prima dată când am făcut sex.

Simt un fior neplăcut pe şira spinării.

— Apoi lecţiile mele s-au schimbat. Îmi aduceau fete. Madame îmi spunea că trebuia să le satisfac. Eu nu voiam – fetele erau prea speriate. Eu eram speriat. Dar nu i te poţi împotrivi lui Madame. Profesorii mei priveau. Ei mă criticau şi mă instruiau. Era umilitor. Apoi m-au trimis să farmec fiice în timpul zilei şi să mă culc cu mamele lor în timpul nopţii. M-am culcat cu femei destul de bătrâne ca să-mi fie bunice. Şi toate astea pentru că Madame Curio m-a văzut în afara clinicii şi m-a găsit chipeş.

Ash se ridică brusc. Începe să se plimbe înainte şi înapoi, cu buzele strânse şi degetele încleştate.

— Înţelegi cât de mult urăsc felul în care arăt, cât de mult îmi urăsc chipul? spune cu amărăciune. Ştii de câte ori mi-am apropiat o lamă de ochi şi m-am gândit să o folosesc? Dar am avut-o pe Cinder lângă mine şi datorită ei nu mi-am pierdut minţile. Cinder avea nevoie de mine. Dacă mi-aş fi mutilat faţa, mi-aş fi pierdut poziţia şi, odată

cu ea, aş fi pierdut şi banii pentru medicamentul lui Cinder. De multe ori am văzut întâmplându-se aşa ceva. Ştii care e rata de sinucidere în cazul însoţitorilor? Nimeni nu ştie, pentru că nu se vorbeşte despre asta. Pentru că nimănui nu-i pasă, nu-i aşa? Dar am cunoscut şase băieţi care s-au sinucis – iar aceia sunt singurii pe care i-am cunoscut personal. Cei care nu se sinucid se automutilează, tăindu-se, dar nu în locuri vizibile – de obicei se taie în spatele genunchilor sau între degetele de la picioare. Sau se droghează cu opiacee, până când dependenţa lor devine evidentă, iar ei sunt marcaţi şi aruncaţi în stradă. Unii dezvoltă adevărate obsesii pentru sex şi abuzează fetele casei sau se înhăitează cu tot felul de prostituate. Şi dacă îţi faci un prieten, pierzi trei şi nu contează cum, şi nu contează de ce, pentru că există întotdeauna alţi băieţi noi care sunt aduşi în casă, iar tu nu eşti decât unul între o sută, la fel de disponibil ca şi ultima tendinţă în modă. Ash mă priveşte cu duşmănie, aşa cum nu m-a mai privit niciodată până acum. *Aşa* a fost în acest internat.

Rămân fără cuvinte. Vreau să adopt o expresie calmă, înţelegătoare, dar nu-mi pot controla muşchii feţei. Crezusem că acel internat pentru însoţitori era la fel ca Southgate. Dar droguri? Sex violent? Sinucidere?

— Şi totuşi, tu nu eşti un astfel de om, îi spun.

— Ba chiar asta *sunt!* strigă Ash. Raven se trezeşte, tresărind. Tu *nu vrei* să ştii nimic despre asta, Violet. Crede-mă.

— Vă rog, nu vă certaţi, intervine Raven, ţinându-şi capul în mâini.

— Nu ne certăm, o liniştesc eu. Ash şi cu mine… discutam.

Intervenţia lui Raven l-a mai calmat pe Ash.

— Îmi pare foarte rău, îi spune el. Nu voiam să te trezesc.

— Tu nu vrei să te întorci în locul acela, spune Raven, frecându-se la ochi. Eşti îngrozit.

Nu spunem niciun cuvânt, uluiţi. Raven se întoarce spre

mine, iar privirea ei e aţintită undeva în depărtare.

— El te iubeşte, îţi dai seama? El te iubeşte şi se detestă şi nu va fi niciodată, dar niciodată, destul de bun pentru tine, pentru familia lui sau pentru oricine altcineva. El a fost furat, dus departe şi pervertit, şi tot ce era pur în sufletul lui a fost lăsat să putrezească, să dispară. Lui îi este ruşine. Raven revine la realitate şi îl priveşte pe Ash. Avem cu toţii câte ceva de care să ne fie ruşine.

Ash rămâne cu gura căscată şi face ochii mari.

— Cum ai…

Uşa depozitului se deschide şi noi tresărim.

— Am adus ce mi-aţi cerut, spune Garnet, aruncând pe podea un sac mare de pânză şi trăgând uşa după el. Toate sunt în acest sac. El priveşte în jur, se uită la mine şi la Raven, care suntem pe podea, apoi la Ash, care stă perplex în picioare, lângă noi. Întrerup ceva? întreabă Garnet.

— Nu, îi răspund, ridicându-mă în picioare.

— Atunci schimbaţi-vă şi hai să mergem, spune Garnet. I-am zis lui Lucien şi este destul de…

Diapazonul începe să bâzâie. Mi-l extrag din coc şi Lucien începe să vorbească:

— Nu-mi place deloc acest plan, spune el.

— Nici mie nu-mi place, Lucien, dar nu prea avem de ales. Vrei să ajung în siguranţă la *Fermă?* Aceasta este cea mai bună opţiune pe care o avem.

— Tot nu-mi place.

Îmi ridic braţele, exasperată.

— Ei bine, şi tu faci o mulţime de lucruri care nu-mi plac, îi spun. Dar am încredere în tine. Iar tu trebuie să ai încredere în mine.

— Dar am. În *el* nu am încredere.

— Dacă te referi la Ash, te asigur că poţi avea încredere şi în el.

— Violet, odată ce te vei afla în internatul pentru însoţitori, nu te voi mai putea ajuta. Vei fi complet pe cont propriu.

Mă uit la Raven, apoi la Ash.

— Nu. Nu voi fi pe cont propriu.

— Ştii ce vreau să spun.
Oftez.
— Da, ştiu. Şi nu vreau să mă cert cu tine, Lucien. Încerc să fac ceea ce vrei şi tu să fac. Încerc să supravieţuiesc.
El nu mai spune nimic câteva clipe.
— Ştiu, scumpo, zice el, obosit.
— Ce se întâmplă în *Bijuterie?* întreb. Este ceva ce ar trebui să aflăm şi noi?
Îl pot auzi pe Lucien zâmbind.
— Ei bine, Ducesa se bucură de o neobişnuită popularitate, care este în continuă ascensiune. Se pare că violul comis asupra ta – eu tresar când aud acest cuvânt – şi faptul că însoţitorul a reuşit să scape au stârnit un val de simpatie pentru ea. Toţi vor să vină în audienţă la Ducesă.
— Ce s-a întâmplat cu… Simt un nod în gât amintindu-mi dormitorul meu aşa cum l-am văzut ultima dată. Cu Annabelle?
— Nu ştiu, spune Lucien. Cel mai probabil, a fost incinerată la morgă. Servitorii nu au discutat despre asta. Dar şi-au manifestat compătimirea faţă de Cora, desigur.
Eu mă încrunt, uimită.
— De ce faţă de Cora?
— Nu ştiai? mă întreabă Lucien. Cora era mama lui Annabelle.
— Cum? şoptesc eu, uluită.
Nu mă gândisem niciodată că Annabelle avea pe cineva din familie în preajmă. Mă simt stânjenită că nu m-am gândit să întreb, încerc să-mi amintesc dacă am văzut-o vreodată pe Cora având o atitudine maternă faţă de Annabelle. Dar nu mi-o amintesc decât făcând curăţenie, la fel ca orice altă servitoare.
Mă întreb cum poate suporta să locuiască acolo, să o servească pe femeia care i-a ucis fiica.
— Trebuie să plec, spune pe neaşteptate Lucien.
Diapazonul se opreşte din bâzâit şi cade. Întind mâna la timp ca să-l prind.
Raven se uită fix în gol – acolo unde plutea diapazonul cu doar câteva secunde în urmă – înfricoşată.

— A fost… real? întreabă ea.

— Da, răspund cu fermitate. Dar acum trebuie să ne schimbăm hainele.

Ash a căutat deja prin sac şi ţine în mâini un articol din stofă.

— Violet… începe el, dar eu clatin din cap.

— E în regulă, spun eu.

— Nu e deloc în regulă, zice Ash. Nu trebuia să… nu am vrut să ţip la tine.

— Ştiu.

La internatul pentru însoţitori pare să fi fost de o sută de ori mai rău decât la Southgate. Nici eu nu voiam ca el să meargă din nou acolo. Dar nu e momentul pentru discuţii aprinse sau explicaţii.

Ash încuviinţează şi îmi întinde sacul de pânză.

▯ 10 ▯

Eu şi Raven mergem în spatele depozitului pentru a ne putea schimba nestingherite.

Deschid sacul – un vârtej de culori vii, valuri de dantelă spumoasă şi satin lucios sunt amestecate laolaltă. Golesc sacul şi încep să caut. Parcă nu au avut material destul când au făcut aceste haine. Deşi probabil că acesta a fost scopul, de la bun început.

— Prea bine, îi spun lui Raven cu o jovialitate forţată, ridicând din morman două perechi de ciorapi. Ce culoare de ciorapi vrei – roşii sau roz?

Ea ridică din umeri, iar eu îi dau ciorapii roşii. Îşi dă jos rochia maro de servitoare, iar eu observ o contuzie de mărimea pumnului meu la baza coloanei ei, de la care se ramifică nişte vinişoare albăstrii-roşietice.

— Oh, Raven, şoptesc eu.

Raven îşi pune mâna deasupra contuziei, acoperind-o, ca şi cum ar fi stânjenită.

— Acele au fost mai rele, bombăne în timp ce-şi trage ciorapii şi îşi atinge scalpul cu vârfurile degetelor.

Rochiile par mai degrabă nişte articole de lenjerie intimă. Fuste din dantelă transparentă şi corsete care îţi lasă la vedere braţele şi umerii. Raven e atât de slabă, încât corsetul e larg pe ea, însă al meu e extrem de strâmt, dezvăluind prea mult şi făcându-mă să nu mă simt deloc în largul meu. Mi-aş dori să fi avut o eşarfă sau ceva cu care să mă pot acoperi.

În sac mai sunt şi nişte articole de machiaj – un ruj roşu ţipător, fard pentru obraji şi un tuş negru pentru ochi. Ne machiem una pe cealaltă, deşi niciuna dintre noi nu are prea mult talent sau cunoştinţe în acest domeniu.

— În regulă, spun eu, îndesând vechile noastre haine în sac. Să mergem.

Expresiile de pe feţele lui Ash şi Garnet când ne ivim din spatele depozitului sunt măgulitoare, dar şi stânjenitoare.

În cazul lui Ash, cel puţin, ştiu că nu e nimic ce nu a văzut deja; dar lucrurile stau cu totul altfel în cazul lui Garnet. Iar el se zgâieşte la Raven de parcă nu ar mai fi văzut-o înainte. Acum, când e machiată, nu mai arată atât de trasă la faţă şi vechea ei frumuseţe e pusă în valoare. Pielea ei pare mai sănătoasă, nuanţa ei de caramel contrastând încântător cu acel corset din satin ivoriu.

Raven îl observă privind-o.

— Ce e? întreabă ea pe un ton agresiv.

El se uită repede în altă parte.

— Mai bine aţi pleca, îi spune el lui Ash.

Ash s-a schimbat, de asemenea, într-o ţinută asemănătoare celei pe care o purta în prima zi în care l-am cunoscut – pantaloni bej, cămaşă albă şi un palton lung. Mă întreb dacă asta nu e cumva uniforma standard a însoţitorilor.

— O să-ţi doreşti să te ţii aproape de mine, spune Ash. E foarte frig afară.

— Presupun că noi nu vom primi paltoane, îi spun.

Ash îmi zâmbeşte sarcastic.

— Tocmai asta e şi ideea, să nu vă acoperiţi.

Nu îmi fac griji pentru mine, dar Raven e atât de expusă…

În timp ce gândesc aceste lucruri, ea îmi aruncă o privire.

— Voi fi bine, mă asigură ea.

— Sper ca asta să funcţioneze, zice Garnet.

— Şi eu sper la fel, spune Ash.

Garnet ne priveşte pe fiecare în parte, deschide gura, o închide, apoi îşi trece mâna prin păr.

— Mda, ei bine… mult noroc.

Acestea fiind spuse, el se întoarce şi părăseşte depozitul.

— Sunteţi gata? întreabă Ash.

— Stai puţin, îl opresc eu. Chipul tău e peste tot în această diviziune. Ce-ar fi dacă…

Eu nu mi-am folosit până acum vreun har asupra unei persoane, dar nu-mi permit luxul de a mă îndoi de asta în acest moment. Întind mâna şi apuc strâns o şuviţă din

părul lui.

— Ce fa… începe Ash să întrebe, dar eu mă concentrez deja asupra harului.

O dată ca să îl vezi aşa cum e. De două ori ca să ţi-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinţei tale.

Fire blonde se împrăştie în jur din vârfurile degetelor mele, schimbând părul lui Ash din castaniu în auriu. Capul îmi bubuie din cauza pulsului accelerat.

— Iată, îi spun, masându-mi uşor tâmpla stângă. Poate că asta va ajuta puţin. Nu vrem să fii recunoscut din nou.

Ash îşi ciufuleşte părul şi îl dă puţin pe spate cu mâna ca să se privească, de parcă ar vrea să verifice dacă nu i se duce culoarea.

— Uau! exclamă el.

Părăsim depozitul şi mergem numai pe străzile mai mici şi mai întunecate, primind doar câteva priviri dezaprobatoare. Cele mai multe străzi din cartier sunt pustii. Trebuie să fie aproape miezul nopţii. Aerul e îngheţat – în numai câteva secunde încep să-mi clănţăne dinţii. Ash mă cuprinde cu braţul pe după umeri.

Mergem vreo douăzeci de minute, până când ajungem într-o zonă a *Băncii* care este, fără îndoială, cea mai sărăcăcioasă pe care am văzut-o până acum. Toate clădirile sunt vechi şi părăginite, cu verande dărăpănate şi ferestre acoperite cu scânduri.

— În regulă, spune Ash. Doar că… mai bine m-aţi cuprinde amândouă cu braţele. Şi nu ar fi rău să ne prefacem că suntem toţi trei beţi.

Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la un pahar cu vin – sau două, ori douăsprezece –, nu ar fi fost deloc o idee rea. Această stradă urlă a pericol. Raven îl cuprinde pe Ash pe după umeri, iar eu îmi strecor braţul în jurul taliei lui.

Imediat, pe strada următoare, ajungem la prima tavernă. Apoi urmează alta. Şi alta. Muzica asurzitoare – vioară, banjo şi baterie – se revarsă în stradă când uşile unei taverne se deschid brusc şi doi bărbaţi furioşi, care-şi administrează pumni, se prăbuşesc la pământ. Această scenă îmi aminteşte atât de mult de felul în care a murit

tatăl meu. Îl strâng mai tare pe Ash şi mărim pasul.

Trecem pe lângă trei bărbaţi beţi criţă. Aceştia fluieră admirativ când ne văd pe mine şi pe Raven. Unul dintre ei se apropie de Ash şi îi spune:

— Te interesează să le împarţi cu noi? Am nişte „albastru” de cea mai bună calitate dacă vrei să ne distrăm împreună.

— Şterge-o, se răsteşte la el Ash. Caută-ţi singur o târfă.

— Ash, îi spun printre dinţi după ce bărbaţii ridică din umeri şi pleacă bombănind. Zău aşa.

Ash râde pe înfundate.

— Bun venit în lumea mea.

O luăm pe o altă stradă şi sunt asaltată imediat de un val de miros – un parfum puternic, floral, care nu poate acoperi izul neplăcut ce persistă în aer.

— Hei, frumosule, strigă o fată, care nu pare să aibă mai mult de paisprezece ani, din faţa unei case zugrăvite ţipător în roz şi galben. Ea e şi mai sumar îmbrăcată decât noi. Nu vrei altă companie?

— Şterge-o, strig eu.

Ea ridică din umeri şi îşi aprinde o ţigară.

— Eşti foarte convingătoare, îmi şopteşte Ash, atingându-mi gâtul cu buzele.

— Locul acesta e îngrozitor, îi răspund în şoaptă.

— Este numit The Row[1], spune el. Destinaţia cea mai cunoscută din Cartierul de Est pentru droguri şi sex.

— Asta este „albastrul”? întreb.

El încuviinţează.

— Un derivat al opiului. Lichidul are o nuanţă albăstrie, de aici provenind şi denumirea sa.

Trecem pe lângă trei bordeluri şi alte două taverne înainte de a ajunge, în sfârşit, la capătul cartierului The Row. Schimbarea este îngrijorător de bruscă – într-o secundă ne trezim printre nişte clădiri dărăpănate şi imediat ieşim într-un mic parc îngrijit, iluminat de felinare cu gaz. Un turn cu ceas din celălalt capăt al parcului îmi arată că e trecut de miezul nopţii. Un cuplu stă pe o bancă

---

[1] Şirul (n.tr.).

din apropiere şi un bărbat îşi plimbă câinele la câţiva metri distanţă, dar în afară de ei nu mai e nimeni pe străzi.

— Aproape am ajuns, murmură Ash.

Traversăm rapid parcul. Bărbatul cu câinele ne vede şi clatină din cap, bombănind ceva.

Când ajungem în partea opusă, Ash mă apucă de braţ.

— Stai, spune el.

Un zid se întinde pe lungimea întregii străzi, fiind prevăzut în partea de sus cu mici ţepi metalici. Zidul îmi aminteşte de Southgate – cât de izolată era clădirea acestuia, ca o fortăreaţă în mijlocul *Mlaştinii.* Doi soldaţi patrulează pe lângă zid. Inima îmi bate nebuneşte – mai să-mi sară din piept.

— Sărută-mă, îmi spune Ash.

Îmi apăs buzele pe gura lui Ash, fiind prima dată când nu mă gândesc la buzele lui sau la trupul său lipit de al meu, conştientă doar de inima lui, care bate în tandem cu a mea. Ascult atentă, aşteptându-mă să aud un strigăt sau un semnal de alarmă.

În cele din urmă, Ash se desprinde de mine. Mă întorc şi îi văd pe soldaţi cu spatele, dispărând după colţul zidului.

— Să mergem! Repede!

Eu şi Raven mergem repede în urma lui Ash în timp ce traversează strada, plimbându-şi mâna pe suprafaţa aspră a zidului de piatră. Se opreşte brusc.

— Aici, spune el.

Nu văd decât zidul în faţa noastră. Ash apucă de ceva şi trage, apoi o piatră se sfărâmă, dezvăluind un lacăt cu cifru, mare şi negru.

— Ştii combinaţia? îl întreb în şoaptă.

Ash priveşte îndelung lacătul. Trec câteva secunde. Mă pregătesc să-i amintesc că suntem în criză de timp, când el începe să rotească lacătul – mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga şi din nou spre dreapta.

Lacătul se deschide cu un clic.

Ash deschide o uşă perfect camuflată în zid.

— Intraţi, şopteşte el.

Intru prima, trăgând-o pe Raven după mine. Ash închide

în urma noastră uşa secretă.

Mă întorc şi mă opresc brusc, surprinsă. Internatul pentru însoţitori nu e tocmai aşa cum mă aşteptam. Şase clădiri joase din cărămidă roşie sunt răspândite în jurul unei peluze mari şi verzi.

Nişte alei sinuoase pavate cu pietriş şerpuiesc printre aceste clădiri, iar în stânga mea este un iaz ce a început să îngheţe la suprafaţă, înconjurat de pâlcuri de copaci. Din loc în loc, pe tot terenul, sunt amplasate felinare cu gaz.

De fapt, e foarte frumos aici.

— Gara e în partea opusă, şopteşte Ash. Pe aici.

Îl urmăm pe una dintre cărări. Pietrişul scrâşneşte sub tălpile noastre, iar tocurile pantofilor mei se clatină, destul de nesigure. Totul în jur pare încremenit şi întunecat.

Pe neaşteptate, uşa din spate a uneia dintre case se deschide, făcându-ne să ne oprim, în timp ce o siluetă păşeşte afară şi se opreşte pe cărare, în faţa noastră. Se aude hârşâitul unui chibrit, apoi capătul unei ţigări se aprinde în întuneric ca un tăciune minuscul. Persoana ne vede şi începe să râdă.

— Din nou la The Row, Till? spune el. Vocea bărbatului e joasă, profundă. Madame a ieşit, dar Billings îşi face rondul. Ai face mai bine să le aduci repede înăuntru.

— Rye? întreabă Ash, făcând câţiva paşi spre bărbat. Silueta păşeşte către noi, intrând într-un con palid de lumină. Este un tânăr de vârsta lui Ash, dar mai înalt, cu o piele măslinie, ce-mi aminteşte de „leoaică”. Nişte cârlionţi negri şi fermi încadrează un chip foarte atrăgător, cu trăsături bine definite. Ochii lui, ca nişte aşchii de cremene, sunt mari de uimire.

— Ash? întreabă el. Ce… cum… ce *faci* aici? *T*e caută tot oraşul! Şi ce s-a întâmplat cu părul tău? Tânărul se uită la mine şi la Raven. Este un moment destul de ciudat pentru a începe să experimentezi cu fete din branşă.

— Nu sunt fete din branşă, îi spune Ash. Trebuie să ajungem la tren.

— Trenul a plecat, îi răspunde băiatul pe nume Rye, încruntându-se. Acum este în *Fum.*

Inima mi se strânge. *Ce vom face acum?*

— Ne vei ajuta? întreabă Ash. Trebuie să ne ascundem. Până se întoarce trenul.

Rye se gândeşte un timp – exagerat de mult, după părerea mea – înainte de a răspunde. El trage cu nesaţ din ţigară şi suflă fumul gros printre buze. Apoi îşi scutură uşor ţigara în întuneric.

— Sigur, amice, o să vă ajut. Însă va trebui să-mi povesteşti şi mie cum ai scăpat din Piaţa Landing's de sub nasul a o mie de soldaţi care mişunau peste tot. Veniţi cu mine.

Îl urmăm pe Rye într-un hol care miroase a flori uscate şi a fum de lemn, apoi urcăm un şir de trepte şi ajungem într-un alt hol. Trupul îmi este încordat – la fel şi nervii mei, ca nişte arcuri de ceas. Nu ştiu cine e băiatul acesta, dar dacă Ash are încredere în el, am şi eu. Dar sunt atât de mulţi alţi băieţi care locuiesc în acest loc. Mă simţeam mult mai în siguranţă în depozit.

Rye deschide o uşă, aprinde o lumină şi ne face semn să intrăm.

Păşim într-un dormitor foarte spaţios şi plăcut. Două paturi sunt lipite simetric de pereţii opuşi. Decoraţiunile sunt predominant albe, cu ornamente aurii. O canapea cu dungi şi un fotoliu asortat sunt aşezate lângă o fereastră mare – de fapt, singura fereastră a încăperii. Dar caracteristicile dominante ale camerei sunt oglinzile enorme cu rame aurite, care sunt agăţate deasupra celor două măsuţe de toaletă – dacă o măsuţă de toaletă este ceva ce se poate aştepta cineva să găsească în dormitorul unui băiat.

Unul dintre paturi e impecabil, măsuţa de toaletă a proprietarului acestuia etalând o gamă variată de borcănele, sticluţe şi piepteni. Celălalt pat nu este făcut. O mulţime de haine sunt împrăştiate deasupra păturilor, iar măsuţa de toaletă de lângă pat e un dezastru – diverse borcănele fără capac, creme de faţă revărsate din recipientele lor şi nişte pilule mici, portocalii, împrăştiate peste tot.

— Casă, dulce casă, bombăne Ash, privind în jur.

— Aceasta e camera *ta?* întreb.

Raven se plimbă de colo colo pe lângă uşă, de parcă acest loc i-ar provoca nelinişte.

— Eu şi Rye suntem… am fost colegi de cameră, zice Ash.

Expresia lui se schimbă brusc, iar eu îi urmăresc privirea, care se îndreaptă spre măsuţa de toaletă mai îngrijită. El se duce spre măsuţă ca un somnambul şi ridică de pe ea o fotografie cu ramă argintie. Apucând-o cu ambele mâini, cade pe pat, vizibil tulburat.

— Este… încep eu, aşezându-mă lângă el şi analizând fotografia. Este familia ta?

Ash încuviinţează. Fotografia este alb-negru şi a fost făcută în faţa unei case vechi, părăginită. Un bărbat masiv, cu nasul lui Ash, ţine pe după umeri doi băieţi îndesaţi, care zâmbesc la aparatul de fotografiat, având întipărite pe feţe nişte expresii maliţioase, ce-mi aduc aminte de Garnet. O femeie stă lângă ei, iar aceasta seamănă atât de bine cu Ash, încât mă înfior. Ea îşi ţine mâinile pe umerii unei fetiţe. Pe umerii copilei se revarsă o cascadă de păr cârlionţat, iar chipul ei este luminat de cel mai larg zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Deşi nu seamănă deloc cu ea, mi-o aminteşte pe Hazel.

— Aceasta e Cinder? întreb. Ash încuviinţează din nou. E foarte frumoasă. Tu unde eşti?

Ash îşi drege glasul.

— Eu făceam poza. Unul dintre vecinii noştri cumpărase un aparat de fotografiat. El mi-a arătat cum să-l folosesc.

Ash întoarce fotografia şi o scoate cu mare grijă din ramă, apoi o îndoaie şi o strecoară în buzunar, lăsând rama goală pe măsuţa de toaletă.

— Ei, spune Rye, întrerupând mica noastră discuţie intimă. Pentru numele Principelui Elector, îmi poţi explica şi mie, mai exact, ce cauţi aici? Şi cine sunt aceste fete?

Raven îi aruncă o privire încruntată. Rye s-a aruncat pe patul lui şi deşurubează dopul unui mic flacon. Lichidul din flacon are o nuanţă albăstrie. Ash oftează.

— De când ai început să foloseşti aşa ceva?

Rye ridică din umeri şi scoate din flacon un tub subţire din sticlă, îşi dă capul pe spate şi îşi pune în fiecare ochi câte o picătură de lichid din tub.

— Nu cred că vreţi să ştiţi ce am fost nevoit să fac pentru ultima mea clientă, zice el, clipind de mai multe ori şi ştergându-şi surplusul de lichid ce i se prelinge pe obraji. Am nevoie de asta. El începe să râdă – şi râde relaxat, fără reţineri. Mai bine roagă-te să nu fii trimis la Casa din Deal. Femeia aceea are nişte pofte *foarte* ciudate.

Îmi amintesc de Doamna din Deal de la petrecerea organizată cu ocazia logodnei lui Garnet. Părea la fel ca oricare altă femeie din cercurile nobilimii. Nu vreau să mă gândesc la ceea ce face în spatele uşilor închise.

— A schimbat vreo şase însoţitori înainte ca fiica ei să se logodească, în cele din urmă, continuă Rye. Bale a fost ultimul. Cred că încă se mai recuperează după întâlnirea cu ea, pentru că nu a mai avut nicio clientă de când s-a întors. Nici eu nu am mai avut, din acelaşi motiv. Nu că m-aş plânge. Rye râde din nou. Cred că pentru tine asta nu mai reprezintă o problemă, nu-i aşa? Gata cu clientele. El se lasă pe spate şi oftează, punându-şi capul pe pernă. Îţi aminteşti de Doamna Râului? Amândoi am avut-o, nu-i aşa? Femeia aceea era cu totul altceva.

— El nu mai face asta acum, intervin eu.

Rye chicoteşte, amuzat.

— Dar cine eşti tu, iubita lui?

— Trebuie să ne urcăm în tren, spune Ash. Şi nu ne putem ascunde în această cameră în timp ce aşteptăm să se întoarcă.

— Nu puteţi pleca nicăieri acum, frăţioare. Toate clădirile sunt încuiate, spune Rye. Poate ar trebui să rămâneţi aici în noaptea asta.

— Locul acesta e putred, zice Raven. Nu-mi place deloc.

— Vom pleca în curând, o liniştesc eu.

Ea face câţiva paşi pentru a ajunge în faţa uneia dintre oglinzi, studiindu-şi propria reflexie.

— I-am lăsat să-ţi scoată ochii, îmi spune ea. Să ţi-i

smulgă ca pe nişte mici diamante şi să mi-i ofere mie în dar. Ei m-au pus să aleg, iar eu am ales greşit – întotdeauna, de fiecare dată.

Raven îşi izbeşte tâmpla cu pumnul de două ori înainte ca eu să o apuc de încheietură, încercând să o opresc.

— Eu sunt Raven Stirling, bombăne ea. Mă privesc într-o oglindă. Sunt reală. Sunt mai puternică decât asta.

— În regulă, Ash, trebuie să-mi explici, spune Rye, zgâindu-se la mine şi la Raven cu un amestec de îndoială şi de suspiciune. Ce s-a întâmplat? Nu am auzit decât că ai violat un *surogat* şi…

— Nu a violat pe nimeni, mă răstesc la el.

Rye face ochii mari.

— Nu, îi spune el lui Ash. Doar nu vrei să spui că… ea este *surogatul?* Veselia lui dispare brusc. Rye sare din pat, chipul lui având o expresie extrem de sumbră. Ele trebuie să iasă de aici. Chiar acum. Te voi ajuta, dar nu îmi risc viaţa pentru un surogat. Ai înnebunit? Nu ştii ce…

— O iubesc, îl întrerupe Ash. El face un gest defensiv, arătându-şi palmele, ca şi cum ar vrea să-l convingă pe Rye de sinceritatea lui. M-am îndrăgostit de ea, Rye.

Rye îşi trece o mână prin cârlionţii săi negri. Se aşază apoi pe marginea patului, sprijinindu-şi bărbia în palme. Se uită mai întâi la mine, apoi la Ash şi din nou la mine. Mă simt ridicol în hainele acestea stupide. Aş vrea să-mi pot desface pielea, pentru a-i arăta acestui băiat acel loc din interiorul meu în care trăieşte Ash, contopit cu sângele, oasele şi muşchii mei, imposibil de dezlipit, imposibil de îndepărtat. Vreau ca el să înţeleagă că suntem la fel.

— Dovedeşte-mi, spune Rye, ca un ecou al gândurilor mele.

— Am fost prinşi în timp ce eram împreună, îi explică Ash. Asta s-a întâmplat, de fapt. Mă cunoşti, doar. Chiar mă crezi în stare să violez un surogat? Crezi că aş fi îndrăznit să ridic privirea la un surogat? Mă pricepeam *foarte* bine la ceea ce făceam. Ea… Ash afişează acel zâmbet misterios, care-mi place cel mai mult. Ea m-a luat prin surprindere. Dar odată ce mi-am permis să o iubesc,

nu am putut să mai dau înapoi.

— Deci ţi-ai riscat viaţa? Era să fii executat pentru ea? întreabă Rye.

— Da.

— Atunci înseamnă că ai riscat în acelaşi timp şi viaţa lui *Cinder* pentru ea, spune el.

Maxilarul lui Ash se încordează.

— Ştiu.

Dintr-un anumit motiv, acest gând nu-mi trecuse niciodată prin minte. Viaţa lui Cinder e legată întru totul de ocupaţia fratelui ei. Rămân perplexă. El a ştiut. El a ştiut şi m-a iubit oricum. Stomacul mi se strânge din cauza unui sentiment sâcâitor de vinovăţie. Rye îşi muşcă buza inferioară, reflectând la cuvintele lui Ash, apoi clatină din cap.

— Aţi face bine să dormiţi. Ne vom gândi dimineaţă ce e de făcut.

Rye se uită din nou la mine cu o expresie surprinsă, de parcă aş fi un personaj desprins dintr-o poveste cu zâne, la fel ca spiritul apei din *Fântâna Dorinţelor,* ceva ce nu există în viaţa reală. Apoi îşi scoate puloverul cu o mişcare fluidă. Pielea lui măslinie este deosebit de fină în zona pieptului remarcabil de musculos, iar la vederea acestuia, obrajii mi se aprind. Îl zăresc cu coada ochiului pe Ash dându-şi ochii peste cap.

— Noapte bună, Rye, spune el.

Rye rânjeşte, cu ochii la mine.

— Doar dacă nu vrei să-ţi fac rost de nişte „X”, îi spune el lui Ash.

— *Noapte bună,* Rye, spune din nou Ash.

— Ce înseamnă „X”? întreb, în timp ce mă îndrept împreună cu Raven spre baie, pentru a ne spăla machiajul de pe faţă. Un alt drog?

Ash roşeşte.

— Anticoncepţionale de pe piaţa neagră.

Deschid gura, surprinsă.

— Cum?

Contraceptivele sunt interzise în *Oraşul Solitar.* Toţi ştiu

acest lucru.

Ash deschide sertarele măsuţei sale de toaletă şi scoate de acolo nişte aşternuturi pentru pat, stând cu spatele la mine.

— E un ser special, care face ca un bărbat să fie steril mai multe ore la rând. Oricum, e foarte neplăcut în ceea ce priveşte administrarea, iar dacă eşti prins că-l foloseşti, eşti pedepsit cu moartea.

— De ce este neplăcut? întreb, în timp ce Ash îmi dă o cămaşă de bumbac supradimensionată.

El se cutremură.

— Trebuie să ţi-l injectezi într-o zonă foarte sensibilă.

— Oh, fac eu, privindu-l uimită.

După ce ne spălăm şi ne schimbăm în pijamalele improvizate, Rye sforăie încetişor.

— Voi două dormiţi în pat, spune Ash. Eu o să dorm pe canapea.

O ajut pe Raven să se învelească, apoi mă întorc spre Ash.

— Cinder… spun eu, nici măcar nu mi-a trecut prin minte… Ce se va întâmpla cu ea?

El tace, privind în podea.

— Nu ştiu.

— Nu există… Nu putem face ceva? Să o ajutăm cumva?

El izbucneşte într-un râs amar.

— Violet, nu ne putem ajuta nici pe noi.

Are dreptate. Caut cu disperare în minte un cuvânt de consolare sau ceva drăguţ să-i spun, dar nu găsesc nimic. Să-i mărturisesc că-mi pare rău nu e destul. Iar dacă-i spun că mi-aş fi dorit ca asta să nu se fi întâmplat, aş minţi. Ash interpretează greşit expresia mea.

— O să-i dăm noi de capăt, spune el, plimbându-şi mâinile în jos pe braţele mele. Rye ne va ajuta.

— Şi tu eşti sigur că putem avea încredere în el? întreb.

— Eu am încredere în Lucien dacă tu spui că e în regulă, îmi zice răspicat Ash. Nu poţi să ai şi tu încredere în Rye dacă eu garantez pentru el?

— Fireşte, îi răspund pe un ton natural, încercând să-i

ascund faptul că mă simt rănită.

El oftează.

— Să încercăm să dormim deocamdată. Avem cu toţii nevoie de odihnă.

În timp ce mă strecor sub pături, Raven îşi lipeşte obrazul de umărul meu. Capul mi se afundă în pernă. A trecut atât de mult de când nu am mai dormit într-un pat adevărat, încât adorm în câteva clipe.

11

Mă trezesc la primele ore ale dimineţii, la auzul unor voci şoptite.

— ...a fost un accident, spune Ash. Ea nici măcar nu trebuia să se afle în acea aripă a palatului.

— Atunci, când ai aflat? îl întreabă Rye.

— Nu sunt sigur, răspunde Ash. E greu să-ţi explic. Dar odată ce am văzut-o, nu am putut... *să mi-o şterg din minte,* ca şi cum nu aş fi văzut-o niciodată. Dacă asta are vreun sens. Noi nu le privim, ştii? Pe surogate. Dar, dintr-odată, ea era o persoană – această fată frumoasă şi inteligentă care era tratată atât de rău. Ar fi trebuit să o auzi cântând la violoncel, Rye, e ca şi cum ai fi transportat într-o altă lume. Ea m-a făcut să mă simt din nou om. Ea m-a făcut să-mi doresc lucruri la care nu aş fi îndrăznit niciodată să sper.

— Trebuie să fie o schimbare plăcută – să ai o relaţie cu o fată de aceeaşi vârstă cu tine, care nu este de la acest internat, pufneşte Rye.

— Nu fi superficial, spune Ash. Nu ţi se potriveşte.

— Nu m-ai mai văzut de luni întregi, ripostează Rye. Tu nu ştii ce mi se potriveşte acum.

— Să te droghezi cu „albastru”? Ăsta eşti tu?

Se aude un oftat prelung şi scârţâitul saltelei.

— Nu mai puteam să suport. Emory e mort. Miles e atât de stresat, încât e foarte probabil să fie marcat şi aruncat afară, în stradă. Jig e mort. Trac începe să se taie prin locuri vizibile. Birch e pe cale să îmbătrânească. Tu eşti un evadat. Cu cine am mai rămas?

Urmează o tăcere îndelungată.

— Emory e mort? întreabă Ash.

— Da.

— Dar el a fost întotdeauna atât de...

— Ştiu.

Vocea lui Rye e aspră.

— Nu intenţionam să te părăsesc în acest fel, spune Ash.

— Nu începe să te porţi de parcă ai fi responsabil pentru problemele tuturor. Îmi fac propriile alegeri. La fel şi tu.

— Niciunul dintre noi nu a ales să fie însoţitor, Rye.

— Ba sigur că asta am ales.

— Să fii minţit, mituit ori constrâns nu înseamnă să faci o alegere. Dacă tu ai fi ştiut de la bun început ce presupunea mai exact să fii un însoţitor, ai mai fi făcut asta?

— A trebuit să o fac, spune Rye. Tu ştii mai bine decât oricine. Familia mea avea nevoie de bani.

— Exact. Ei nu ne-au dat de ales.

— Nu văd ce rost are să gândeşti în acest fel.

— Nici eu. Violet m-a făcut să văd altfel lucrurile. Nici surogatele nu au de ales. Şi totuşi, le-am tratat ca pe nişte piese de mobilier, ca pe nişte accesorii. Nu le-am privit ca pe nişte fiinţe umane. Am fost la fel de meschin ca şi nobilimea pe care o uram atât de mult. Ash oftează, adăugând: Nu mai vreau să fiu ca ei. Nu vreau.

— Şi unde mergeţi, mai exact? întreabă Rye după o pauză. Chiar credeţi că există vreun loc în vreun cerc al *Oraşului Solitar* în care cei din *Casa Regală* să nu vă poată găsi? Şi nu orice membru al familiei regale, ci chiar o Casă Fondatoare? Ar fi trebuit să te îndrăgosteşti de un surogat de mâna a treia.

Pot „auzi”, practic, cum Ash îşi dă ochii peste cap.

— Este cineva care... ne ajută. E o persoană în care putem avea încredere, chiar dacă mie, personal, nu-mi place acest bărbat.

Rye chicoteşte.

— Eşti gelos pe un alt bărbat?

— Nici vorbă, spune Ash, dar în tonul vocii lui este ceva ce mă face să mă gândesc că minte. Asta e ciudat. De ce ar fi Ash gelos pe Lucien?

— Ştii, spune Rye, e curios faptul că evadarea ta apare în toate ziarele şi, cu toate că un surogat a fugit din palat, nu se spune nimic despre asta. Nu sunt nici bârfe, nici zvonuri, absolut nimic. Tu eşti subiectul central, dar iubita

ta… Adică, nu crezi că asta ar fi de fapt o ştire de senzaţie?

— M-am gândit la asta, spune Ash. Ducesa e o femeie incredibil de inteligentă şi de ambiţioasă. Dacă ea nu a făcut publică dispariţia lui Violet din *Bijuterie,* trebuie să aibă un motiv.

În acel moment, Raven se ridică brusc în pat, făcându-ne pe toţi să tresărim.

— Vine cineva, spune ea printre dinţi.

Într-o clipă, Ash e în picioare.

— Haideţi în baie, spune el.

Eu şi Raven dăm păturile la o parte şi fugim, lăsându-l pe Ash să facă patul cât poate de repede. Rye asistă la această scenă cu o expresie nedumerită.

— Ce se întâmplă? întreabă el.

— Dacă Raven spune că vine cineva, înseamnă că vine cineva, îi explică repede Ash.

El termină de strâns patul şi se grăbeşte să ni se alăture în baie.

— Nu suntem aici, îl avertizează el pe Rye, apoi închide uşa.

Raven stă ghemuită în cadă, strângându-şi genunchii la piept.

Eu mă aşez pe marginea căzii. Ash stă cu spatele lipit de uşa băii. Îşi duce degetul la buze, iar eu încuviinţez, în timp ce el închide lumina. Auzim deschizându-se uşa de la dormitor şi pe Rye dându-se jos din pat.

— Bună dimineaţa, Madame.

— Bună dimineaţa, domnule Whitfield.

Vocea e ca un tăiş de cuţit acoperit cu miere – ascuţită şi dulce în acelaşi timp. Ash se lasă pe podea, ţinându-şi capul în mâini. Fără să mă pot abţine, mă duc la uşă şi mă aşez în genunchi, lângă el, apoi îmi apropii ochiul de gaura cheii.

Pentru o clipă nu văd altceva decât măsuţa de toaletă dezordonată a lui Rye şi canapeaua în dungi de lângă fereastră. Apoi zăresc o femeie care se întinde pe canapea, chiar în raza mea vizuală.

Îmi este imposibil să spun ce vârstă are – este machiată

foarte strident şi, deşi machiajul îi acoperă toate imperfecţiunile, am impresia clară că faţa ei a suferit nişte modificări, pielea fiindu-i întinsă pentru a scăpa de riduri. Ochii ei seamănă cu aceia ai unei feline. Trupul ei e învăluit în satin, iar la gât şi la urechi îi atârnă şiraguri de perle. E o femeie planturoasă, dar nu foarte grasă – precum Contesa de Piatră. Madame Curio e toată numai forme voluptuoase – sâni mari şi şolduri late. Are aerul unei femei care a văzut multe la viaţa ei.

— Te-ai recuperat pe deplin după ce ai fost în serviciul Doamnei din Deal, domnule Whitfield? întreabă ea. Ştiu că este nevoie de o rezistenţă deosebită pentru a-i face faţă.

— A fost o plăcere din partea mea, Madame. Sunt bine, mulţumesc.

Nu-l pot vedea pe Rye, dar dacă nu l-aş cunoaşte, l-aş crede, cu siguranţă. Madame Curio zâmbeşte.

— Mă bucur să aud asta. Am o clientă nouă pentru dumneata. De fapt, ai fost solicitat în mod special.

— Sunt onorat, Madame. Cine ar putea fi tânăra doamnă?

Zâmbetul lui Madame Curio se lăţeşte.

— Carnelian Silver, de la Casa din Lac.

Inima mi se opreşte o secundă. Madame Curio îşi plimbă un deget pe obraz, privindu-l îngândurată pe Rye.

— Ducesa te-a cerut personal. O Casă Fondatoare. E absolut impresionant. Să sperăm că nu vei da cu piciorul acestei şanse, aşa cum a făcut fostul tău coleg de cameră.

— Fireşte că nu, Madame.

— Nu vreau să se spună că la internatul meu sunt educaţi violatori, evadaţi sau indivizi certaţi cu legea.

— Nu, Madame. Sunt nerăbdător să o întâlnesc pe domnişoara Silver. Sunt sigur că timpul pe care-l vom petrece împreună va fi cât se poate de plăcut.

Madame Curio îşi ţuguie buzele.

— Vino aici.

Am senzaţia că ochiul meu s-a lipit de gaura cheii. Vreau să mă uit în altă parte, dar nu pot. Îl simt pe Ash încordat alături de mine.

Rye intră în raza mea vizuală. E tot fără cămaşă. Muşchii spatelui îi freamătă la fiecare mişcare. Madame Curio se ridică în şezut şi îşi trece palma peste pieptul lui.

— Foarte frumos, spune ea. Mâna ei se aventurează mult mai jos. Hmm, murmură ea după câteva secunde. Vei veni în camera mea în seara asta, la şase. Trebuie să ne asigurăm că eşti pregătit pentru această sarcină.

— Da, Madame.

— Şi te vei prezenta la doctorul Lane în această după-amiază pentru testele obişnuite.

— Desigur, Madame.

Madame Curio se ridică de pe canapea cu o mişcare atât de fluidă, încât îmi aminteşte de Ducesă. Se mişcă precum femeile nobile.

— Ce băiat bun, spune ea, bătându-l uşurel pe obraz.

Madame iese din raza mea vizuală. Aud uşa deschizându-se, apoi închizându-se. Rye rămâne pe loc pentru o clipă, apoi vine spre baie. Mă retrag câţiva paşi în timp ce el deschide uşa.

— Aşadar, zice el, presupun că sunt înlocuitorul tău.

— Ea ştie, spune Ash, ridicând privirea spre Rye, cu o expresie îndurerată. Ea ştie că poţi lua cumva legătura cu mine. Face asta pentru a mă găsi. Pentru a o găsi pe Violet.

— Dar nu aş putea să-i spun mai nimic despre tine, îi atrage atenţia Rye. Eu nu ştiu unde vă duceţi.

— Dar ne-ai văzut, spune Ash. Împreună. Şi ai văzut-o şi pe Raven.

Capul lui Raven se ridică.

— Nu poţi să-i spui asta, zice ea. Ea nu trebuie să ştie că sunt în viaţă.

— Mă puteţi lăsa să spun şi eu ceva o secundă? zice Rye. Eu nu sunt vinovat pentru toate astea. Nu v-am chemat eu să daţi buzna în viaţa mea, întorcând totul pe dos.

Ash se ridică în picioare.

— Ai dreptate. Spune-i totul sau nu-i spune nimic, faci cum vrei. Dar te-a solicitat dintr-un anumit motiv. Nu ştiu cum sau când, dar la un moment dat te va întreba despre

mine.

Buzele lui Rye schiţează un zâmbet.

— Întotdeauna primul din clasă, nu-i aşa? Cel mai căutat om din *Bijuterie.* El clatină din cap. Să mergem, haideţi să vă duc într-un loc mai sigur decât această cameră. Toţi trebuie să fi coborât până acum la micul dejun.

Raven iese din cadă şi păşeşte cu hotărâre spre Rye. Ea îl apucă strâns de încheietura mâinii şi îl sfredeleşte cu o privire pătrunzătoare.

— Eşti speriat, îi spune ea. Asta e bine. Aşa ar trebui să fii.

Raven se duce apoi în dormitor. Rye ridică o sprânceană.

— Nu sunt speriat, zice el.

Eu şi Ash ne uităm unul la celălalt, dar nu spunem nimic.

Rye se asigură că zona e liberă, apoi toţi patru coborâm repede scările şi ieşim pe uşa pe care am intrat noaptea trecută. Împrejurimile sunt şi mai frumoase la lumina zilei. Un strat de gheaţă face ca aleile cu pietriş să sclipească precum diamantele. Ne-am îmbrăcat bine, cu pulovere, paltoane şi fulare, astfel că frigul nu e supărător, dar eu şi Raven purtăm nişte pantofi de-ai lui Ash cu mai multe perechi de şosete îndesate în vârf, ca să nu ne iasă din picioare. Din cauza asta, mersul nostru e destul de ciudat.

Ne strecurăm pe lângă zidurile dormitoarelor, ale căror ferestre mă urmăresc ca nişte ochi mari şi goi. O clădire mai mare se profilează în faţa noastră. Un zid al acesteia e acoperit complet de iederă. O impresionantă uşă dublă din lemn de stejar este amplasată în capătul de sus al unei scări cu trepte din piatră.

Şi dincolo de această clădire, în capătul cel mai îndepărtat al perimetrului – lângă zidul ce împrejmuieşte toate aceste edificii un tren negru şi lucios staţionează în dreptul unei platforme lungi. Este chiar mai mic decât cel cu care am mers la Licitaţie, locomotiva cu aburi având un singur vagon ataşat. Fuioare de fum se ridică din coşul locomotivei, de parcă trenul ar fi gata de plecare.

— E aici, spune Ash.

— Asta e ciudat. Poate că a avut loc o schimbare de ultim moment în orar. Probabil că soarta e de partea voastră pentru moment, spune Rye. E imposibil ca trenul să plece spre *Bijuterie* – al meu va pleca abia mâine, după ce doctorul şi Madame vor termina cu testele la care voi fi supus. Trebuie să se îndrepte spre cercurile inferioare. Rye strânge cu o mână umărul lui Ash. Mai bine v-aţi urca în tren, acum când toată lumea este la micul dejun.

Stomacul meu reacţionează zgomotos când mă gândesc la mâncare.

— Mulţumesc, Rye, spune Ash, strângându-i mâna. Sincer. Nu ştiu ce am fi făcut fără tine.

— Probabil că aţi fi fost executaţi, zice Rye, ridicând din umeri şi zâmbind. Deci îmi rămâi dator pentru asta.

— Aşa e, spune Ash, iar tonul lui nu e deloc glumeţ. Ai mare grijă de tine în Casa din Lac. Te rog. Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu clienta – ea nu e interesată de însoţitori. Dar niciodată, pentru nimic în lume, să nu-i spui lui Carnelian că mă cunoşti. Probabil că te va întreba. Trebuie să minţi.

— Ei bine, nu va fi nimic nou pentru mine, spune Rye.

Zâmbetul lui Ash este încordat.

— Îmi pare rău.

— Nu mai spune asta de atâtea ori, zice Rye. Nu e vina ta. Nu te mai purta de parcă tu ai fi responsabil pentru păcatele tuturor însoţitorilor. Nu eşti.

— Ştiu.

— Şi ai grijă de tine, adaugă el.

— Voi avea.

— Îţi mulţumesc, îi spun eu lui Rye.

El face un semn din cap.

— Ştii, zice el, nu cred că am mai auzit vreodată un surogat vorbind.

Nu prea ştiu cum aş putea să-i răspund la această remarcă. Aruncându-i o ultimă privire lui Ash, Rye se îndepărtează, traversând curtea internatului.

Fugim toţi trei către gară. Când ne apropiem, văd un

indicator din lemn vopsit, pe care scrie: INTERNATUL PENTRU ÎNSOŢITORI „MADAME CURIO”. Lângă indicator este un post de pază, iar Raven mă apucă de braţ şi mă trage lângă peretele acestuia. Ash vine lângă noi. Am învăţat foarte repede să avem încredere în instinctele ei. Câteva momente mai târziu, doi soldaţi coboară din tren şi încep să se plimbe pe platformă.

— Totul e în regulă, îi spune unul dintre ei celuilalt.

— Oricum, ar trebui să fie nebun de-a binelea să se întoarcă aici, spune cel de-al doilea soldat, în timp ce amândoi coboară treptele platformei şi se îndreaptă spre curtea internatului.

Toţi trei ne lipim de lemnul aspru al gheretei.

— Nu văd de ce trebuie să lucrăm în două schimburi ca să prindem un oarecare însoţitor, mormăie nemulţumit primul soldat. Doar nu a violat-o pe Ducesă.

— Vezi să nu te audă Maiorul vorbind aşa, îi spune cel de-al doilea. Vei fi transferat în *Mlaştină* înainte de a putea rosti „Casă Fondatoare”.

— Da, da, bombăne primul. Să mergem să vedem dacă nu e deschisă bucătăria. Sunt lihnit.

Aşteptăm până când paşii lor nu se mai aud deloc şi liniştea se instaurează în jur.

— Haideţi, ne spune în şoaptă Ash.

Urcăm grăbiţi scările şi ajungem pe platformă. Ash deschide uşa vagonului şi ne strecurăm înăuntru.

Spre deosebire de trenul internatului Southgate, cel al însoţitorilor are mai multe rânduri ordonate de banchete din lemn, orientate în aceeaşi direcţie. La ferestre atârnă draperii, iar culoarul este acoperit cu mochetă verde.

— Unde ne-am putea ascunde? întreb eu.

Ash se opreşte în dreptul celui de-al treilea rând.

— Aici, spune el. Se apleacă şi aud un clic. Întregul rând de banchete se ridică, dezvăluind o ascunzătoare lungă şi dreptunghiulară. Voi două intraţi în aceasta. Mai este un compartiment gol sub cel de-al şaselea rând. Mă voi ascunde acolo. Să sperăm că oricine trebuie să plece cu acest tren va pleca în curând.

— Şi să sperăm că va pleca spre *Fermă,* adaug eu.

Privesc în jos, la gaura în care trebuie să ne ascundem, şi mă cutremur. E sinistră, pentru că seamănă cu o groapă neacoperită.

— Cred că prefer portbagajul maşinii lui Garnet, îi spun.

— Cel puţin nu e la fel ca la morgă, zice Ash.

Cobor în gaură – e ceva mai adâncă decât mă aşteptam. Ridic mâna spre Raven ca să o ajut să coboare. Chipul ei e palid când priveşte în jos, la spaţiul acesta gol şi întunecat. Până şi buzele îi sunt albe.

— Promite-mi, Violet, îmi şopteşte ea, că voi ieşi din nou afară dacă intru aici.

— Îţi promit, o liniştesc.

Mă ia de mână, iar eu o ajut să coboare. Ne întindem amândouă pe fundul ascunzătorii – în mod surprinzător, avem destul spaţiu.

Ash se uită la noi cu o expresie mâhnită.

— Încercaţi să păstraţi tăcerea şi să staţi nemişcate. O să vin să vă scot de aici când vom ajunge la… acolo unde mergem.

Nu mai avem ce să spunem sau să facem – nu putem decât să ne agăţăm de speranţa fragilă că planul nostru va funcţiona. Ash pune la loc banchetele deasupra găurii în care ne ascundem, iar eu şi Raven suntem învăluite de întuneric.

După o vreme, ochii mei încep să se adapteze. Lumina cenuşie se strecoară înăuntru printre şipcile de deasupra noastră.

— Violet? spune în şoaptă Raven.

— Da?

— Crezi că în locul acela de la *Fermă* în care mergem… crezi că există cineva acolo care să mă poată vindeca?

Conturul chipului ei e vag, neclar. Vreau să-i spun că nu e totul pierdut, că nu va rămâne aşa. Vreau să-i spun că trebuie să existe o cale de a repara ceea ce i-a făcut Contesa. Dar nu o pot minţi. Buzele ei schiţează un zâmbet trist.

— Asta credeam şi eu. Ea îşi înfăşoară o şuviţă de păr pe

deget, adăugând: Emile mi-a spus că eram cea mai puternică dintre toate surogatele pe care le-a văzut în viaţa lui. Am fost singura care a supravieţuit inseminării.

Cealaltă mână a ei alunecă spre abdomen.

— Emile, el era doamna ta de onoare? întreb. Ea încuviinţează. Avea dreptate. Eşti cea mai rezistentă persoană din câte ştiu. Şi, în afară de asta, Lucien e un geniu. Poate că el va găsi o cale să te ajute.

— Probabil că ţine foarte mult la tine.

— Îi amintesc de cineva apropiat lui, îi explic. De sora lui. Era surogat. Ea a murit.

Stăm un timp nemişcate, fără să spunem nimic.

— Sora lui a murit dând naştere unui copil? întreabă Raven.

— Nu ştiu, de fapt. Îmi amintesc de balul „Noaptea cea mai lungă”, când Lucien m-a prins împreună cu Ash, când mi-a spus adevărul despre surogate. Cuvintele lui îmi răsună în minte.

Am avut o soră. Azalea. Era surogat. Am încercat să o ajut, am încercat să-i salvez viaţa şi, pentru un timp, am reuşit să fac asta. Până într-o zi, când am dat greş.

El nu mi-a spus niciodată cu exactitate ce se întâmplase.

— Voi muri dacă voi naşte acest copil, nu-i aşa? întreabă Raven încetişor.

Dintr-odată, mi se face frică şi simt un nod în gât.

— Da, îi răspund.

— Da, repetă Raven. Sunt sigură. Pot să simt.

Mi-am impus să nu mă gândesc la acest lucru – la condamnarea la moarte pe care Raven o poartă în pântecul ei.

Îmi cuprind trunchiul cu braţele, de parcă sunt în pericol să mă dezmembrez şi în acest fel aş putea rămâne întreagă.

În acel moment auzim un clic şi uşa vagonului se deschide.

Şi eu, şi Raven încremenim. Paşi şi voci se aud undeva deasupra noastră.

— E mult prea devreme pentru asta, spune un bărbat.

Cuvintele lui se aud întrerupte şi vocea sa are încrederea subtilă a unei persoane cu educaţie aleasă.

— V-am adus nişte cafea, domnule, îi răspunde vocea mai tânără.

— Excelent.

— Iată şi ziarul dumneavoastră.

Lemnul scârţâie când cineva se aşază pe banchetă. Foşnetul ziarului e însoţit de sunetul şi aroma cafelei turnate într-o ceaşcă.

— Teribilă întâmplare, spune bărbatul. Madame Curio a fost devastată când a auzit vestea. Şi eu am fost la fel de şocat, trebuie să recunosc. Ash Lockwood, un violator de surogate? L-am instruit chiar eu pe tânărul acesta. Era un însoţitor excelent. Unul dintre cei mai buni.

— Poate că este doar o neînţelegere, domnule Billings, spune băiatul.

Se aude un şuierat strident şi, clătinându-se, trenul se pune în mişcare.

— Prostii, spune domnul Billings. Nu punem la îndoială declaraţia unei Case Fondatoare.

— Da, domnule. Desigur, domnule. Urmează o pauză, apoi se aude din nou vocea tânărului: Credeţi că familia domnului Lockwood va respecta înţelegerea? Vreau să zic, sunteţi sigur că el se va întoarce la ei?

Pot auzi inima lui Raven bubuind în tandem cu a mea.

— Păi, pe legea mea, Red, unde în altă parte să se ducă? Nu-mi pot imagina cum a reuşit de atâtea ori să scape fără a fi descoperit – excepţie făcând, desigur, incidentul din Piaţa Landing’s. Ce dezastru s-a dovedit a fi. Nu, el va trebui să se întoarcă în curând acasă. Şi din câte am aflat despre caracterul tatălui său, Lockwood senior va fi bucuros să predea autorităţilor un fiu care-i face necazuri pentru a salva o fiică pe moarte.

Cinder.

Mă gândesc la Ash, care stă singur într-un compartiment asemănător cu al nostru undeva în apropiere. Cu siguranţă, el îl cunoaşte pe acest domn Billings. Mă întreb dacă-l cunoaşte şi pe acest băiat, Red. Din puţinele lucruri

pe care le ştiu despre tatăl lui Ash, presupunerile domnului Billings par corecte.

Dar Ash nu se duce acasă.

Iar Cinder e pe moarte.

Probabil că domnul Billings e foarte concentrat asupra ziarului său, pentru că e linişte deplină vreme îndelungată. Muşchii mă dor din cauza încordării constante, continue. Eu şi Raven suntem prea speriate ca să ne mişcăm, iar spatele şi şoldurile încep să-mi înţepenească. Trenul înaintează pufăind, cu viteză constantă, încetinind numai într-o haltă, când ajungem la porţile masive din fier care separă *Banca* de *Fum.* Aud scârţâitul lor sumbru când se deschid. Tropăitul sonor al bocancilor soldaţilor care urcă în vagonul trenului aproape că-mi opreşte inima în loc.

— ’Neaţa, domnule, se aude vocea groasă a unui soldat.

— Bună dimineaţa, spune domnul Billings.

Se aude scârţâitul unei peniţe pe hârtie.

— Mergeţi spre *Fum*?

— Întocmai.

— Doar dumneavoastră şi acest tânăr, corect?

— Da. Iar acest tren a fost deja verificat de colegii dumitale înainte de a pleca de la internatul pentru însoţitori.

Paşi grei străbat culoarul dintre banchete, dintr-un capăt în celălalt, trecând de locul în care eu şi Raven stăm ghemuite împreună. Niciuna dintre noi nu îndrăzneşte să respire.

— Prea bine, domnule, spune soldatul.

Uşa vagonului se închide.

Expir uşurată o imensă cantitate de aer, în timp ce trenul porneşte mai departe şi fumul se ridică în văzduh.

Am reuşit să pătrundem în *Fum.* Mai avem de străbătut o singură diviziune.

▯ 12 ▯

Nervii îmi sunt întinşi la maximum până când încetineşte trenul. Fiecare muşchi din trupul meu e în agonie şi simt un bubuit constant în ceafă, la fel ca o durere provocată de haruri.

— Am ajuns, domnule, spune Red.

Paşii lui fac lemnul să scârţâie deasupra capetelor noastre în timp ce trece spre partea din faţă a vagonului.

— Da, văd că am ajuns. Te rog să îmi iei valiza. Probabil că trăsura ne aşteaptă. Mi-aş fi dorit să putem folosi terminalul principal, pentru că e mult mai aproape, dar traficul ar fi fost un coşmar la această oră. Sper că vom ajunge înapoi în *Bancă* înainte de prânz – *Fumul* îmi provoacă întotdeauna o tuse îngrozitoare. Ai adus tabletele pentru tuse?

Nu aud răspunsul lui Red. Înapoi în *Bancă*? Dar cum rămâne cu *Ferma?*

Cei doi bărbaţi coboară din tren. Rămân nemişcată. La fel şi Raven.

— Ce facem? întreb în şoaptă.

Cu un scârţâit grav, acoperişul ascunzătorii noastre se ridică. Lumina îmi răneşte ochii. Clipesc până când ochii mi se adaptează la lumină şi văd chipul lui Ash ivindu-se deasupra mea. Chipul lui pare de piatră, iar ochii îi strălucesc cumplit. Întinde o mână spre mine, o apuc, iar el mă ridică şi mă scoate din compartimentul secret fără o vorbă. Picioarele îmi cedează şi mă prăbuşesc pe podea. Îmi frec membrele şi mă înfior când simt acele invizibile care-mi înţeapă muşchii, până când fluxul sangvin revine la normal. Raven se prăbuşeşte lângă mine.

— Ce facem acum? întreb din nou. Acest tren nu merge la *Fermă.*

— Poate că ne vom putea ascunde în gară, sugerează Raven. Să aşteptăm un alt tren.

— El o ucide, spune Ash, iar vocea lui e la fel de rece ca

şi chipul său. Nu l-am mai văzut niciodată aşa. Mă înfioară. Ştii câţi bani am trimis familiei mele? Ar trebui să fie destul pentru a cumpăra medicamentul lui Cinder cel puţin câţiva ani de acum încolo.

— Crezi că nobilii i-au luat medicamentul? întreb.

— Nu, spune Ash, strângându-şi pumnii. Cred că tatăl meu a făcut exact ceea ce m-am temut că va face. A luat toţi banii pentru el.

Ash nu a spus niciodată prea multe despre tatăl lui. În timpul uneia dintre acele după-amiezi în care ne-am întâlnit pe ascuns şi pe care am petrecut-o în salonul lui, el mi-a mărturisit că nu era apropiat de tatăl său, dar felul în care îmi spusese asta sugera ceva mult mai profund. Resentimente. Furie. Chiar ură. Îmi spusese că tatăl său îi prefera pe fraţii lui gemeni, Rip şi Panel. Ei erau gălăgioşi şi neciopliţi, în vreme ce Ash era tăcut şi rezervat.

Şi totuşi, domnul Lockwood ar fi fost în stare să-şi sacrifice fiica pentru mai mulţi bani?

— Ash Lockwood?

La auzul vocii care rosteşte numele lui Ash, îngheţăm pe loc. O faţă mică, înnegrită de fum, se iţeşte pe uşa deschisă a vagonului.

— Tu *eşti!* Cheia Neagră a spus să fiu atent la toate trenurile care sosesc în *Fum*, dar, uau, nu am crezut că vei apărea, ce-i drept.

Deci organizaţia secretă a lui Lucien are membri şi în *Fum* – îmi spun eu.

— Bună idee, să-ţi schimbi culoarea părului. Cum ai reuşit să te strecori pe lângă soldaţi?

Băiatul care a intrat acum în compartimentul trenului are în jur de doisprezece ani. Poartă nişte pantaloni care sunt cu vreo câţiva centimetri prea scurţi pentru el şi un palton care este aproape găurit în coate. Aş crede că pielea lui e ceva mai întunecată decât a lui Raven, dar e greu de spus cu funinginea şi negreala aceea. Părul lui negru şi lăţos e atât de lung, încât îi acoperă ochii.

Dar a pomenit de Cheia Neagră.

— Arată-mi cheia ta, îi spun.

Băiatul îşi suflecă mâneca paltonului pentru a-mi arăta o cheie-schelet neagră pe partea interioară a cotului, desenată cu cărbune pe pielea lui.

— Tu eşti 197, nu-i aşa?

— Numele meu e Violet, îi spun eu. Eşti aici ca să ne ajuţi?

— Desigur. Puteţi să-mi spuneţi „Hoţul”, zice băiatul cu un rânjet larg. Cheia Neagră spune că numele false sunt mai sigure. Oricum, numele meu adevărat e stupid, aşa că nu mă deranjează. Chiar ne vei ajuta să-i dăm jos pe nobili? Cheia Neagră spune că tu ai un fel de putere. Pot să o văd şi eu?

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc văzându-i entuziasmul.

— Nu chiar acum, îi spun.

— Înţeleg. Cred că sunt lucruri mult mai importante de care să ne ocupăm acum. Hoţul îşi dă părul din ochi, adăugând: Trebuie să vă duc la terminalul principal. Credem că am găsit un tren ce vă poate duce la *Fermă.* Dar nu puteţi ieşi afară arătând aşa. Aşteptaţi aici.

Înainte să-l mai pot întreba ceva, băiatul dispare.

— Cine e Cinder? întreabă Raven.

Îi explic repede despre sora lui Ash.

— Înţeleg, zice ea, ridicând privirea spre el. Vrei să ai şi tu o Zi a Judecăţii. Vrei să-ţi iei rămas-bun.

— Ash, îi spun cu blândeţe. Tu nu poţi… nu o putem vedea.

— Ştiu, spune el furios. Apoi se prăbuşeşte pe una dintre banchetele din vagon. Se presupune că trebuia să o salvez. Am dat greş.

— Ai făcut tot ce se putea, îi spun. Ai făcut *singurul* lucru pe care-l puteai face.

— Dar dacă era Hazel pe moarte? spune el. Atunci m-ai crede dacă ţi-aş spune că ai făcut tot ce se putea?

Stomacul mi se strânge dureros la gândul că Hazel ar putea fi pe moarte.

— Nu ştiu, mint eu.

— Nu-ţi face griji, Violet, zice Ash. Am înţeles. Nu pot să-mi iau rămas-bun de la sora mea sau să-l înfrunt pe tata,

spunându-i în faţă că este un ticălos egoist. Poate crezi că m-am obişnui până acum să mi se spună mereu ce să fac.

— Nu-ţi spun ce să faci, îi zic. Dar chiar dacă ai reuşi să ajungi acasă la tine şi să o vezi pe sora ta, asta ar fi sinucidere, Ash. Crezi că Cinder şi-ar dori să mori şi tu?

— Nu face asta, îmi răspunde furios. Nu-mi vorbi despre ce şi-ar dori ea. Nu acum, când ea e atât de aproape.

Ash se uită afară, pe fereastra trenului.

— Ultima dată când am fost aici, ei mă duceau spre *Bancă.* Îmi amintesc ce-mi spuneam atunci – că acest tren era cel mai curat lucru pe care-l văzusem vreodată. Pur şi simplu sclipea de curăţenie. Nimic din interiorul *Fumului* nu sclipeşte vreodată, excepţie făcând poate doar praful de cărbune iarna.

Chipul lui Ash se schimonoseşte şi pentru o clipă am senzaţia că o să izbucnească în plâns. Dar Hoţul intră din nou în vagon chiar în acel moment.

— În regulă, începe el, dar se opreşte văzând chipul lui Ash. E totul… bine?

— Sora lui locuieşte aici, îi spune Raven. Ea e pe moarte.

— Oh, exclamă Hoţul, cu o privire plină de compătimire. Boala plămânului negru?

Ash încuviinţează.

— Cel mai bun prieten al meu a murit din cauza acestei boli anul trecut. El nici măcar nu ajunsese să lucreze în fabrică. S-a îmbolnăvit doar respirând aerul de aici. Iar nobilimea, cu siguranţă, nu s-ar îndura să ofere medicamente unui copil orfan. Nu e corect, ştiţi? Ei ne ţin închişi aici ca pe nişte animale. Dacă te naşti în *Fum* şi eşti un biet copil al străzii, aici vei rămâne toată viaţă, fără discuţie.

— Nu întotdeauna, spune Ash.

— Ei te-au întrebat cumva dacă vrei să fii însoţitor? îl întreabă Hoţul pe Ash.

Ash scrâşneşte din dinţi.

— Nu.

— Mda. Ei doar iau, fără să ceară.

— Ţie ce ţi-au luat?

Hoţul ridică din umeri.

— Părinţii.

— Îmi pare rău, spune Ash.

— Nu mi-i amintesc. Oricum, trebuie să plecăm acum. Daţi-vă pe faţă cu asta, ne spune Hoţul, întinzând mâinile spre noi. În căuşul palmelor are o grămăjoară de funingine.

Funinginea e fină ca o pudră, dar în timp ce mi-o întind pe obraji, nasul mi se încreţeşte din cauza mirosului puternic – un miros de creozot şi asfalt, înţepător şi neplăcut.

— Voi două aveţi pălării? ne întreabă Hoţul pe mine şi pe Raven. Ne scoatem amândouă pălăriile de lână – cele pe care le-am luat din camera lui Ash de la internatul „Madame Curio”. Bine, spune Hoţul. Trebuie să vă ascundeţi părul.

— Dar cum te-a racolat Cheia Neagră? îl întreb în timp ce-mi îndes cocul în care am diapazonul sub pălărie.

— Eu sunt cel mai îndemânatic hoţ de buzunare din acest cartier al *Fumului,* spune cu mândrie Hoţul. Am furat ceva ce voia el. A fost destul de impresionat.

— L-ai cunoscut personal? îl întreb.

Ar fi îngrozitor de riscant ca Lucien să-şi dezvăluie identitatea atâtor oameni.

— Oh, nu, spune Hoţul. Nimeni nu l-a întâlnit până acum pe cel care-şi spune Cheia Neagră. El comunică întotdeauna prin intermediul scrisorilor, al codurilor sau prin alte persoane. Croitoreasa a fost cea care m-a recrutat. Ea îmi mai dă şi câte ceva de mâncare din când în când. Nu e niciodată destulă mâncare la orfelinat. Hoţul se uită într-o parte şi-n alta, apoi spune: în regulă, să mergem.

— Îmi place puştiul, îmi şopteşte Raven în timp ce coborâm din tren.

— Staţi cu capetele în jos şi cu umerii aplecaţi, ne spune Ash. Ar trebui să ne integrăm foarte uşor.

Îmi fixez privirea asupra scândurilor uzate de sub tălpile mele. Apoi asupra treptelor: una, două, trei, patru, cinci,

şase, şapte, opt… Aerul e dens, de parcă l-aş putea mesteca. De asemenea, e uşor acid, având acelaşi miros şi gust ca funinginea de pe feţele şi hainele noastre. Înţeleg la ce se referea Hoţul când vorbea despre contractarea bolii plămânului negru doar inspirând acel aer. Păşim pe caldarâm, iar eu nu mă pot abţine şi ridic privirea, pentru că suntem înghiţiţi de un şuvoi de trupuri – cu cizme roase, pantaloni uzaţi şi feţe scofâlcite. Unele chipuri sunt acoperite cu un strat negru de funingine, la fel ca ale noastre, iar ochii lor sunt obosiţi; altele sunt mai curate, mai proaspete, ziua lor de muncă fiind, probabil, abia la început. Asta mă face să mă gândesc la tatăl meu şi la nopţile în care lucra aici, în *Fum,* întorcându-se acasă abia la primele ore ale dimineţii.

Am mai fost în acest cerc atunci când am călătorit cu trenul la Licitaţie – îmi amintesc de coşurile care evacuau fum în diferite nuanţe de verde-cenuşiu, roşu-închis, violet murdar, de lumina ceţoasă, de străzile înţesate de oameni. Dar a fost doar un moment trecător, o mică parte a unei călătorii colosale. Să fiu aici, printre oameni, în loc să călătoresc într-un tren suspendat, este cu totul altceva. Pot să simt mirosul unsorii, să aud conversaţiile înăbuşite. Oamenii se ciocnesc de mine întruna şi trebuie să fac mari eforturi pentru a ţine pasul cu Ash şi cu Raven fără să-l pierd din vedere pe Hoţ. Acesta se pricepe de minune să se furişeze prin mulţime, strecurându-se printre oameni atât de uşor, încât dispare de câteva ori din raza mea vizuală.

Strada lată pe care ne aflăm este pavată cu bolovani, pe mijlocul ei fiind amplasate şinele de tramvai. E mărginită de fabrici – nişte clădiri înalte cu gratii la ferestre şi coşuri de fum care se înalţă spre cerul acoperit de nori. Parcă ne mişcăm purtaţi de valul de trecători – la răstimpuri, unii muncitori se desprind de mulţime şi intră în vreo matahală din fier, adesea după multe înghionteli şi îmbrânceli.

Se aude un zăngănit asurzitor şi jumătate din mulţimea de oameni se opreşte – printre ei numărându-se şi Ash, şi Hoţul. Mă izbesc de Ash, iar Raven dă peste mine. Văd un indicator din lemn pe care este trecut cu vopsea roşie

numărul 27. Iar sub indicator este un afiş cu chipul lui Ash.

„CĂUTAT, EVADAT.”

Privesc agitată în jur, dar nimeni nu se uită la noi. Oricum, suntem mânjiţi cu funingine.

Zdrang. Zdrang. Zdrang.

Un tramvai vine în direcţia noastră pe şinele de pe mijlocul străzii.

— Tâmplarii şi fierarii din Cartierul de Est! strigă un conductor.

Tramvaiul este, de departe, cel mai curat obiect din *Fum.* E vopsit într-un roşu aprins, contrastând strident cu ocupanţii lui. Vatmanul poartă o uniformă elegantă şi o şapcă neagră. Pe parbrizul tramvaiului este o placardă imprimată cu litere groase, care anunţă: TRAMVAIUL NR. 27, iar sub această inscripţie, cu un scris elegant, apare mesajul: SERVICIUL DE TRANSPORT PENTRU MUNCITORII DIN *FUM.*

Hoţul deschide calea, în timp ce noi trei urcăm cu greu în tramvai, ţinându-ne de barele ce atârnă din plafon. Tramvaiul e ticsit. Toate scaunele sunt ocupate şi o mulţime de oameni se îngrămădesc în jurul nostru. Nici nu mai este nevoie să mă ţin de bare pentru a sta în picioare. O femeie tuşeşte neîncetat într-o batistă – pânza albă e îmbibată cu pete roşii de sânge. Nimeni nu ne priveşte prea insistent. De fapt, nimeni nu ne priveşte – şi atât. În acest tramvai e o atmosferă generală de înfrângere, de resemnare, absolut copleşitoare. Îi pot simţi mirosul – stătut şi persistent.

Aşa a crescut Ash? Un viitor aici ar fi fost mult mai rău decât viaţa lui ca însoţitor? Apoi îmi amintesc de *Mlaştină,* de duhoarea insuportabilă care se stârneşte atunci când plouă, de copiii costelivi şi de mizeria de pe străzi.

Dacă Ash ar fi văzut aceste lucruri, poate s-ar fi gândit că îmi era mai bine departe de *Mlaştină,* la palatul Ducesei. Dar nu exteriorul acestor cercuri contează. Ele au inimi ascunse – toate.

Excepţie făcând poate *Bijuteria.*

Tramvaiul înaintează zăngănind pe strada pavată cu

bolovani până când fabricile capătă un aspect cu totul distinct. Clădiri joase din cărămidă, cu nişte coşuri scurte, care scuipă un fum negru şi dens, mărginesc drumul. Abia reuşesc să disting indicatorul vopsit de deasupra uşii celei mai apropiate clădiri – OŢELĂRIA PADMORE. Iar dedesubt, cu litere mai mici: O FILIALĂ A CASEI FLĂCĂRII.

— Padmore, Rankworth, Jetting! strigă vatmanul când tramvaiul încetineşte. Muncitorii încep să se înghesuie pentru a coborî din tramvai, în timp ce şi mai mulţi aşteaptă lângă uşile acestuia să urce. Aproximativ zece minute mai târziu, ne oprim din nou. Aerul e ceva mai curat aici. Clădirile sunt din piatră de un gri-deschis, mai înalte decât oţelăriile, şi evacuează pe coşuri mult mai puţin fum – sau poate că aici fumul are o nuanţă mult mai deschisă. Un indicator agăţat deasupra intrării anunţă: FABRICA DE PRELUCRARE A LEMNULUI JOINDER. O COMPANIE A CASEI DE PIATRĂ.

— E staţia noastră, murmură Hoţul, în timp ce vatmanul strigă: Joinder, Plane, Shelding!

El sare din tramvai, în timp ce noi trei coborâm odată cu alţi muncitori, urmând un grup care se îndreaptă spre fabrica Joinder. Cu toate astea, în loc să intre în fabrică, Hoţul o ocoleşte şi ajunge pe o străduţă laterală, care face legătura cu o stradă principală largă. Doi soldaţi se plimbă pe trotuarul opus, oprind ocazional câte un muncitor şi luându-l la întrebări. Ash îşi ridică gulerul paltonului ca să-şi ascundă mai bine faţa.

— Ar trebui să ne întoarcem, spune el. Să mergem pe străduţele din spatele fabricilor. Ne vor duce direct la terminalul principal.

Hoţul pufneşte.

— Nu ai mai fost de mult pe aici. Străduţele acelea au fost închise. Trebuie să o luăm pe Bulevardul de Piatră, spre străzile Gray.

Raven stă încordată lângă mine. Ash deschide gura să protesteze, dar Hoţul îl întrerupe.

— Acesta e cartierul meu, spune el încrezător. Cunosc

fiecare centimetru din el. Va trebui să aveţi încredere în mine.

Ash închide gura şi încuviinţează.

Bulevardul de Piatră îmi face inima să bată nebuneşte. Afişe pe care scrie „CĂUTAT” sunt peste tot. Pe fiecare indicator de pe stradă, pe fiecare uşă şi pe fiecare stâlp de iluminat. Strada forfoteşte de diligenţe electrice, căruţe şi trăsuri trase de cai. La diferite distanţe sunt plantaţi copaci, oferind străzii un aspect mai curat şi mai sănătos decât celelalte zone din *Fum* pe care le-am văzut până acum. Clădirile au spaţii mari între ele – trecem pe lângă o sucursală a Băncii Regale, a cărei intrare e străjuită de doi lei din piatră, şi pe lângă un oficiu poştal cu vreo douăzeci de trepte înguste din piatră, care urcă până la o enormă uşă dublă din aramă.

Clădirea care găzduieşte biroul unui magistrat domină o mare parte a străzii, faţada sa cu coloane etalând un steag uriaş cu blazonul Principelui Elector – o flacără încoronată, brăzdată de două suliţe încrucişate. Chipul lui Ash este pe fiecare fereastră. O diligenţă electrică staţionează în faţa acestei clădiri. Pe portierele ei este pictat un cerc albastru străpuns de două tridente din argint. Blazonul Casei din Lac. Panica pune stăpânire pe mine şi e atât de copleşitoare, încât am senzaţia că mă sufoc.

— Ash, şoptesc eu, făcându-i semn din cap spre diligenţă. Este ea.

— Probabil că e o diligenţă a Casei din Lac, spune Ash. Fiecare *Casă Regală* are aşa ceva, pentru supraveghetorii şi inspectorii pe care-i trimit ei în fabrici. Ea nu ar veni aici în persoană.

Dar Ash nu pare chiar atât de sigur pe el, aşa că amândoi mărim pasul.

Până când Hoţul ne conduce, în cele din urmă, pe o stradă mai mică, eu transpir, în ciuda aerului rece. O luăm la dreapta, apoi la stânga şi din nou la dreapta. Pavajul străzilor nu mai este din piatră, ci din beton aspru. În timp ce ne îndepărtăm tot mai mult de fabrici, casele încep să răsară în jurul nostru. Acestea mărginesc străzile dispuse

în rânduri – grupate sau lipite una de alta, de parcă le-ar fi frică să fie separate de ceată. Seamănă cu acea zonă din *Bancă* în care locuieşte Lily, dar aceste case nu sunt zugrăvite în nuanţe de roşu, galben sau albastru. Ele au aceeaşi culoare, acoperişuri cenuşii din şindrilă, coşuri de fum înclinate şi ferestre murdare. Fiecare casă are câte o mică verandă spaţioasă în faţa uşii de la intrare. Cele mai multe sunt deformate, vopseaua lor fiind crăpată şi scorojită. O tânără femeie agaţă rufe la uscat pe o frânghie întinsă între doi stâlpi ai verandei, în timp ce un copilaş se joacă la picioarele ei cu o zornăitoare din lemn. Câteva case mai jos, un bătrân cărunt, adus de spate, stă într-un scaun de răchită, fumând o pipă. Îi simt privirea şi cobor ochii, uitându-mă la crăpăturile din trotuarul de ciment.

Trecem de colţul străzii şi Ash se opreşte brusc. Mă apucă de mână şi mă trage înapoi. Ne ghemuim în spatele unei verande. Raven şi Hoţul ne urmează exemplul.

— Ce este? îl întreb în şoaptă.

— Nu trebuie să ne oprim aici, spune Hoţul.

Ash îşi reazemă capul de lemnul decolorat de vreme şi închide ochii.

— Nu-mi vine să cred, murmură el.

— Ash, ce este?

El deschide ochii.

— O vezi? Casa?

Arunc o privire după colţ. Rândul de case arată la fel – mici, sărăcăcioase, cu aceeaşi culoare – până pe la jumătatea străzii. Mai în faţă, pe cerul de culoarea ardeziei, se profilează o clădire cu trei niveluri. Arată de parcă a fost pe vremuri la fel de mare ca şi celelalte case, devorându-le apoi pe cele din stânga şi din dreapta ei. Din această cauză, casa pare umflată, mătăhăloasă. A fost văruită într-o nuanţă stridentă de verde şi are obloane albastre – un contrast uluitor printre atâtea case cenuşii. O diligenţă electrică staţionează în faţa ei şi doi soldaţi păzesc uşa de la intrare.

— Ce culoare oribilă, spune Raven.

— Cine locuieşte acolo? întreb.

— Eu am locuit acolo, răspunde Ash.

— Oh. Nu arată aşa cum îmi amintesc eu din fotografii, îi zic.

— Urlă a bani, spune el printre dinţi.

Arunc din nou o privire după colţ şi zăresc doi bărbaţi care ies din casă. Unul dintre ei e un băiat tânăr cu părul roşu, iar celălalt e un bătrân într-un palton din lână şi poartă pe cap un melon. Red şi domnul Billings. Ei urcă în diligenţă electrică şi vehiculul se îndepărtează de casă, lăsându-i în urmă pe cei doi soldaţi, care stau în continuare de pază.

— Au plecat, spun. Erau cei care au plecat de la internatul pentru însoţitori.

Ash se întoarce spre mine, iar privirea lui mă imploră.

— Nu pot să… să mă uit pe fereastră? Nu e nevoie să vorbesc cu ea. Vreau doar să o văd. Înainte ca ea să dispară pentru totdeauna.

Îi susţin privirea, ştiind că ar fi o adevărată nebunie să încerce aşa ceva.

— Sunt soldaţi afară, îi amintesc. Nu ai ajunge nici la două străzi distanţă până când te-ar aresta.

— Eu le-aş putea distrage atenţia, se oferă Hoţul.

— Nu cred că e cea mai bună idee, îi spun. Nu e nevoie să-ţi rişti viaţa pentru asta.

— Să-mi risc viaţa? chicoteşte Hoţul. Nu numai că pot să alerg mai iute decât cei doi, dar pot dispărea atât de repede, încât pare greu de crezut. V-am spus, este cartierul meu. Ştiu toate locurile în care m-aş putea ascunde. Şi nu îmi este frică de soldaţi. Hoţul se uită la Ash. Înţeleg. Trebuie să-ţi iei rămas-bun, zice el, ca un ecou al cuvintelor rostite ceva mai devreme de Raven.

Chipul lui Ash e palid sub tot stratul acela gros de funingine.

Îi strâng mâna. Cinder e atât de aproape. Iar el mi-a cerut atât de puţin.

— Vin cu tine, îi spun.

— Nu, Violet, tu…

— Nu ţi-am cerut permisiunea.

Toţi trebuie să facem anumite lucruri, indiferent cât de nesăbuite sau nebuneşti ar fi ele. Am ajutat-o pe Raven în loc să iau chiar eu serul acela. Ştiu ce înseamnă să-ţi rişti viaţa pentru cineva pe care-l iubeşti. Nu-i pot refuza lui Ash această ultimă şansă. Dacă Hazel ar fi în locul lui Cinder şi eu m-aş afla la numai câţiva metri de ea, aş face exact acelaşi lucru. Dar nu îl voi lăsa să îndure toate astea de unul singur. Am ajuns prea departe ca să mai dau înapoi.

Sub treptele verandei este un spaţiu în care ne-am putea ascunde. Mă întorc spre Raven.

— Rămâi aici. Iar tu – adaug, privindu-l pe Hoţ – ai grijă de ea. Indiferent ce se va întâmpla, ai grijă ca Raven să fie în siguranţă.

— Nu face asta, îmi spune Raven. Nu vorbi despre mine de parcă nu aş fi de faţă. Chiar dacă mintea mea e tulburată şi întoarsă pe dos, sunt tot Raven Stirling. Pot să iau singură decizii.

Mă văd nevoită să zâmbesc. Ea îşi revine. Raven a mea îşi revine. Contesa nu a putut să o distrugă complet.

— Ştiu, spun eu. Dar nu suport ca tu să fii din nou în primejdie. Te rog, Raven. Fă asta pentru mine. Rămâi aici, ca să fii în siguranţă.

Ea îşi îngustează ochii.

— Întotdeauna ai ştiut cum să mă iei.

Râd.

— Mă bucur că nu mi-am ieşit din mână. Întind mâna până la coc şi îmi extrag cu grijă diapazonul din păr. Uite. Păstrează asta, pentru orice eventualitate.

Degetele lui Raven strâng diapazonul delicat din argint.

— Te vei întoarce, spune ea.

Eu încuviinţez.

— Pentru orice eventualitate, spun eu din nou.

Ştiu măcar că Lucien, Garnet sau altcineva o vor putea găsi pe Raven dacă eu şi Ash vom păţi ceva. Nu o las complet neajutorată.

— Sunteţi pregătiţi? întreabă Hoţul. Veţi avea la dispoziţie doar câteva minute.

Ash încuviinţează.

— Să nu vă lăsaţi prinşi, spune Hoţul cu un rânjet. Acesta e mottoul meu.

El fuge dintr-odată în stradă.

— L-am văzut! le strigă el soldaţilor. Pe însoţitorul acela. Era la fabrica Joinder. Pe aici!

Băiatul ţâşneşte în direcţia opusă locului în care ne ascundem. Soldaţii par uluiţi pe moment, până când unul dintre ei spune:

— După el!

Cei doi pornesc pe urmele Hoţului, lăsând casa nesupravegheată.

— Haide, îi spun. Nu avem prea mult timp.

Raven se strecoară sub trepte în timp ce eu şi Ash o luăm la fugă în josul străzii. O verandă disproporţionată înconjoară casa lui Ash – primul nivel al casei etalează trei ferestre mari. Urcăm treptele cât de încet putem şi ne ghemuim lângă prima fereastră atunci când uşa din faţă se deschide.

O femeie iese din casă. Aceasta poartă un palton gros şi are în mână o geantă. Sunt şocată când văd cât de bine seamănă cu Ash. E cu vreo câţiva ani mai în vârstă decât în fotografia pe care am văzut-o, dar nu am nicio îndoială că Ash e fiul ei. Ea se încruntă la vederea noastră.

— Scuzaţi-mă, ce… Oh!

Îşi duce mâna la gură.

— Mamă? spune Ash, ridicându-se în picioare.

Ei se privesc uluiţi pentru o clipă. Îmi amintesc cum a fost Ziua Judecăţii – ziua în care paznicii de la internatul Southgate ne-au permis să ne întoarcem acasă pentru ultima dată la familiile noastre înainte de a fi vândute. Ash nu a avut parte de aşa ceva. El mi-a spus că nu şi-a văzut familia de patru ani.

Momentul se spulberă când doamna Lockwood se aruncă în braţele fiului ei.

— Oh, Ash, spune ea, îmbrăţişându-l. Oh, băiatul meu… uită-te la tine, eşti… eşti adult acum. Dar… de ce eşti aici? De ce ai venit? Ei te caută, ei…

Ea aruncă o privire în jur şi observă că soldaţii au plecat. Mă vede şi pe mine.

— Cine...?

— Trebuie să o văd pe Cinder, spune Ash. Nu am mult timp.

Trebuie să recunosc că mama lui Ash e o femeie pe cinste – ea înţelege gravitatea situaţiei extrem de repede.

— Desigur, spune ea, deschizând uşa şi păşind înăuntru. Dar vorbiţi încet. Tatăl şi fraţii tăi sunt afară, în spate.

Interiorul casei arată la fel ca şi exteriorul – ca şi cum, pe vremuri, spaţiul ar fi fost mult mai mic decât cel adăugat cu timpul. În dreapta e un şir de trepte, iar în faţa mea se deschide un living extrem de spaţios. Piesele de mobilier sunt desperecheate, unele dintre ele părând foarte scumpe, în timp ce altele sunt, în mod clar, lucrate în casă. Un şezlong stă lipit de un perete, lângă un scăunel grosolan din lemn. O masă cu ornamente sculptate domină centrul încăperii, pe ea fiind aşezată o tăviţă de ceai cu nişte ceşti ciobite. Iar într-un fotoliu de lângă ferestre este o siluetă mică, într-o cămaşă albă de noapte, cu o carte în mâini.

— Cinder? şopteşte Ash.

Cartea cade pe podea.

— Ash? întreabă Cinder cu o voce stinsă, înainte de a începe să tuşească din ce în ce mai tare.

Ea pare umbra fetei pe care o văzusem în fotografie. E numai piele şi os. Are obrajii scofâlciţi, braţele scheletice şi nişte cearcăne mari, întunecate, sub ochi. Părul ei, pe vremuri cârlionţat, îi atârnă pe umeri – rar şi lipsit de viaţă. Într-o mână ţine o batistă pătată de sânge.

Ash se prăbuşeşte în genunchi în faţa ei.

— Salut, micuţa mea gulie, spune el.

— De ce eşti aici? întreabă ea. Eşti căutat.

— Voiam să te văd.

Suspinul lui Cinder se transformă într-un acces de tuse. Ea lasă ochii în jos.

— Tata o să te omoare.

— Nu mi-am propus să ajung aici. Ash o ia de mână cu

gingăşie. Îmi pare atât de rău, spune el.

Capul îi cade în piept şi umerii încep să-i tremure.

Cinder pare să-şi consume toată energia care i-a mai rămas în timp ce se apleacă spre el şi-i sărută părul. Lacrimile curg şiroaie pe obrajii doamnei Lockwood, care asistă la această scenă.

— Nu e vina ta, spune Cinder.

— Am încercat.

— Ştiu.

— Nu a fost destul, şopteşte Ash.

Cinder se chinuieşte să ridice mâna pentru a-l atinge pe obraz.

— Ba da, spune ea. Ştiu că tu crezi că nu am aflat tot ce ai făcut pentru mine. Dar eu ştiu. Mâna îi cade inertă în poală. Îţi aminteşti cum ne întreceam până la şcoală? Şi cum mă lăsai mereu să câştig?

— Nu te *lăsam* să câştigi.

Ea râde cu dificultate.

— Da, sigur. Mai ţii minte anul acela în care toate fetele primeau păpuşi de porţelan de „Cea mai lungă noapte”? Noi nu ne puteam permite una, aşa că tu mi-ai făcut o păpuşă din paie, pânză de sac şi bucăţi din vechile rochii ale mamei.

Tristeţea mă face să simt un nod în gât – unul atât de mare, încât nu pot înghiţi. Se pare că Ash are şi el un nod în gât.

— Cred că era cea mai urâtă păpuşă din tot oraşul, spune el.

E o tentativă de a face haz de necaz, care-mi rupe sufletul.

— Era perfectă. Fetele au râs de mine, dar mie nu-mi păsa. Cinder se lasă pe spate, ca şi cum această conversaţie a epuizat-o. Îmi pare rău, Ash. Îmi pare rău că m-am îmbolnăvit şi că tu ai fost nevoit să pleci. Îmi pare rău că tata te-a lovit, făcându-te să te simţi prost tot timpul. Îmi pare rău că Rip, Panel şi ceilalţi băieţi de la şcoală erau răi. Îmi pare rău că nu am putut face nimic ca să te ţin aici, alături de mine.

— Nu trebuie să-ţi pară rău de nimic. O lacrimă se prelinge pe obrazul lui Ash. Nu vreau să te părăsesc din nou.

Chipul relaxat al lui Cinder devine agitat.

— Trebuie să pleci de aici înainte ca tata să te găsească. Te rog! Pentru mine.

Parcă trece o eternitate până să răspundă Ash.

— Te rog, spune ea din nou. El o să te predea autorităţilor. Nu suport gândul că ai putea muri şi tu.

Faptul că Cinder ştie, că înţelege exact ce se întâmplă cu ea şi că poate vorbi atât de curajoasă despre această situaţie, pare să-l rupă în două pe Ash. Nu l-am mai văzut atât de distrus.

— Bine, şopteşte el.

Ea îi zâmbeşte. Unul dintre dinţii ei din faţă e strâmb.

— Îmi pare atât de bine că am apucat să te văd, spune ea.

Ash o sărută pe obraz.

— Te iubesc, mica mea gulie.

— ...nu ar fi trebuit să accept slujba aceea nenorocită de la bun început. O voce de bărbat se aude de undeva din casă şi o uşă este trântită zgomotos. Ar fi trebuit să rămânem la fabrica Joinder, cu Casa de Piatră. Băiatul acela afurisit ne-a distrus toate şansele. Credeţi că Ducesa mă va lăsa să lucrez undeva? Poate doar să curăţ furnale pentru jumătate de diamant pe lună. Cum vom putea supravieţui cu atât de puţin?

Doamna Lockwood pare îngrozită.

— Plecaţi, îi şopteşte ea fiului ei.

— Mi-aş dori ca Ash să vină acasă, idiotul, se aude o a doua voce masculină, mai tânără decât prima. Iar asta nu ar mai fi problema noastră.

Înainte să putem face vreo mişcare, trei persoane intră în încăpere, iar eu le recunosc imediat.

Tatăl lui Ash este un bărbat masiv, cu păr negru, cârlionţat, cu umeri laţi şi braţe puternice, musculoase. Colţurile gurii lui se lasă în jos, chipul său căpătând o expresie infamă. Ţine într-o mână o sticlă cafenie. Imediat

în spatele domnului Lockwood apar doi băieţi identici, care ar putea fi replicile exacte ale tatălui lor – excepţie făcând faptul că sunt mai scunzi decât acesta, iar nasurile lor sunt cârne. Rip şi Panel. Nu ştiu care e unul şi care e celălalt.

Ei se opresc brusc la vederea lui Ash, care s-a ridicat în picioare şi îşi priveşte fix tatăl. Ochii lui sunt ca nişte flăcări verzi.

— Bună, tată, spune Ash.

— Tu… cum ai intrat aici, băiete? Domnul Lockwood se întoarce spre soţia lui. Ai fost *tu,* nu-i aşa? L-ai răsfăţat tot timpul, fără să-i dai vreodată şansa să devină un bărbat adevărat. Locul lui este la puşcărie!

— Nu-i vorbi mamei în acest fel, izbucneşte furios Ash.

— Tu nu mai faci parte din această familie, Ash, intervine unul dintre gemeni. Eşti atât de prost, încât să crezi că noi te vom proteja? Când a venit la noi acel bărbat din *Bancă,* fiind foarte sigur că tu te vei întoarce aici, am vrut să-i râd în faţă. Dar se pare că eşti la fel de prost cum cred ei.

Celălalt frate geamăn începe să chicotească.

— Nu mai am doisprezece ani, Panel, spune Ash. Ameninţările tale nu înseamnă nimic pentru mine.

— Ar trebui să însemne, ripostează Panel. Te turnăm şi eşti mort.

— Şi primim şi un teanc mare de bani pentru asta, adaugă Rip, celălalt frate geamăn.

— Băieţi, terminaţi odată, vă rog, intervine doamna Lockwood.

— Atunci daţi-i drumul, turnaţi-mă, spune Ash. Demonstraţi că nu sunteţi decât nişte laşi, aşa cum am ştiut întotdeauna că sunteţi.

— Oh, noi suntem laşii? spune Rip. Cine o încasa mereu la şcoală? Cine alerga mereu la mama când lucrurile nu mergeau aşa cum ar fi vrut?

— Acum nu e vorba despre noi, idioţilor, mormăie Ash. Nu e vorba despre cine e mai puternic, cine poate alerga mai repede, ori despre cine îi place tatălui nostru mai mult. Ash se întoarce spre tatăl lui. Tu ar fi trebuit să o

salvezi pe Cinder. Ce rost a mai avut, tată, ca eu să plec de acasă? Planul nu era ca tu să cumperi cartierul şi să trăieşti ca Regele Cerşetorilor. Tu nu eşti nobil şi nu vei fi niciodată. Banii aceia erau pentru ea!

— Banii aceia erau ai *mei!* strigă domnul Lockwood. Eu te-am crescut, ticălos nerecunoscător ce eşti! Ţi-am dat mâncare şi te-am îmbrăcat. A trebuit să trăiesc cu toate slăbiciunile şi cu toate eşecurile voastre. Eu sunt *tatăl tău* – am câştigat acei bani şi i-am cheltuit cum am crezut de cuviinţă.

— *EU* AM CÂŞTIGAT ACEI BANI! strigă acum Ash. Chipul lui e roşu şi umflat de furie. Ei mi-au luat trupul, mi-au luat demnitatea! Ei m-au folosit şi m-au obligat să pretind că-mi plăcea ceea ce făceam. Ei mi-au furat viaţa, iar *tu* crezi că ai câştigat *ceva?*

— Nu ai avut de făcut altceva decât să ţopăi şi să faci pe grozavul în faţa fiicelor de nobili şi *te plângi* de atâta lucru? spune neîncrezător domnul Lockwood. Ai primit un dar, băiete! Şi tu l-ai irosit, l-ai distrus, aşa cum faci mereu, iar noi trebuie să plătim acum oalele sparte. Bărbatul se întoarce spre fiii lui. Duceţi-vă după soldaţi şi aduceţi-i aici. Nu ştiu cum a scăpat de cei de afară, dar trebuie să mai fie câţiva prin apropiere.

În acel moment, uşa se deschide larg şi un soldat dă buzna în încăpere.

Simt că nu mai am aer. În aceeaşi clipă, Ash şi mama lui se întorc spre Cinder, care are un acces violent de tuse.

Acesta e sfârşitul. Nu am ajuns mai departe de *Fum.*

Eu şi Ash suntem prinşi.

13

— Arestaţi-l! strigă domnul Lockwood, întinzându-şi arătătorul spre fiul său.

— Haide! strigă la mine soldatul.

E Garnet.

Eu şi Ash nu ezităm nicio clipă. Ieşim pe uşă şi fugim înainte ca domnul Lockwood să aibă timp să realizeze ce se întâmplă. În faţa casei ne aşteaptă o căruţă trasă de un cal. Cocoţat pe capră e Hoţul, care ne zâmbeşte de parcă ar fi câştigat premiul întâi la bâlciul local. O bucată mare de pânză groasă acoperă partea din spate a căruţei. Garnet dă pânza la o parte, dezvelind-o pe Raven, care stă ghemuită în poziţie fetală, cu ochii mari de spaimă.

— Repede, spune Garnet printre dinţi, iar eu şi Ash ne ghemuim în fundul căruţei, lângă Raven.

Pânza e aruncată peste noi şi căruţa ţâşneşte înainte, lăsându-l pe Garnet în urmă.

— Eşti teafără? o întreb în şoaptă pe Raven.

— Sunt bine, răspunde ea. Diapazonul a început să bâzâie după ce ai plecat – probabil că Garnet era îngrijorat pentru noi. I-am spus unde eram. El trebuie să fi fost aproape, pentru că a ajuns aici chiar atunci când am auzit strigăte din casă. Apoi băiatul a apărut cu această căruţă, pe care cred că a furat-o. Ei şi-au arătat cheile, apoi mi-au spus să mă ascund, aşa că m-am ascuns aici. Raven se uită la Ash. Ai văzut-o?

Ash strânge din dinţi atât de tare, încât cred că s-ar putea să şi-i rupă.

— Ar fi trebuit să-l lovesc, mârâie el.

— Nu cred că ar fi ajutat la ceva, îi spun.

— El o ucide şi nici măcar nu-i pasă. Ash izbeşte cu pumnul scândurile de pe fundul căruţei. De parcă ar câştiga ceva, adaugă el. De parcă ar avea vreun drept…

— Trebuia să-ţi iei rămas-bun de la ea, îi amintesc.

El îşi întoarce faţa.

— Da, spune Ash. Am fost nevoit să o las acolo şi nu îmi doream asta.

Eu şi Raven schimbăm o privire, dar nu spunem nimic.

Drumul e accidentat, iar Hoţul mână calul cât poate de repede, astfel că suntem aruncaţi toţi trei dintr-o parte în alta a căruţei până când încep să ameţesc. După aproximativ o oră, căruţa se opreşte, în sfârşit, şi pânza e dată în lături.

În faţa noastră stă o femeie tânără, la vreo treizeci şi cinci de ani. Poartă un palton gri simplu, iar ochii ei negri îi găsesc pe ai mei.

— 197? întreabă ea.

Nu mă mai sinchisesc să o corectez, pentru că nu pare să fie momentul potrivit.

— Arată-mi cheia ta, îi zic.

Femeia se întoarce şi îşi ridică puţin cocul de la baza gâtului, dezvăluind o cheie-schelet, mică şi neagră, tatuată pe piele.

— Croitoreasa o să aibă grijă de voi de aici încolo, spune Hoţul. Dar aţi face mai bine să plecaţi. Cartierul acesta o să roiască de soldaţi în câteva ore.

— Mulţumesc, îi spun în timp ce mă dau jos din căruţă.

— În regulă. Poate că într-o bună zi o să pot vedea şi eu puterea aceea de care vorbea Cheia Neagră.

Eu zâmbesc şi zăresc o buruiană firavă care a reuşit să se strecoare printre pietrele din pavaj. Mă aplec şi o smulg din pământ.

O *dată ca să îl vezi aşa cum e. De două ori ca să ţi-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinţei tale.*

Simt viaţa din interiorul plantei, trag firele delicate şi degetele mele devin din ce în ce mai fierbinţi, în timp ce o păpădie creşte dintr-odată în palmele mele. Nu mai simt acele invizibile care-mi înţeapă creierul ca urmare a adrenalinei ce-mi pulsează în tot corpul, în timp ce o floare de un galben aprins îşi desface petalele în mâna mea. Îi ofer păpădia Hoţului, surâzând la expresia surprinsă de pe faţa lui.

El ia cu sfială planta din mâna mea.

— Uau, şopteşte Hoţul, ţinând-o ca pe o piatră preţioasă.

— Veniţi, spune Croitoreasa. Trebuie să ne grăbim.

Ea nu pare deloc impresionată de harul meu în timp ce ne conduce spre o altă căruţă – una mai mare, trasă de doi cai, care este încărcată cu butoaie din lemn şi lăzi. Croitoreasa urcă în căruţă şi începe să scoată capacele acestora.

— Intraţi aici, spune ea, întinzând o mână pentru a o ajuta pe Raven să urce. Ash i se alătură, iar eu urc în spatele lui.

Unul dintre butoaie conţine suluri de stofă şi gheme de aţă.

— Raven, îi spun. Intră aici.

Se pare că vom avea parte de ceva mai mult confort. Dăm la o parte stofa şi facem o gaură destul de mare pentru ca Raven să se poată aşeza. Croitoreasa ne indică o ladă ce conţine foi de sticlă şi fân de umplutură.

— Eu o să mă ascund aici, spune Ash. Intră tu în butoiul acela.

Îmi arată un butoi pe jumătate umplut cu grăunţe colorate. Eu încuviinţez.

— Asta e, îi spun, luându-l de mână. Nu va fi nevoie să mai alergăm după ce vom ajunge la destinaţie.

El zâmbeşte forţat, iar eu înţeleg că se gândeşte la familia lui.

— Ascundeţi-vă, ne zoreşte Croitoreasa.

Ash se cutremură în timp ce intră în ladă şi se întinde deasupra foilor de sticlă. Croitoreasa a închis deja capacul butoiului în care se află Raven şi vrea să facă acelaşi lucru cu lada în care s-a ascuns Ash. Îmi introduc un picior în butoiul cu boabe. Acestea se mişcă natural în jurul piciorului meu până când ating fundul butoiului. Am o senzaţie ciudată în timp ce intru cu totul în butoi – de parcă aş sta într-un sac cu mazăre uscată. Ridic ochii şi o văd pe Croitoreasă stând în picioare, deasupra butoiului în care am intrat.

— Această căruţă e marcată; marfa trebuie să ajungă la *Fermă,* spune ea. Ar trebui să ajungeţi în tren în câteva

ore.

Nu-mi place să o aud folosind cuvintele „ar trebui”.

Croitoreasa continuă:

— Nu ştiu cine o să vă aştepte acolo sau unde ar putea să vă ducă. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă.

Femeia pare dezamăgită de sine. Mi-aş dori să pot sta în picioare, în faţa ei, în loc să fiu ghemuită într-un butoi cu grăunţe.

— Mulţumesc! îi spun.

— Oraşul acesta a intrat în putrefacţie de prea mult timp, zice ea. Ei nu ne mai pot împiedica să fim ceea ce suntem. Nu trebuie să mai aibă dreptul de a ne dicta vieţile. Speranţele noastre sunt în tine şi în Cheia Neagră.

Eu înghit în sec, dar nu apuc să mai spun nimic, pentru că ea pune capacul peste butoiul în care mă aflu şi sunt învăluită de întuneric.

Nu ştiu cât timp stăm în căruţă, aşteptând. Grăunţele îmi înţeapă şi îmi irită pielea, iar capul şi spatele mă dor îngrozitor din cauza fricii şi a epuizării.

„Of, Lucien”, îmi spun. „Sper să merite.”

Mă urăsc pentru aceste gânduri. Bineînţeles că merită. Ar fi mai bine să fiu tot în Casa din Lac, legată de un pat medical până când voi da naştere unui copil şi voi muri? Mă gândesc la toate nedreptăţile pe care le-am îndurat – cum mi-am pierdut familia când am fost dusă la Southgate, cum mi-am pierdut libertatea când am fost cumpărată de Ducesă. Moartea lui Annabelle, sângele ei pe mâinile mele. Lily, însărcinată şi condamnată la moarte în *Bancă.* Mă gândesc la fiul Cizmarului, luat de soldaţi, la părinţii Hoţului, ucişi cine ştie cum de nobilime. Nici măcar nu-i cunosc pe aceşti oameni, dar, dacă pot face ceva pentru a îmbunătăţi măcar într-o mică măsură o singură viaţă, nu ar merita?

Îmi amintesc disperarea cumplită a muncitorilor din *Fum*, felul în care sentimentul de înfrângere atârnă în aer la fel de greu precum norii aceia de funingine. Mă gândesc la contrastul izbitor dintre sărăcia acelor oameni şi opulenţa etalată la Balul Principelui Elector – numărul

impresionant de sticle de şampanie, rochiile încărcate de nestemate, dansul, muzica…

Parcă ar fi două lumi diferite, şi nu doar alte părţi ale aceluiaşi oraş. Nobilii obişnuiesc doar să ia şi nimic nu pare să fie destul pentru ei. Fură fete pentru a le naşte lor urmaşi, fură băieţi care să le asigure protecţia, să-i seducă sau să-i servească. Dar noi nu suntem nişte obiecte. Nu suntem nici ultimele tendinţe în modă şi nici cele mai scumpe trofee. Noi suntem *oameni.*

Iar eu am de gând să fac ceva pentru ca ei să înţeleagă toate aceste lucruri.

În sfârşit, căruţa porneşte la drum, tot înainte. Roţile huruie dedesubt, iar eu sunt în alertă. Aud voci care strigă în jur, icnetele scoase de bărbaţii care ridică nişte obiecte grele, scrâşnetul pietrişului, apoi şuierul asurzitor al unui tren.

— Unde? se aude vocea autoritară a unui oficial.

— La *Fermă.* În Cartierul Sudic. Gara Bartlett.

Nu recunosc vocea persoanei care conduce căruţa. Mă întreb dacă aceşti oameni fac şi ei parte din organizaţie. Sau poate că ei nu ştiu, pur şi simplu, că ajută nişte fugari.

— Actele?

Se aude foşnetul vag al unor hârtii. Îmi este groază să mă mişc. Mi-e teamă să nu mişc grămada de grăunţe, ceea ce ne-ar putea da de gol.

— Foarte bine. Par să fie în ordine. Treceţi mai departe.

Căruţa porneşte înainte. Pot auzi zgomotul scos de aburii locomotivelor şi mai multe strigăte. Sunt cât pe ce să scot un ţipăt când butoiul în care mă aflu e ridicat brusc. Îmi acopăr gura cu o mână, în timp ce ţin mâna cealaltă pe peretele interior al butoiului, ca să-mi menţin echilibrul. Din fericire, cel care transportă aceste butoaie nu le rostogoleşte. Sunt purtată dintr-o parte în alta pe sus – o senzaţie oarecum derutantă, până când, cu o bufnitură, butoiul ajunge din nou pe o suprafaţă solidă. Simt cum alunec în spate până când mă lovesc de ceva solid şi mă opresc într-un loc, în sfârşit. Se aud mai multe bufnituri şi

un hârşâit, în timp ce alte butoaie sunt încărcate în ceea ce îmi imaginez a fi un tren de marfă. Se aude încă un şuierat strident şi trenul se pune în mişcare.

Îmi simt inima uşoară. Suntem în drum spre *Fermă.*

Îmi este imposibil să stau confortabil în acest butoi. Grăunţele mă înţeapă peste tot şi am un chef nebun să-mi întind picioarele. Stomacul mi se strânge de foame. Când am mâncat ultima dată? Probabil că acasă la Lily. Parcă au trecut luni întregi de atunci. Încep să visez la delicatesele cu care mă delectam în *Bijuterie.* Ouă fierte moi, în nişte mici cupe, cu pâine prăjită. Somon afumat şi cremă de brânză pe tartine. Miel cu jeleu de mentă. Raţă cu smochine şi salată creaţă.

Zgomotul ritmic al roţilor de tren şi pufăitul locomotivei mă îmbie la somn. Mă trezesc tresărind la zăngănitul unei uşi glisante care se deschide.

— Gara Bartlett, strigă o voce undeva la distanţă.

— Care dintre ele, domnule? se aude în apropiere vocea unui tânăr.

— Cele trei.

Vocea lui Lucien mă face să lăcrimez.

— Cu grijă, spune el, în timp ce butoiul în care mă aflu este purtat prin vagon. Sunt din nou ridicată în aer şi butoiul aterizează pe o suprafaţă dură cu un zgomot deranjant.

— Acela e ultimul, spune vocea pe care nu o cunosc.

— Foarte bine. Uite, asta e pentru dumneata.

— Mulţumesc, domnule.

Aud zăngănitul metalului pe metal, apoi zgomotul scurt al unui bici şi, în cele din urmă, oricare ar fi mijlocul de transport în care mă aflu, acesta se pune în mişcare. După câteva minute, aud vocea lui Garnet.

— Să-i lăsăm să iasă?

— Încă nu, răspunde Lucien. Să ajungem în pădure mai întâi.

Drumul pe care înaintăm este bolovănos şi desfundat pe alocuri, iar eu sunt aruncată în interiorul butoiului când într-o parte, când în cealaltă, julindu-mi coatele, în timp ce

grăunţele zornăie în jurul meu. Sper că acea pădure la care trebuie să ajungem nu e prea departe. Toată frica din ultimele zile dispare treptat din mintea mea, înlocuită de fiorul entuziasmului. Sunt în *Fermă.* Lucien e aici. La fel şi Ash şi Raven.

— Te-ai descurcat foarte bine, spune Lucien după un timp.

— Vreau să văd acest loc, oriunde o fi el, zice Garnet.

— Da, cred că ţi-ai câştigat acest drept. Urmează o pauză. Desigur, adaugă Lucien, lui Sil nu o să-i placă.

— Nu mi-e frică de ea.

Lucien chicoteşte pe înfundate.

— Ar trebui să-ţi fie.

După un viraj, intrăm pe un drum mai neted, apoi pe altul, care e şi mai accidentat decât primul. Tocmai când mă gândesc că trebuie să fim în siguranţă şi că aş putea risca să-l strig pe Lucien pentru a-i aminti că am stat înţepeniţi în aceste butoaie atâta vreme, ne oprim, în sfârşit.

Inima începe să-mi bată mai tare atunci când capacul butoiului meu e scos şi faţa lui Garnet se iveşte în spaţiul gol de deasupra mea.

— Bună, Violet! mă întâmpină el.

— Scoate-mă din chestia asta, îi spun, ridicând mâinile astfel încât să mă poată trage afară.

Când păşesc pe suprafaţa solidă, picioarele îmi tremură atât de tare, încât nu-mi pot susţine greutatea, aşa că mă prăbuşesc.

— În regulă, spune Garnet. Hai să te dăm jos de aici.

El mă cară practic până la marginea căruţei şi mă ajută să cobor din ea acolo unde stă Lucien, înfăşurat într-o mantie groasă din blană.

Nu mă pot abţine şi încep să plâng. Hohote jenante de plâns îmi scutură pieptul, guturale şi incontrolabile, în timp ce stomacul mi se strânge dureros.

— Oh, scumpo, spune el când mă arunc în braţele lui. Sunt atât de mândru de tine.

Vreau să-l contrazic şi să insist că nu am făcut nimic

altceva decât să îngreunez lucrurile, dar nu am energia necesară. Îl aud pe Garnet deschizând celălalt butoi şi lada.

Ash coboară din căruţă, iar eu îl cuprind cu braţele.

— Aceasta, cu siguranţă, nu a fost călătoria mea favorită, murmură el, iar eu izbucnesc în râs. Garnet o ajută pe Raven să coboare. Ea se uită în jur, având întipărită pe faţă o expresie de maximă concentrare.

— Aerul de aici, zice ea. E atât de curat.

Eu nu observasem, dar acum, că ea a menţionat acest amănunt, inspir cu nesaţ şi privesc în jur. E noapte – două felinare sunt atârnate de scaunul vizitiului, învăluind într-o lumină aurie copacii din jurul nostru. Asta e tot ce pot vedea. Copaci. Mă întorc încet pe loc, cu gura căscată. Copaci înalţi şi mici, copaci subţiri cu crengi delicate şi copaci cu trunchiuri la fel de groase ca şi stejarii bătrâni pe care-i văzusem în *Bijuterie* – în pădurea pe care a trebuit să o traversăm pentru a ajunge la Palatul Regal. Îmi amintesc că era ordonată şi bine îngrijită înainte de a fi transformată într-o grădină cu arbuşti ornamentali. Dar este ceva mult mai frumos la *această* pădure şi durează o clipă până când conştientizez despre ce este vorba.

Simt că acest loc e natural. Îl simt străvechi. Totul a fost lăsat să crească după bunul său plac, fără intervenţia omului.

— Ai reuşit să ajungi până aici, spune Lucien, punându-mi pe umeri o mantie groasă, iar eu ştiu că a fost greu, dar trebuie să ne ajuţi în ceea ce trebuie să facem în continuare.

— Ce vrei să spui?

El îmi indică un copac din apropiere, cu trunchiul de un gri pal. În scoarţa lui a fost scrijelit un simbol, un *C* şi un *A* întrepătrunse.

— Până aici am reuşit să ajung de unul singur.

— Ce-i asta? întreb.

— Un marcaj pe care Azalea l-a lăsat pentru mine, murmură el. Locul în care mergem e aproape imposibil de găsit fără ajutorul cuiva care are puterea harurilor.

— Nu înţeleg, spun.

Îi arunc o privire lui Raven. Ea ridică din umeri.

— Ştiu, spune Lucien. Dar vei înţelege. Vino.

El mă conduce în partea din faţă a căruţei, unde un cal îşi scutură coama zburlită, scoţând pe nări aburi albi. Lucien ia unul dintre felinarele agăţate pe capră şi mi-l întinde.

— Mergi în faţa noastră, spune el. Ash se apropie, ca să meargă lângă mine, dar Lucien ridică o mână. Nu, îl opreşte el. Trebuie să facă singură asta.

— În ce direcţie să merg? întreb.

Lucien ridică din umeri.

— Urmează-ţi instinctele.

Instinctele mele? Ele îmi spun că aşa ceva e imposibil, iar eu sunt pregătită ca altcineva să preia controlul. Am crezut că, odată ce vom ajunge la *Fermă,* va fi uşor. Lucien e cel care concepe planuri şi tactici. Eu vreau doar să fiu în siguranţă. Îmi doresc ca prietenii mei să fie în siguranţă şi nu vreau să mai fug. Mă gândesc la tot ce s-a întâmplat după noaptea aceea oribilă în care Ash şi cu mine am fost prinşi, la promisiunile pe care mi le-a făcut Lucien, la felul în care am evadat, la moartea lui Cinder, apoi a lui Lily – în cele din urmă – şi lacrimile îmi ţâşnesc din ochi în timp ce-i smulg felinarul din mâini şi alerg furioasă printre copaci.

Nu vreau să vadă nimeni cât de îngrozită sunt. Nu-i pot dezamăgi.

Dar mi-e atât de teamă că instinctele mele nu înseamnă nimic.

Aud tropotul copitelor calului şi scârţâitul lent al roţilor căruţei şi înţeleg că ei mă urmează. Îmi strâng mai bine mantia la gât şi ridic felinarul. În timp ce înaintez printre copaci, aceştia seamănă cu nişte fantome, iar crengile lor par nişte braţe întinse spre mine.

Cu cât intru mai adânc în pădure, cu atât copacii devin mai deşi. Se arcuiesc şi se înalţă spre cer în moduri nefireşti, trunchiurile lor încovoindu-se în unghiuri ciudate şi ramurile înfigându-se pe alocuri direct în pământ. Îmi fac griji. Căruţa nu va putea să treacă printre copaci dacă

se îndesesc şi mai mult. Îmi fac griji că merg în direcţia greşită. Nu este nicio cărare pe care să o urmăm, niciun indiciu care să mă ghideze.

Şi atunci, când sunt pe punctul de a mă întoarce ca să-i spun lui Lucien că toate astea nu funcţionează, îl simt. Un zvâcnet uşor, abia perceptibil, în piept, ca şi cum ceva mi-a agăţat cutia toracică şi a început să tragă de ea.

— Violet, ai simţit asta? mă strigă Raven.

Pentru că nu vreau să-mi pierd concentrarea, ignor întrebarea lui Raven şi o iau brusc spre stânga. Senzaţia aceea – de parcă aş fi atrasă de ceva invizibil – devine mai puternică. Mă conduce printre copaci şi sunt dintr-odată sigură de drumul meu, fără să ştiu încotro mă îndrept, de parcă aş mai fi fost înainte în acest loc.

Începe să ningă uşor. Fulgi de nea delicaţi se strecoară spre pământ printre copacii contorsionaţi, în lumina aceea plăpândă. Ridic privirea spre cer şi am senzaţia că mă aflu într-un glob cu zăpadă – o lume miniaturală într-o sferă de sticlă. Iar când mă uit din nou la copaci, zăresc o lumină. O mică pâlpâire undeva la distanţă.

Mă poticnesc, dar continui să merg înainte, ocolind trunchiurile copacilor şi aplecându-mă pe sub ramuri, până când mă trezesc la marginea unui luminiş imens. În mijlocul lui e o casă mare şi rustică, din cărămidă roşie. Are două niveluri şi o verandă spaţioasă în faţă. În spatele ei, la distanţă, pot distinge forma întunecată a unui hambar. O lumină este aprinsă la una dintre ferestrele de la primul etaj al casei.

— Bună treabă, spune Lucien când căruţa apare în apropiere. Garnet stă alături de el, cu ochii mari de uimire. Ash şi Raven se apleacă peste marginea căruţei pentru a vedea mai bine. După cum am spus, e aproape imposibil să o găseşti. Lucien îmi zâmbeşte. Crede-mă, adaugă el, am petrecut ore întregi rătăcind de unul singur prin această pădure în căutarea ei.

— Dar… ce *este* aici? întreb.

— Noua ta casă. Zâmbetul lui se lăţeşte. Bine ai venit la Trandafirul alb.

14

Uşa casei se deschide. O siluetă scundă se profilează pe fundalul luminos din interior şi păşeşte pe veranda din faţă.

— Lucien! strigă o voce groasă de femeie. Nu te mai furişa pe aici ca un tâlhar nenorocit.

— Ea este Sil, spune Lucien, ajutându-mă să urc lângă el în căruţă, apoi mână calul la trap, spre casă.

O potecă îngustă ne duce acolo şi văd un indicator erodat de intemperii iţindu-se din iarbă. În timp ce trecem pe lângă el, felinarul luminează literele decolorate: TRANDAFIRUL ALB.

Arunc o privire în spate, la Ash şi la Raven. Ash pare confuz şi destul de suspicios, dar chipul lui Raven e plin de încântare. Ea priveşte în jur, studiind peisajul.

— Cine e Sil, mai exact? îl întreb pe Lucien.

El ezită.

— O voi lăsa chiar pe ea să-ţi explice.

Când ne apropiem de casă, văd o grădină sălbatică, uscată complet acum, iarna, ce se întinde în faţa verandei. Ghirlande maronii de iederă acoperă balustradele şi se caţără pe faţada de cărămidă roşie a casei.

Lucien opreşte căruţa. Femeia – Sil – nu iese afară să ne întâmpine. În schimb, aşteaptă în prag. Lumina din interiorul casei îi umbreşte trăsăturile.

— La naiba, câţi oameni ai adus? îl întreabă ea furioasă pe Lucien.

— Ea este Violet, îi spune Lucien, făcându-i semn spre mine.

— Ştiu cine este ea, răspunde Sil. Mă interesează cine sunt ei.

— Sunt prietenii mei, intervin eu.

— Nu sunt bine-veniţi aici.

— Eu nu merg nicăieri fără ei.

Sil pufneşte, iritată.

— Nu-ţi place deloc să-ţi uşurezi viaţa, nu-i aşa?

Eu nu-i răspund. Nu am făcut atâta drum până aici ca să-i abandonez tocmai acum pe Ash şi pe Raven. Nu voi face asta.

— Sil... începe Lucien, dar ea îl opreşte, fluturând o mână.

— Intraţi în casă. Toţi, adaugă Sil. Înainte să îngheţăm de frig.

Nu prea ştiu ce să cred despre această femeie şi, după expresiile întipărite pe feţele lui Raven, Ash şi Garnet, nici ei nu ştiu ce să creadă, dar îl urmăm pe Lucien pe treptele verandei şi intrăm în casă.

Parterul casei nu e compartimentat – de fapt, e o singură încăpere spaţioasă, care include o sufragerie, un spaţiu pentru servit masa şi o bucătărie. Podeaua e acoperită cu nişte covoraşe lucrate manual, într-o varietate de culori şi de modele. Unele sunt piei de animale, iar altele sunt ţesute din lână vopsită. Lângă peretele din stânga mea se află un război de ţesut, având montată la bază un început de ţesătură colorată în albastru şi violet.

Cele mai multe piese de mobilier par, de asemenea, lucrate manual – deşi nu sunt precum acelea pe care obişnuia să le confecţioneze tatăl meu. O canapea excesiv de umflată. Un balansoar, lângă un şemineu în care focul pâlpâie, gata să se stingă. O masă. Bucătăria adăposteşte o sobă din fontă pentru gătit, o chiuvetă masivă şi un suport montat pe tavan, de care sunt atârnate mai multe oale şi tigăi.

Un şir de trepte din colţul cel mai îndepărtat al încăperii urcă la etajul superior. Decorul e foarte diferit de opulenţa de la Casa Ducesei – cu covoarele de pluş, candelabrele şi paturile acelea cu baldachin. Dar această casă îmi place mai mult. Mă simt confortabil aici. Simt că această locuinţă e plină de viaţă şi de iubire. O simt ca un cămin adevărat.

Aici e „acasă”.

O fiertură bolboroseşte într-o oală de pe plită, răspândind în toată încăperea un miros de carne gătită şi

legume. Stomacul meu reacţionează zgomotos.

— Aşadar… Vocea lui Sil mă aduce înapoi în prezent. Să aruncăm o privire asupra ta, atunci.

Mă întorc şi văd doi ochi gri-albăstrui – atât de deschişi la culoare, încât sunt, practic, argintii – care mă fixează insistent. Sil e o femeie bătrână – mai bătrână decât mama –, cu pielea de culoarea cafelei amestecate cu frişcă. În jurul ochilor şi al gurii are riduri adânci. Părul ei este cârlionţat şi negru, cu excepţia şuviţelor argintii de la tâmple, şi îi încadrează chipul ca un nor pufos. Poartă o salopetă masculină, la fel ca una de grădinar, peste o cămaşă cu mâneci lungi. Mâna ei dreaptă, observ eu, are o mulţime de cicatrice.

E mult mai scundă decât mine, dar mă studiază cu o privire pătrunzătoare şi critică. În mod ciudat, îmi aminteşte de prima mea întâlnire cu Ducesa, deşi acum nu sunt nici pe departe la fel de îngrozită cum eram atunci.

— Deci, tu eşti ultima achiziţie având calificativul „perfect”, nu-i aşa? spune ea, referindu-se la acel 10 – echivalent cu calificativul „perfect” – pe care l-am primit pentru cel de-al treilea har, „creşterea”, apoi se uită la Lucien, adăugând: Nu seamănă atât de mult cu Azalea.

— Ea este exact ceea ce ai cerut, rosteşte impasibil Lucien.

Mă întorc spre el, absolut şocată.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Nu i-ai spus, nu-i aşa? zice Sil.

— Ce să-mi spună? întreb eu.

— Am spus că singura soluţie pentru ca acest plan nebunesc şi afurisit să funcţioneze era să găsim un surogat cu calificativul „perfect” la „creştere”, îmi explică Sil. Iar acest surogat eşti tu, nu-i aşa?

— Dar… credeam… Lucien?

Chiar nu ştiu ce să zic. Lucien nu mi-a spus niciodată aceste lucruri. El mi-a mărturisit doar că m-a ales pentru că-i aminteam de sora lui.

— Violet, spune el, făcând un pas spre mine. Eu fac instinctiv un pas înapoi. Ce ţi-am spus era adevărat. Îmi

aminteşti atât de mult de ea, de Azalea. Şi s-a întâmplat să ai şi un calificativ perfect la harul „creşterii”.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Ar fi fost vreo diferenţă? întreabă Lucien. Ai fi fost mai mult sau mai puţin dispusă să ai încredere în mine?

Nu vreau să răspund la această întrebare. Sil râde din nou.

— Nu e figura paternă perfectă la care sperai, nu-i aşa? Şi Azalea credea acelaşi lucru.

Suferinţa transformă pentru o clipă expresia lui Lucien.

— Nu spune asta, zic.

— A trebuit ca ea să moară pentru ca el să vadă – să înţeleagă cu adevărat – că lucrurile trebuie să se schimbe, zice Sil.

— Şi care este scuza ta pentru faptul că te-ai ascuns aici timp de patru decenii? ripostează Lucien. A fost cumva o mişcare strategică pe care ai plănuit-o? Erai la fel de speriată ca şi mine. Şi ea s-a schimbat, de asemenea.

Ochii gri-deschis ai lui Sil se fac mari.

— Nu ai idee prin câte am trecut ca să ajung aici.

— Nu ai idee prin câte am trecut *noi,* intervin eu. Şi în tot acest timp, Lucien îmi spunea că am o putere secretă şi că tu vei fi cea care îmi va arăta despre ce putere este vorba, aşa că hai să terminăm odată cu asta, pentru că m-am săturat de atâtea secrete şi minciuni.

Colţurile gurii lui Sil se ridică uşor, schiţând un zâmbet.

— Cum doriţi, Maiestate. Eu strâng din dinţi. Sil se întoarce spre Garnet, Lucien şi Ash. Voi trei, duceţi calul în hambar şi descărcaţi restul proviziilor. Ea o măsoară apoi pe Raven din cap până-n picioare, expresia ei devenind mai blândă. În câte luni eşti? o întreabă.

Raven se uită la mine.

— Nu ştiu, răspunde ea, jucându-se încurcată cu puloverul ei larg. Trei luni, probabil.

Sil înaintează spre Raven şi îşi pune palma pe abdomenul ei. Raven tresare.

— Ce ţi-au făcut? murmură Sil.

— De toate, răspunde Raven.

Ea încuviinţează, apoi se întoarce.

— Ce mai căutaţi înăuntru? se răsteşte ea la bărbaţii care zăbovesc în prag. Afară! Nu vă dau de mâncare până când nu descărcaţi proviziile din căruţă.

Ash se uită la mine şi ridică din sprânceană. Eu ridic din umeri. Suntem în siguranţă aici. O simt. Toţi trei ies afară în noapte.

— Aşezaţi-vă, ne spune Sil pe un ton autoritar, făcând semn spre masă.

Eu şi Raven ne supunem, în timp ce ea se îndreaptă spre bucătărie şi se întoarce cu două castroane cu tocană – carne de vită, morcovi şi ceapă într-un sos dens, maroniu. Abia mă pot abţine să nu mă năpustesc asupra mâncării, dar aştept până când Sil îmi pune în faţă lingura înainte de a începe să înfulec. Eu şi Raven mâncăm pe nerăsuflate. Singurele sunete sunt clinchetul tacâmurilor ce se ating de vasele din ceramică şi câte un suspin de satisfacţie din când în când. Castroanele rămân goale în câteva minute.

După ce terminăm de mâncat, Sil se uită la Raven.

— Sus sunt dormitoarele, îi zice ea. Se pare că ţi-ar prinde bine un pui de somn.

Raven ezită.

— Eşti în siguranţă aici, copila mea, o linişteşte Sil. Îţi promit.

— Vin şi eu sus imediat, îi spun lui Raven.

Despre orice ar avea să-mi vorbească Sil, am sentimentul că trebuie să fim singure pentru a face asta.

Raven se freacă la ochi.

— În regulă, spune ea, oftând.

Paşii ei sunt grei când urcă treptele. Sunt recunoscătoare că în noaptea asta putem dormi cu toţii în paturi.

Sil se duce din nou în bucătărie şi se întoarce cu două căni aburinde cu ceai.

— Poftim, spune ea, oferindu-mi o cană şi aşezându-se apoi în balansoar. Eu mă aşez pe canapeaua de lângă ea şi adulmec lichidul, care e întunecat şi are un miros puternic de pământ.

— Bea. Nu e otrăvit, zice Sil înainte de a lua o înghiţitură zdravănă.

Ridic cana la gură şi sorb – are gust de coajă de copac şi de scorţişoară.

— La ce internat ai fost? întreabă ea.

— La Southgate.

— Aha, o sudistă. Sil mai ia o înghiţitură şi se leagănă în balansoar. Eu am fost la Northgate. Un adevărat coşmar. Ca o închisoare blestemată.

Aproape că scap cana din mână.

— *Northgate?* Ai fost surogat?

Sil chicoteşte.

— Nu ştiu cum reuşeşte acest bărbat să-şi ţină gura când e vorba despre secrete, spune ea cu o urmă de admiraţie în glas. A promis că nu o să-ţi dezvăluie nimic despre mine, dar, oh, după felul în care vorbeşte despre tine, eram sigură că tot o să-i scape ceva.

Sunt încă în stare de şoc. Sil nu poate fi un surogat. E prea bătrână – ar fi trebuit să fie moartă până acum. Doar dacă nu a evadat cumva de la Northgate. Sau poate a avut un protector în *Bijuterie.* Mă frec la ochi, nedumerită. Sunt prea multe lucruri în capul meu şi parcă nu este loc pentru toate. Sil îşi termină ceaiul şi plescăie din buze.

— Nu-ţi frământa mintea cu asta, să nu ţi se spargă vreun vas de sânge. Îţi voi spune povestea mea de la început. Dar o să am nevoie de ceva mai tare decât ceaiul.

Ea păşeşte apăsat spre bucătărie şi se întoarce ţinând o cană plină cu un lichid ce are un damf puternic de alcool, apoi se aşază în balansoar. Flăcările din şemineu se însufleţesc, de parcă cineva ar fi adăugat mai multe lemne sau ar fi folosit nişte foaie. Tresar.

— E frig, spune Sil, ca şi cum asta ar explica totul, apoi ia o înghiţitură zdravănă din cană. M-am născut, începe ea, în Cartierul Nordic al *Mlaştinii* – oh, cu vreo şaizeci de ani în urmă. Am fost diagnosticată la vârsta de unsprezece ani. Mama mea murise de friguri pe când eu aveam şase ani. Tatăl meu a lucrat în *Fum* – a murit când fabrica unde muncea a luat foc, arzând până în temelii. Bunica ne-a

crescut pe mine şi pe cei trei fraţi mai mari până când am fost trimisă la Northgate. Sil se scarpină în bărbie, apoi continuă: Am auzit că unele internate permit surogatelor să-şi vadă familiile încă o dată. Este adevărat?

— Da, îi spun. Se numeşte Ziua Judecăţii. E ziua de dinaintea Licitaţiei.

— Ziua Judecăţii, bombăne ea. În orice caz, nu aşa funcţionau lucrurile la Northgate. Eu nu am avut şansa să-mi mai văd o dată familia. Aveam şaisprezece ani când responsabilul de la internat m-a informat că venise timpul să fiu vândută. Erau doar douăzeci şi două de loturi la Licitaţia de pe vremea mea – probabil că nobilii nu erau interesaţi să aibă copii în acel an. Eu eram Lotul 22. Calificativele mele erau aproape perfecte – în cazul celui de-al treilea har, era perfect. Sil mă priveşte deschis, cu răceală, apoi adaugă: Am fost cumpărată de Ducesa din Lac.

Eu inspir adânc. Dar nu putea fi vorba despre aceeaşi Ducesă care m-a cumpărat pe mine – Sil e prea bătrână. Probabil că a fost cumpărată de către mama Ducesei. Îmi simt degetele amorţite. Am senzaţia că în capul meu a fost îndesat bumbac şi că nu se mai aude nimic în jurul meu, toate simţurile fiindu-mi anihilate. Buzele lui Sil schiţează un surâs nemilos.

— Da, continuă ea. M-am gândit eu că asta te va interesa. Se pare că această Casă din Lac nu poate să-şi păstreze surogatele în captivitate, nu-i aşa? Sil mai bea puţin din cană. Am senzaţia că se distrează de minune. Ducesa, spune ea, era o femeie fragilă. Mereu bolnăvicioasă. Şi Ducele… Sil se opreşte, iar ochii i se întunecă, din argintii devenind de culoarea ardeziei. El a condus Casa aceea cu o mână de fier. Aspru, duşmănos şi foarte orgolios. De obicei, femeia e aceea care se ocupă de surogate, dar nu şi în Casa din Lac. Nu, el avea anumite planuri în privinţa mea. M-a păstrat mult mai mult timp decât este păstrat de obicei un surogat. Peste tot în jurul meu, celelalte fete rămâneau însărcinate. Sau mureau. Ori ambele. Apoi a murit cea care urma să fie Principesă

Electoare.

Îmi amintesc acest lucru de la vechile mele ore de istorie. Iniţial, sora Principelui Elector a fost desemnată drept succesoare la tron. Dar ea a murit în urma unei căzături de pe cal, la vârsta de opt ani. Iar Principele Elector, care avea doar doi ani pe vremea aceea, a devenit noul moştenitor.

— Asta s-a întâmplat când doctorul a început să... ei bine, nu cred că mai este nevoie să-ţi explic toate astea, nu-i aşa? spune Sil cu asprime.

Îmi presez buzele până când gura mea seamănă cu o linie dreaptă.

— Am rămas însărcinată. Abia în cel de-al doilea trimestru de sarcină au descoperit că aveam gemeni. Nu ştiu cum a putut doctorul să greşească. Iar Ducele, acel ticălos blestemat, voia să se descotorosească de unul dintre gemeni. Soţia lui nu l-ar fi lăsat să facă asta. El mi-a spus că trebuia să aleg şi să-mi concentrez toată puterea harurilor asupra unui singur copil, sperând probabil că avea să moară celălalt. Iar eu am făcut-o. Am făcut exact ce mi s-a spus.

Pun cana cu ceai pe podea şi îmi iau capul în mâini. Camera se roteşte cu mine. Dacă tot ceea ce-mi spune Sil este adevărat, ea a fost surogatul pentru Ducesa *mea.*

— Cu o săptămână înainte de data la care trebuia să nasc, ei m-au dus de acolo. Există un loc în care ne ţin pe toate până când dăm naştere unui copil. Acolo totul e steril, rece şi alb, iar lumina e orbitoare. A fost îngrozitor. Mai erau trei fete cu mine. Una câte una, ele au fost luate şi duse de acolo. Şi nu s-au mai întors niciodată.

Sil priveşte ţintă focul din şemineu. Ridurile din jurul ochilor şi gurii par şi mai adânci, de parcă ar îmbătrâni şi mai mult pe măsură ce-mi spune povestea ei. Şi eu, şi ea ştim ce s-a întâmplat cu celelalte fete. Şi totuşi, asta nu explică deloc ce s-a întâmplat cu *ea.*

— Când mi-a venit sorocul, m-au dus în sala de naşteri. Doctorul era acolo. El mi-a spus să împing. O asistentă mă ţinea de mână. Era grasă, iar palmele ei erau transpirate.

Dar ceea ce-mi amintesc mai mult este durerea. O durere cum nu mai simţisem vreodată. Mai puternică decât cea pe care o simţisem la învăţarea harurilor. Şi atunci s-a născut primul copil. Ochii lui Sil sclipesc ca nişte cristale în timp ce îşi freacă maxilarul de mâna plină de cicatrice. Îmi amintesc cât de ciudat mi se părea faptul că putea exista ceva atât de frumos şi atât de urât în acelaşi timp. Ea ţipa cât putea de tare. Sora ei s-a născut un minut mai târziu. Era mai mică. Tăcută. Apoi mi le-au luat. M-au lăsat singură. Aşteptau să mor. Ea mai soarbe o înghiţitură şi spune printre dinţi: Ticăloşii.

— Dar cum este posibil? întreb.

Simt că acesta este esenţialul, obiectivul principal, punctul de la care trebuie să pornim. De asta m-a adus Lucien aici. Asta e ceea ce vrea el să învăţ.

— Dar cum ai reuşit să supravieţuieşti?

— Pentru că sunt mai puternică decât ei! strigă Sil, izbind cu pumnul în braţul balansoarului. Noi avem o putere pe care ei nu o pot înţelege. Ei au încercat să o transforme, au manipulat-o astfel încât să o supună ordinelor lor, dar nu o pot perverti complet. Oh, nu. Este a noastră, noi trebuie să o înţelegem. Se leagănă înainte şi înapoi pentru o clipă, iar balansoarul scârţâie. Ce crezi că sunt harurile, mai exact?

— Nu ştiu. O mutaţie genetică, nu-i aşa?

— Nu-mi recita poezia aceea stupidă pe care ţi-au băgat-o în cap cei din familia regală. Gândeşte. Găseşte singură răspunsul. Ce sunt harurile?

Îmi amintesc imaginile care mi-au răsărit în minte atunci când am fost conectată cu bătrânul stejar din grădina Ducesei, în timpul consultaţiilor stabilite de doctorul meu. Cum l-am văzut pe o pajişte, când ramurile lui dansau în bătaia vântului, apoi cum era iarna – lipsit de frunze, în plină ninsoare. Îmi amintesc emoţia pură pe care o emana.

— Nu… nu ştiu cum să explic toate astea, îi spun. Dar uneori e ca şi cum… suntem la fel. Când folosesc „creşterea”, simt uneori că le cunosc foarte bine pe toate – plantele sau copacii. Ca şi cum aş explora viaţa lor,

trecutul lor. Iar plantele mă ştiu pe mine.

— Orice pe lumea asta are viaţă, zice Sil. Toate sunt conectate. Noi, fiinţele umane, credem că suntem atât de speciale pentru că putem vorbi şi gândi – de parcă putem vorbi doar pentru că avem o gură şi putem gândi doar pentru că avem un creier. Sil face o pauză. Nu se aude nimic în afară de pârâitul lemnelor din foc. Surogatele sunt cele câteva fiinţe norocoase care pot simţi aceste vieţi. Puterea pe care o avem noi nu e destinată trucurilor mărunte de salon. De ce crezi că ne-au învăţat mai întâi „culoarea” şi „forma”? Acestea nu sunt naturale – ele sunt cele care provoacă durerile de cap şi sângerarea. Ele nu sunt necesare. Sunt folosite pentru a controla şi pentru a supune. Există doar un singur har adevărat, iar acesta nu este numit „creştere”. Este numit Viaţă. Iar noi nu-l deţinem şi nici nu-l putem controla, dar avem abilitatea de a-l simţi, de a-l recunoaşte. Acest har ne invocă atunci când şi noi îl invocăm. Ei ne instruiesc cum să punem stăpânire pe haruri, dar pe această putere nu poate nimeni să pună stăpânire. Poate fi doar acceptată precum un egal.

— Nu înţeleg, zic.

— Zăceam întinsă pe patul medical, sângerând de moarte. Puteam simţi cum se scurgea sângele din mine şi odată cu el şi viaţa. Şi atunci am cerut ajutor, spune Sil frecându-şi mâinile. Ceva existent în acea încăpere mi-a răspuns. A auzit chemarea din interiorul fiinţei mele şi a reacţionat. O căldură binefăcătoare mi-a străbătut trupul, sângerarea mi s-a oprit şi m-am simţit din nou plină de viaţă. Şi eu… Sil îşi fereşte faţa pentru o clipă, iar eu am senzaţia că încearcă să-şi recapete controlul. Am început să percep acut tot ce era în jurul meu şi am avut o senzaţie ciudată de alinare. Era ca şi cum un cor de voci îmi spuneau: „Rezistă”. Iar eu am făcut-o. Am rezistat.

— Ai auzit voci?

— Nu. Vei înţelege destul de curând. Dacă vei putea. Ea pufneşte, adăugând: Să sperăm că eşti mai puternică decât pari.

— Am trecut prin multe, ripostez, sătulă de

condescendenţa ei.

— Oh, aşa deci? Ai născut vreodată doi copii, ca să descoperi apoi că nu eşti într-un spital, ci într-o morgă? Ai fugit vreodată până când nu ţi-ai mai simţit picioarele, pierdută şi singură, ca să te trezeşti apoi încolţită într-o încăpere în care nu era decât un monstru care scuipa foc? Lucien ştia de existenţa acelui incinerator datorită *mie.* Ai putea înţelege cât de greu mi-a fost să sting focul acela de una singură? Îşi suflecă mâneca, iar eu văd cicatricele care se extind până în partea de sus a braţului ei – lucioase la lumina focului. Abia am scăpat de acolo. Şi nu am avut pe nimeni care să mă ţină de mână. Pe nimeni care să aibă grijă de mine.

— Dar tot nu înţeleg ce vrei să fac. De ce mă aflu aici? Care este rolul meu?

— Nobilimea a abuzat de puterea noastră prea mult timp. Echilibrul trebuie să fie restaurat. Avem nevoie de cineva destul de puternic pentru a invoca întreaga natură, toate elementele. Această insulă a fost ciopârţită şi apoi lipită la loc de către nobilime. Insula vrea să fie din nou întreagă. Cei din familia regală au o armată, au bani şi au arme. Dar toate astea nu înseamnă *nimic* în faţa forţei dezlănţuite a naturii. Această forţă are nevoie de ajutor. Are nevoie de *tine.* Gândeşte-te la asta. De ce au construit toate acele ziduri în jurul fiecărui cerc? Pentru a ne separa şi pentru a se proteja pe ei înşişi de propriii lor oameni. Ei se tem, aşa cum se tem toţi tiranii, că într-o bună zi supuşii lor se vor uni şi se vor răscula împotriva lor. Zidurile sunt groase, impenetrabile. Dar dacă ar exista cineva cu puterea de a le sparge, cineva care să poată deschide în zid un spaţiu destul de mare pentru a lăsa o altă armată să pătrundă pe acolo?

— Tu crezi că eu pot sparge zidurile în bucăţi, că pot deschide spaţii prin ele?

Până acum am văzut doar zidul care înconjoară *Mlaştina* şi Marele Zid, de la distanţă. Sunt făcute din pietre mari şi negre, lipite cu ciment. Cum a spus Sil… sunt impenetrabile.

— Da, spune ea pe un ton solemn, cred că vei putea.

— Dar crezi că nobilii nu vor acoperi la loc gaura din zid?

— Şi cât timp crezi că va dura acest lucru? întreabă Sil. Nu vor putea face asta peste noapte, cu siguranţă. Dacă ei nu vor mai putea izola fiecare cerc al oraşului… va avea loc o răsturnare de situaţie extrem de interesantă, nu crezi?

— Dar de ce nu poţi face tu asta? Ai un calificativ perfect la „creştere”. De ce mai ai nevoie de mine?

— Sunt prea bătrână acum. Am crezut că Azalea era capabilă să o facă, dar puterea ei era… limitată. Să sperăm că teoria mea se va dovedi corectă în cazul tău.

În acest moment, uşa se deschide şi Lucien, Garnet şi Ash intră din nou în casă.

— Bine, zice Sil, înainte ca ei să aibă şansa de a spune ceva. Am terminat pentru seara asta. Mâncarea este pe plită. Dormitoarele sunt la etaj. Mâine vom merge la lucru.

Ea se ridică, ia un fular şi un palton din cârligele montate în perete şi se îmbracă.

— Sper să fie aşa cum crezi tu, îi spune Sil lui Lucien când trece pe lângă el, apoi deschide uşa. Altfel, adaugă ea, suntem cu toţii doar o ceată de cretini idealişti şi vom trăi ca nişte gândaci sub o piatră pentru restul vieţilor noastre nenorocite.

▯ 15 ▯

Ash, Lucien şi Garnet se înfruptă din tocană.

— Ce ţi-a spus? întreabă Garnet cu gura plină de morcovi.

Îmi simt capul greu în urma acestei conversaţii impresionante.

— Încă nu sunt sigură că înţeleg despre ce este vorba, răspund.

— Vei înţelege, îmi spune Lucien. Azalea a înţeles.

— Eu nu sunt Azalea, mă răstesc la el. Aş vrea să nu mă mai compari de fiecare dată cu ea.

Lucien pare rănit în amorul-propriu preţ de o secundă, apoi expresia lui se schimbă.

— Ştiu că nu eşti Azalea, dar sunt sigur că poţi face asta.

— Nu ştiu ce vrei de la mine, strig eu, cu braţele întinse în lături. Nu sunt atât de puternică, Lucien. „Creşterea” nu are o putere atât de mare.

Dar atunci îmi amintesc după-amiaza de la Palat, chiar înainte de a-l cunoaşte pe Ash, când Ducesa m-a chemat în salon şi mi-a cerut să fac o demonstraţie în faţa Doamnei Flăcării folosind „creşterea”. Cum am făcut o plantă să crească atât de repede şi atât de mare, încât aceasta a distrus rafturi întregi cu porţelanuri, sfâşiind tablourile de pe pereţi. Oare este posibil să fac asta la o scară mai mare?

— Tu încă nu înţelegi, spune Lucien. Asta-i tot. Dacă aş fi putut să te învăţ chiar eu ceea ce trebuie, aş fi făcut-o. Dar pentru asta este nevoie de un surogat. El îşi lasă lingura pe masă. Nu vrei să ai şansa de a înţelege cine eşti cu adevărat? Nu vrei să afli cum e să nu te simţi încătuşată tocmai din cauza lucrului care te-a smuls din sânul familiei tale, care îţi face nasul să sângereze şi îţi provoacă dureri de cap?

— Nu încerca să mă convingi. Tu vrei să stârneşti o revoluţie şi, dintr-un anumit motiv, crezi că eu sunt cea

care te poate ajuta.

— Aşa este, zice Lucien. Dar nu îţi doreşti şi tu această revoluţie?

Îmi presez ochii cu degetele.

— Sunt obosită, îi spun. Mă duc la culcare.

Abia târându-mi picioarele, urc scările până la etaj, care constă într-un coridor lung, a cărui pardoseală e acoperită de un covor verde, spălăcit. Îmi bag capul pe uşa fiecărei camere până când o găsesc pe Raven într-un dormitor cu două paturi identice. Probabil că a adormit imediat. Razele lunii pătrund printre perdelele trase în lături şi îi luminează faţa. Mă aşez lângă ea pentru o clipă. Se pare că se simte deja mult mai bine decât atunci când s-a trezit la morgă. Şi totuşi. Arunc o privire la abdomenul ei.

Uşa se deschide încet şi Ash intră în cameră. Întinde mâna spre mine, iar eu o iau şi îi dau voie să mă tragă după el departe de Raven, în alt dormitor. Ash închide uşa după el, iar eu mă lipesc de pieptul lui, în timp ce braţele lui îmi înconjoară talia. Pentru prima dată după atâta vreme, suntem complet singuri.

— Am reuşit, murmură el în părul meu.

— Aşa este, îi răspund în şoaptă.

Ash miroase a fân de umplutură şi a funingine.

— Chiar crezi că suntem în siguranţă aici?

— Da, îi spun, îndepărtându-mă puţin de el ca să-l privesc.

— Pădurea aceea… Nu ştiu cum ai descoperit acest loc.

Eu ridic din umeri.

— Lucien a avut dreptate. Ca de obicei.

— Lucien nu e o fiinţă supremă, zice Ash. E doar un om. El poate să facă greşeli la fel ca noi, ceilalţi. Nu uita acest lucru.

— Tu crezi că a făcut o greşeală salvându-mă? întreb, ridicând puţin tonul.

— Nicidecum, zice el. Dar face presiuni asupra ta. Nu cred că asta e tocmai cinstit.

Mă zgâiesc la perete şi mi-o imaginez pe Raven dormind liniştită în spatele acestuia, în camera alăturată.

— Raven va muri, îi spun. Iar eu nu pot să fac nimic pentru a împiedica acest lucru. Cum o va ajuta pe *ea* răsturnarea regimului? Acesta a fost scopul întregului plan, ca eu să ajut. Să mă salveze pe mine ca eu să-i salvez pe mai mulţi. Şi chiar dacă aş putea să fac asta, ce voi rezolva? I-aş putea ajuta pe toţi însoţitorii care sunt abuzaţi? Sau pe toate fetele precum Cinder care mor din cauza plămânului negru, ori pe fetele ca Annabelle, omorâte de stăpânele lor? Lacrimile încep să mi se prelingă şiroaie pe obraji. Poate că Lucien *nu ar fi trebuit* să mă aleagă pe mine. Dacă eu sunt alegerea greşită?

Ash îmi ridică bărbia, mângâindu-mi gâtul cu vârfurile degetelor.

— Ascultă-mă, zice el. Raven ar fi murit în acel palat – singură, în chinuri, dând naştere unui copil care nu este al ei. Sau poate nici nu ar fi ajuns să nască. Tu ai scos-o de acolo. Poate că nu e soluţia perfectă, dar cel puţin ea va fi înconjurată de prieteni în loc să fie încuiată în Casa Contesei de Piatră. Iar pe *mine* m-ai scos de acolo, când, după toate probabilităţile, urma să fiu ucis în temniţa Ducesei. Ai salvat deja două vieţi din *Bijuterie,* fără să o mai punem la socoteală pe a ta, pe care se pare că tu o pui la urmă pe lista ta de priorităţi. Nu-i poţi salva pe toţi, Violet. Nu este posibil. Aşa că nu încerca să te ridici la un standard ridicol. Şi nu mai vreau să te aud vreodată spunând că ai fi alegerea greşită.

— Nu vreau să o pierd pe Raven.

— Ştiu. Ash îşi lipeşte fruntea de a mea. Deja îmi este dor de Cinder. Ştiu că nu a murit încă, dar… ea mi-a fost mereu alături în acel loc. Ea m-a ajutat să rămân în viaţă, să nu mă prăbuşesc.

O lacrimă i se prelinge de sub pleoapă, iar eu i-o şterg. Maxilarul lui e aspru din cauza bărbii nerase.

A trecut atât de mult timp de când nu m-am mai bucurat de ceva. De câteva zile am trăit permanent într-o negură plină de nelinişte, frică şi tensiune. Toate astea dispar fără urmă când îi trag capul mai aproape şi-mi lipesc buzele de ale lui. Sărutul nostru e delicat şi lent. Nu mai este nevoie

să ne grăbim acum. Nu mai suntem nevoiţi să ne furişăm, să ne facem griji că vom fi prinşi de Ducesă sau să ne batem capul cu lecţiile lui Carnelian. Suntem într-un loc sigur, iar inima mi se strânge când realizez cât de mult mi-am dorit să fiu aproape de el în acest fel. Îmi strecor mâinile pe sub puloverul lui, degetele mele rătăcind curioase pe partea de jos a spatelui său. Gura lui alunecă în jos, pe gâtul meu. Buzele lui sunt moi şi fiecare sărut aprinde o flacără, ce arde intens în acel loc secret din fiinţa mea pe care îl cunoaşte doar el. Cu mişcări precipitate îi trag puloverul în sus, peste cap. Aproape că uitasem fineţea pieptului său, adâncitura dintre clavicule, rotunjimile ferme ale umerilor lui. Îmi plimb mâinile pe abdomenul lui, iar Ash scoate un suspin involuntar. El apucă puloverul meu, iar eu ridic braţele pentru a-l ajuta să mi-l scoată. Încep să tremur de dorinţă atunci când pielea lui se lipeşte de a mea. Fiecare atingere a lui e electrizantă. Îmi afund degetele în părul lui, în timp ce buzele i se întorc la gura mea. Nici măcar nu realizez că mă gândesc la asta, dar mantra îmi răsare în minte pe neaşteptate. *O dată ca să îl vezi aşa cum e. De două ori ca să ţi-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinţei tale.* Nu e nevoie să deschid ochii pentru a şti că părul lui Ash se schimbă din nou, căpătând culoarea lui iniţială. Vreau să fie el însuşi, aşa cum este în realitate, exact cum ar trebui să fie.

El chicoteşte în obrazul meu.

— Mi-ai transformat din nou părul în castaniu? murmură el.

Vocea lui îmi face pielea să ia foc.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Am simţit o căldură ciudată când ai făcut-o. Şi un soi de… furnicături.

— Adevărat?

Mă bucur că îi place această senzaţie. Eu nici nu am băgat în seamă pulsaţiile de la baza craniului.

— Mmm-hmm…

Degetele lui trasează o linie pe talia mea, iar eu suspin

de plăcere.
Dintr-odată se aude un ciocănit puternic în uşă.
— Violet?
Vocea lui Lucien îmi face inima să mi se prăbuşească spre stomac. Încerc să-mi îmbrac cât mai repede puloverul.
— Grozav, bombăne Ash în timp ce îşi trage puloverul pe cap, la rândul lui.
Odată ce suntem amândoi îmbrăcaţi, deschid uşa.
— Bună! îi spun cu răsuflarea tăiată.
Obrajii mei sunt în flăcări şi ştiu foarte bine că nu aş putea arăta mai vinovată nici dacă aş încerca.
Privirea lui Lucien zboară de la mine spre Ash.
— Dacă te gândeşti măcar să o atingi în felul acela, te voi zdrobi.
— Zău aşa, Lucien! exclam, exasperată.
— Cred că s-a dovedit deja care dintre noi îl poate zdrobi pe celălalt, ripostează furios Ash.
— Ash! încerc să-l opresc.
— Nu am riscat totul pentru ea doar ca să-ţi satisfaci tu… pornirile, spune Lucien. Ea se află aici pentru lucruri mult mai importante.
— Crezi că eu nu ştiu acest lucru?
— Nu, spune Lucien, făcând un pas înainte şi intrând în încăpere. Cred că ai doar un singur scop în minte.
— Opriţi-vă, amândoi! intervin eu.
— Tu eşti un geniu, Lucien, toată lumea ştie acest lucru, dar uneori – zice Ash, clătinând din cap – poţi fi surprinzător de prost.
— Poftim?
Lucien mai face un pas către Ash. Eu îl apuc de cot, încercând să-l opresc.
— Tu îi urăşti pe însoţitori pentru că au ceva ce ţie îţi lipseşte, spune Ash. Dar nu înţelegi că şi nouă ne-au luat ceva cu forţa?
Lucien izbucneşte într-un hohot de râs care-mi provoacă fiori reci pe şira spinării.
— Nu ai absolut nicio idee despre ce vorbeşti.

— E totul în regulă aici?

Vocea lui Garnet ne face pe toţi să tresărim. El se sprijină de tocul uşii, cu un zâmbet strâmb pe buze. Mă întreb de cât timp asistă la această confruntare.

— Totul e bine, zice Lucien pe un ton crispat. Avem cu toţii nevoie de somn. Mai ales tu, zice el, întorcându-se spre mine. Mâine va fi o zi importantă pentru tine.

— Stau în camera lui Raven, îi spun eu. Garnet poate rămâne aici, cu Ash. Dar, Lucien… Ridic privirea spre ochii lui albaştri-cenuşii. Nu voi mai accepta nimic din prostiile astea, de genul „ce am voie sau ce nu am voie să fac” cu Ash. Nu am evadat dintr-o închisoare ca să fiu aruncată în alta. Tu trebuie să ai încredere că pot decide şi singură ce e mai bine pentru mine. Pentru că pot şi pentru că vreau.

Lucien îşi strânge buzele şi dă atât de scurt din cap, încât am senzaţia că nu a schiţat niciun gest – încuviinţarea lui e aproape imperceptibilă. Apoi iese pe uşă cu un aer maiestuos, fără să arunce nici măcar o privire în direcţia lui Ash.

— Ei bine, zice Garnet, traversând încăperea şi bătându-l pe umăr pe Ash. Palpitantă zi, nu-i aşa? Se apleacă spre Ash şi şopteşte cu un aer confidenţial: Dacă voi doi aveţi nevoie de puţină intimitate, nu o să spun nimănui.

Îmi dau ochii peste cap.

— Într-adevăr, trebuie să te odihneşti, îmi spune Ash. Nu ştiu ce te aşteaptă din partea ei, dar femeia asta, Sil, este… puternică.

Încuviinţez şi casc, fără să vreau. Ash zâmbeşte. El mă sărută delicat pe fiecare ochi înainte de a-şi lipi buzele de ale mele.

— Du-te, murmură el. Ne vedem dimineaţă.

Mă doare să-l părăsesc în acest moment, dar sunt complet epuizată. Raven doarme încă atunci când intru în cameră. Îmi scot pantofii, nici măcar nu mă sinchisesc să mă dezbrac şi mă ghemuiesc în patul gol. Pătura miroase a ierburi – îmi aminteşte de patul meu de acasă şi de momentele în care, în nopţile extrem de reci sau în timpul furtunilor cu tunete şi fulgere, Hazel se ghemuia sub

aşternut alături de mine şi adormeam lipite una de alta.

— Noapte bună, Hazel, şoptesc, aşa cum făceam de atâtea ori la Southgate în miez de noapte. Noapte bună, Ochre. Noapte bună…

Dar înainte să ajung şi la mama, mă cufund într-un somn adânc şi binecuvântat.

16

Sunt trezită brusc de un ciocănit puternic în uşă.

— Sus! strigă Sil. Astăzi vom vedea ce calităţi ai.

Simt că aş mai putea dormi cu uşurinţă încă vreo douăsprezece ore. Mă frec la ochi şi mă întind, apoi mă ridic din pat ca să o trezesc pe Raven. Mi-ar plăcea să o las să mai doarmă, dar nu vreau să fie singură când se va trezi.

— Raven! o strig, scuturând-o uşurel de umăr. E timpul să te trezeşti.

Ea se ridică brusc în şezut.

— Totul e întunecat, prea întunecat, şopteşte ea. Privirea ei pare pierdută când se uită la mine. Ei îţi vor lua ochii.

— E în regulă. Îi iau faţa în palme, încercând să o fac să se concentreze asupra mea. Eşti Raven Stirling, îi spun. Eşti reală. Eşti mai puternică decât asta.

Văd cum i se schimbă expresia. Obrajii ei prind culoare, în timp ce ochii nu-i mai sunt sticloşi, ci senini.

— Violet? spune ea, apoi aruncă o privire în jur, studiind încăperea. Perfect. Suntem în siguranţă acum, nu-i aşa? Gata cu fuga.

— Gata cu fuga, repet eu.

Raven se dă jos din pat şi se duce la fereastră. O urmez şi privim împreună afară, spre luminişul acela vast, înconjurat de pădurea deasă. Chiciura face iarba să scânteieze în lumina dimineţii. O pasăre taie văzduhul.

— E linişte aici, zice Raven.

— Aşa e, încuviinţez.

— Îmi place. Ea se întoarce spre mine cu un zâmbet trist. E un loc drăguţ în care să mori.

Mă simt de parcă am primit un pumn în stomac.

— Nu voi permite să ţi se întâmple aşa ceva.

Raven mă sărută pe obraz.

— Mi-e foame, zice ea.

Încerc să-mi păstrez calmul în timp ce coborâm scările. Nu aş face nimănui niciun bine dacă aş izbucni în hohote de plâns. Cu atât mai puţin lui Raven.

Toţi ceilalţi s-au trezit deja. Lucien stă la masă, ţinând în mână o cană cu cafea, iar în faţa lui e un ziar deschis. Mi se pare ciudat să-l văd fără veşmântul său de doamnă de onoare. Poartă acum o pereche de pantaloni simpli, cafenii, şi un pulover gri.

— Lucien, îi spun, ridicând o sprânceană. Arăţi…

El zâmbeşte maliţios.

— Da, e o schimbare, ce-i drept. Nu eşti obişnuită cu noul meu aspect. Poate că sună şocant, dar nu-mi place, de fapt, să port rochie.

Zâmbesc. Mă bucur că este binedispus.

— Mâncaţi, spune Sil din bucătărie, unde îi pune lui Ash nişte terci de ovăz cu o lingură într-un castron. Îi dă castronul şi începe să pregătească încă o porţie pentru mine, îndulcind fiertura cu o cantitate generoasă de zahăr brun.

— Cum ai dormit? mă întreabă Ash.

— Buştean, îi răspund eu. Părul lui e ud şi ciufulit. Aş vrea să-mi trec degetele prin el. Ai făcut baie?

El zâmbeşte.

— A trecut ceva vreme. Cred că aveam mare nevoie.

— Mâncaţi, ne îndeamnă din nou Sil, punând un castron cu terci în faţa mea. Apoi poţi face o baie. Pufneşte. Amândouă aveţi nevoie, spune aruncându-i o privire lui Raven.

— Unde e Garnet? întreb eu, luând o gură de terci.

Zahărul brun mi se topeşte pe limbă.

— Afară, înghiţindu-şi amarul, spune Lucien.

El răsfoieşte ziarul până la prima pagină şi îl azvârle apoi în faţa mea. Titlul ziarului *Lone City Herald* trâmbiţează: „NUNTĂ REGALĂ”. Şi sub titlu, cu litere mai mici: „CEL MAI ELIGIBIL BURLAC DIN *BIJUTERIE* SE CĂSĂTOREŞTE”.

Cu toate cele întâmplate în ultima vreme, am uitat complet că Garnet se căsătoreşte. Eu chiar cântasem la

violoncel atunci, la petrecerea organizată cu ocazia logodnei lui. Mă cutremur, amintindu-mi de suferinţa îndurată în acea noapte, când fusesem la un pas de moarte după un avort spontan. Nu mi-am dat seama că fusese deja stabilită o dată pentru cununie.

— Oh, spun eu. Într-adevăr.

M-am obişnuit atât de mult cu prezenţa lui Garnet. E ca un prieten acum. E ciudat când mă gândesc că se va întoarce să trăiască în *Bijuterie.*

— El nu va mai face parte din organizaţia ta? întreb eu. Dar are acel tatuaj…

Lucien zâmbeşte.

— Mă simt flatat că o consideri organizaţia *mea.*

— Oh, să fim serioşi, spun eu. *Tu eşti* Cheia Neagră.

— Poate că te va surprinde să afli, zice Lucien, că eu nu sunt prima persoană din *Oraşul Solitar* care crede că nobilii trebuie să dea socoteală pentru acţiunile lor. Cu două secole în urmă – nimeni nu-şi mai aminteşte acum de acest lucru, iar nobilimea, cu siguranţă, nu îşi doreşte nici măcar să admită că s-a întâmplat – a existat un bărbat aici, în *Fermă.* Bulgur Key. El a încercat să pornească o revoltă împotriva nobilimii şi a format o organizaţie secretă, făcând mari probleme în *Fermă.* Dar influenţa lui nu se putea extinde destul – nu putea afecta cu nimic ceea ce era dincolo de cercul său. Până la urmă, el şi toţi membrii Organizaţiei „Cheia Neagră” au fost executaţi. Şi toată această poveste a fost ascunsă sub preş în mare taină. Lucien îşi bate bărbia cu un deget, adăugând: Am simţit că organizaţia lui merită să existe în continuare.

— Dar cum ai aflat despre această organizaţie, întreb eu, dacă nobilimea a încercat să ascundă totul?

— Ducesa din Lac are cea mai mare bibliotecă din tot oraşul. După cum bine îţi aminteşti, ea îmi îngăduie să o studiez din când în când. Lucien îmi face cu ochiul şi zâmbeşte, apoi continuă: Aşa că Ducesa a ajutat revoluţia fără să vrea.

— Dar nu îţi faci griji că şi de data asta s-ar putea sfârşi ca atunci? întreb.

Ash îmi aruncă o privire care mă face să bănuiesc că s-a gândit la acelaşi lucru.

Lucien mă ia de mână.

— Nu, spune el. Pentru că de această dată lupta nu va avea loc în interiorul unui singur cerc. Noi avem ceva ce Bulgur Key nu a avut. Te avem pe tine.

Am senzaţia că terciul de ovăz se transformă în ciment în gura mea. Îl înghit şi împing castronul din faţa mea.

— Şi ce ai de gând să faci în privinţa lui Garnet? întreabă Ash.

Sunt recunoscătoare că s-a schimbat subiectul.

— El vrea să-l scap de căsătorie, spune Lucien. De parcă aş fi un magician.

— Nu eşti departe de a fi, admit.

Lucien zâmbeşte.

— Mulţumesc.

— El nu vrea să plece, spune Raven, zgâindu-se la titlul din ziar. Îi place aici, cu noi.

Chiar în acel moment, Garnet intră pe uşă.

— Oh, v-aţi trezit, zice el, observând ziarul. Îl puteţi convinge să mă scape de acest aranjament stupid cu căsătoria? Nu-mi pot petrece restul vieţii alături de Coral. Ea are o colecţie de seturi miniaturale de ceai. Ce fel de persoană colecţionează aşa ceva?

— Îmi imaginez că e foarte singură, intervine Raven.

Garnet se încruntă.

— De acord, dar de ce trebuie să fiu eu cel care să-i ţină companie? Vreau să rămân aici. Vreau să vă ajut.

— Ne poţi ajuta *dacă pleci,* spune Lucien. Gândeşte-te puţin. În acest fel vom putea avea pe cineva în palatul Ducesei, cineva care să ştie ce se întâmplă acolo şi care să ne poată raporta permanent. Ştii cât de greu e să găsim aliaţi în *Bijuterie?* Asta e mană cerească pentru noi, Garnet. Lucien se lasă pe speteaza scaunului său, adăugând: Ştii, nu m-am gândit niciodată cât de folositor ai fi pentru noi în acest fel. Nu voiam decât să ai grijă de Violet.

— Mulţumesc, spune îmbufnat Garnet.

— Nu am vrut să o percepi ca pe o insultă, zice Lucien. M-ai surprins cu adevărat, iar acest lucru se întâmplă destul de rar, după cum bine ştii.

Garnet oftează şi se afundă într-un fotoliu.

— Parcă susţineai independenţa şi liberul-arbitru, bombăne el.

— Aşa este, spune Lucien, dar uneori trebuie făcute şi sacrificii.

— Ce ai făcut, de fapt, Garnet? îl întreb. Probabil că-i datorezi lui Lucien o mare favoare.

— Da, şi eu aş fi curios să aflu, zice Ash.

Până şi Raven are un licăr din vechea ei curiozitate în ochi.

Obrajii lui Garnet devin roz.

— Nimic, mormăie el.

— El a spus ceva extrem de compromiţător şi a intrat într-o încurcătură şi mai compromiţătoare în care este implicată o tânără doamnă din *Bancă,* zice Lucien cu un zâmbet afectat. Se întâmplă ca tatăl acestei tinere să fie chiar proprietarul acestui ziar. El ridică ziarul *Lone City Herald,* apoi continuă: S-ar fi stârnit un scandal de care nici măcar mama lui nu ar fi avut puterea să-l scape. L-am salvat când era în pericol să-şi piardă titlul.

— Nici măcar nu mai vreau titlul acela stupid, protestează Garnet.

— Ei, bine, acum ai nevoie de el, zice Lucien.

— Voi doi puteţi discuta despre asta cât vreţi, intervine Sil. Dar ea trebuie să vină cu mine.

Sil îşi întinde arătătorul spre mine.

— Voi face orice doreşti, îi spun, dar, te rog, lasă-mă să fac o baie mai întâi.

Baia se află la etaj.

Aici este o cadă enormă, cu picioare în formă de gheare, iar eu o umplu cu apă fierbinte până când aerul devine lipicios şi oglinda de deasupra chiuvetei se abureşte. Apoi stau în apă până când pielea de pe degete mi se încreţeşte. Îmi spăl trupul de resturile de funingine, noroi şi

transpiraţie şi, atunci când termin, mă simt cu totul nouă, de parcă aş fi altă persoană. Mă înfăşor într-un prosop alb şi gros, şterg oglinda aburită şi îmi privesc îndelung faţa. Aproape că nu mă recunosc.

Călătoria pe cuprinsul *Băncii* şi *Fumului* a lăsat urme – am cearcăne mari sub ochi şi obrajii traşi. Annabelle şi Cora ar fi acoperit cu îndemânare aceste imperfecţiuni, folosind creme şi machiaj. Clavicula este mai proeminentă decât înainte, dar disting o nouă forţă în ochi, în felul în care îmi ţin umerii şi bărbia. Mă uit la propria mea imagine şi sunt aproape sigură că pot fi capabilă de ceva incredibil.

Dulapul din camera mea şi a lui Raven e plin cu tot felul de haine, dar cele mai multe par de bărbaţi. Scot din dulap o pereche de pantaloni cafenii care îmi sunt prea mari, aşa că-i strâng cu o centură lată de piele, apoi îmi trag pe cap un pulover larg din lână. Îmi pun o pereche de şosete şi cobor la parter.

Garnet şi Ash stau la masă şi joacă *Halma.* Lucien discută cu Sil în bucătărie, iar Raven se leagănă tăcută în balansoar.

— Eşti bun pentru un membru al familiei regale, spune Ash când Garnet îi ia trei bile.

Garnet ridică din umeri.

— Annabelle m-a învăţat, spune el.

Schimbăm o privire, iar eu încuviinţez. Annabelle a fost cea mai bună jucătoare de *Halma* pe care am cunoscut-o.

— În regulă, e timpul să plecăm, spune Sil şi îmi întinde o pereche de bocanci uzaţi din piele. Aceştia ar trebui să-ţi vină. Să mergem.

Încalţ bocancii şi îmi leg şireturile.

— Succes, ne urează Lucien în timp ce eu o urmez pe Sil afară, pe uşa din spate.

O verandă mai mică este ataşată părţii din spate a casei. Cerul e acoperit de nori grei, cenuşii. O ceaţă uşoară atârnă peste vârfurile copacilor care înconjoară pajiştea enormă. Hambarul se profilează la distanţă, pereţii lui din lemn fiind crăpaţi şi afectaţi de intemperii. În dreapta mea

se află un mic iaz. Între iaz şi hambar este o grădină vastă – şiruri întregi de flori uscate şi frunze veştede.

Sil coboară treptele verandei şi străbate pajiştea cu paşi mari. Sunt nevoită să măresc pasul ca să nu rămân în urmă.

Ceaţa îmi umezeşte părul, făcându-mi şuviţele să mi se lipească de faţă şi de gât. Aerul e rece, dar când ajungem, în sfârşit, la marginea copacilor, sunt udă leoarcă şi fără suflu. Sil se opreşte şi îşi ridică privirea la ramurile de deasupra capetelor noastre, surâzătoare. Apoi bate uşor scoarţa unui trunchi – aşa cum ai atinge un cal sau un câine. Ea se plimbă printre copaci, bătând uşurel trunchiurile acestora. Eu mă ţin după ea. Din când în când se opreşte şi îşi plimbă mâna pe câte o creangă ori se ghemuieşte şi ia câte o mână de pământ, frecându-l între palme. Mă întreb dacă nu a uitat complet de mine, când ea îmi spune, în cele din urmă:

— Natura nu e deloc egoistă. Ea nu vrea decât să supravieţuiască. Omenirea îi face rău, excavează pământul, otrăveşte apele, exploatează roci, metal şi piatră pentru propriile interese. Noi suntem cei care o protejăm. Noi suntem legătura dintre natură şi oameni. Natura caută în permanenţă un echilibru. Priveşte în sus, la ramurile care se intersectează deasupra capetelor noastre. Această insulă a fost lipsită de echilibru foarte mult timp.

Între noi este un mesteacăn subţire. Sil îi pipăie scoarţa cu degetele.

— Care sunt cele patru elemente? întreabă ea.

Pentru o secundă, am impresia că îi vorbeşte copacului.

— Pământul? răspund eu cu ezitare. Aerul, Apa. Şi…

— Focul, rosteşte scurt Sil. Nu vă mai învaţă nimic la acele internate?

Aleg să nu răspund acestei remarci. În cele câteva ore în care am avut ocazia să o cunosc pe Sil, am putut să-mi dau seama că nu voi ajunge nicăieri dacă o voi contrazice.

— Noi nu putem *crea* nimic, continuă Sil. Putem doar să invocăm un element. Insula ne-a dat această putere. Ea ne-a ales să-i fim gardieni. Trebuie să înveţi cum să o asculţi.

Harurile sunt o pervertire a naturii. Atunci când devii una cu elementele naturii, nu există durere şi nici sânge. Doar o înţelegere profundă. Trebuie să te laşi complet în voia lor.

Imediat ce Sil termină de vorbit, o frunză de un verde intens creşte din ramura mesteacănului pe care îl atinge ea. Frunza flutură în vânt pentru o secundă, dar apoi marginile ei se fac maronii, iar în cele din urmă se usucă şi cade pe pământ.

— Acum, spune ea, e rândul tău să încerci.

Abia reuşesc să-mi ascund zâmbetul. Bineînţeles că pot face asta. Fac frunzele să crească de când aveam doisprezece ani. Sil culege o nuieluşă de pe pământ şi o învârte în mâna ei.

— Haide, spune ea. Să vedem ce abilităţi ai.

Pun mâna pe o creangă de lângă mine.

O *dată ca să îl vezi aşa cum e. De două ori ca să ţi-l imaginezi. De trei ori...*

— Au! ţip eu când Sil mă loveşte peste mână cu nuieluşa.

— Ţi-am spus cumva să foloseşti harurile, fetiţo?

— Mi-ai spus să o fac să crească, răspund eu, frecându-mi locul în care mă usturã pielea.

— Cum? Asta am spus?

Încerc să-mi amintesc şi realizez că ea nu mi-a spus, de fapt, nimic. Ea doar a făcut o frunză să crească.

— Trebuie să-i *ceri* să crească, spune ea.

— Dar cum?

— Cine te-a învăţat cum să respiri? zice Sil. E ceva instinctiv.

Pun din nou mâna pe creanga copacului.

O *dată ca să...*

— Au! strig din nou, când nuieluşa îmi plesneşte degetele.

— Nu mai folosi mantra aceasta stupidă, îmi spune Sil.

— Dar de unde ştii că o folosesc?

— Crezi că nu cunosc privirea aceea? Crezi că nu simt cum radiază incantaţia din fiinţa ta, emanând valuri de

influenţă şi manipulare? *Duhneşti* a manipulare. Din cauza harurilor.

— Ei bine, instrucţiunile pe care mi le dai nu sunt prea grozave, mârâi eu.

— Nu asculţi ce spun.

— Ba da, protestez eu.

— Dovedeşte-o.

Scrâşnesc din dinţi şi, nesigură, pun mâna pe copac încă o dată.

„Hm… te rog să creşti”, îmi spun în gând.

Nuieluşa îmi plesneşte din nou mâna.

— Termină! Îmi dau silinţa.

— Nu-i adevărat, mă contrazice Sil. Tu crezi că sunt o femeie bătrână şi nebună. Ea îşi înalţă capul, adăugând: Iar asta e în regulă. Tu ai făcut ceea ce mă aşteptam deja să faci. Nici Azalea nu a înţeles la început. Sil oftează. Dar trebuie să înveţi. Acum vine partea mai dificilă.

— Ce vrei să spui…

Brusc, din pământ ţâşnesc nişte lujeri groşi, maronii, care îmi încolăcesc tălpile şi gleznele şi urcă în sus, în jurul gambelor.

— Opreşte-te! strig eu.

Dar Sil mi-a întors spatele şi se îndreaptă deja înapoi spre casă.

— Sil! ţip, în timp ce încerc disperată să mă eliberez din strânsoare. Ce faci?

Mă aplec de la mijloc şi văd că lujerii sunt de fapt rădăcini. Ea trebuie să fi făcut asta – ea a invocat copacul sau planta, în încercarea de a mă determina să fac ceea ce vrea. Mesteacănul mă ţine ostatică.

— Sil, nu mă poţi lăsa aici. Lucien!

Nu se aude niciun răspuns dinspre casa cea mare.

— Ash! strig eu din nou, mai tare de această dată. Garnet! Raven! Mi se pare că aud un zgomot din casă, dar e atât de îndepărtat, încât sunt aproape sigură că de vină e numai imaginaţia mea. Trag de rădăcini, apucându-le zdravăn şi încercând cu toată puterea de care sunt în stare să le rup. Dar am impresia că rădăcinile copacului mă

strâng şi mai tare.

În cele din urmă, mă dau bătută şi mă lipesc cu spatele de mesteacăn, epuizată. Lacrimi de frustrare îmi înţeapă ochii.

Dacă aceasta trebuia să fie prima mea lecţie, cu siguranţă am dat greş.

17

Treptat, ziua face loc înserării. Am crampe la stomac din cauza lipsei de hrană, terciul de ovăz din această dimineaţă fiind doar o amintire îndepărtată. Gura îmi este dureros de uscată, iar când îmi ating limba, parcă e hârtie abrazivă. Îmi îndes mâinile în interiorul mânecilor puloverului pentru a le ţine la căldură, dar, chiar şi aşa, degetele de la mâini şi de la picioare mi-au amorţit de frig.

Nu sunt mai aproape de a invoca un element decât eram atunci când Sil mă lovea cu acea nuieluşă. Mi se pare o cumplită pierdere de timp.

Îmi simt inima mai uşoară când zăresc o lumină care sare dintr-o parte în alta, apropiindu-se de mine. Lucien intră în raza mea vizuală, purtând un felinar, dar fără nimic de mâncare la vedere.

— Cum te descurci? întreabă el când ajunge lângă mine.

— Tu ce crezi? îi răspund răguşită. Parcă am nisip în gât. Când are de gând să mă elibereze de aici? Asta nu funcţionează, indiferent ce încearcă ea să facă.

— Azalea a spus acelaşi lucru, zice Lucien.

— Sil a imobilizat-o şi pe ea în acest fel?

— A legat-o de un alt copac.

— Dar de ce? Ce poate spera să obţină?

— Sil ştie cum să scoată la lumină adevăratul har într-un singur fel, bazându-se pe propria ei experienţă. Pentru ca tu să înţelegi asta, ea trebuie… să creeze din nou acea experienţă în tine. Ea vrea să te facă să cedezi. Să te simţi slăbită. Astfel încât puterea aceasta, oricare ar fi ea, să fie obligată să te salveze.

— Şi în acest fel a învăţat-o pe Azalea? De ce ai permis aşa ceva?

El clatină din cap.

— Eu nu am ştiut. Nu eram aici tot timpul. Când am venit să o văd, câteva luni mai târziu, Azalea era legată, slabă şi lihnită de foame. Asta m-a înfuriat la culme. Dar

aceea a fost ziua în care ea a înţeles. Nu voi uita niciodată privirea ei. Îmi doresc să fi putut vedea lumea aşa cum a văzut-o ea.

Lucien se aşază pe pământ şi ridică privirea spre cer. Primele stele încep să apară.

— Azalea s-a simţit întotdeauna frustrată din cauza mea. Ea credea că puteam să fac mai mult, să ajut mai mulţi oameni, nu doar pe ea. Dar eu am fost egoist. Înainte de a muri, mi-a spus: „Aşa începe”. Ştia că moartea ei mă va îndemna să iau atitudine. Şi aşa a fost.

Această expresie îmi trezeşte o amintire vagă, ca un declic. În minte îmi răsare imaginea unei fete sălbatice cu ochi mari şi albaştri, care îşi pune capul pe un butuc în faţa internatului Southgate.

Simt că mi se taie răsuflarea.

— Am văzut-o.

Lucien se încruntă.

— Poftim?

— Tu nu mi-ai spus niciodată cum a murit. A fost… executată?

— Da, spune el cu o voce stinsă.

— Lucien, ea a fost executată la internatul meu. Era atât de… puternică, atât de curajoasă. Iar atunci când judecătorul a întrebat-o dacă mai vrea să spună ceva pentru ultima dată, ea a zis: „Aşa începe. Nu mi-e frică”. Apoi a continuat: „Spuneţi-i lui Cobalt că-l iubesc”. Tu ştii cine este Cobalt?

O singură lacrimă se prelinge pe obrazul lui Lucien şi străluceşte ca un diamant.

— Sunt eu, şopteşte el.

— Cum?

Lucien îşi şterge faţa cu mâinile şi se întoarce cu spatele la mine. Foarte grijuliu, îşi dezleagă moţul din creştet. O şuviţă lucioasă de păr castaniu îi cade pe umeri.

— Numele meu este Cobalt Rosling, spune el, şi m-am născut în Cartierul Vestic al *Mlaştinii.* Tatăl meu a fost un om foarte ambiţios – nu i-a luat mult până să descopere că unicul său fiu era diferit. Citeam un ziar întreg, de la prima

la ultima pagină, încă de la vârsta de cinci ani. Excelam la calcule. Îmi plăcea la culme să desfac bucăţi singurul ceas din casă şi să-l asamblez la loc. Magistratul din zona noastră a început să îmi acorde un interes deosebit. El i-a sugerat tatălui meu să încerce să-mi găsească de lucru în *Bancă.* Dar *Banca* nu era destul pentru tata. *Bijuteria* era cea în care se aflau banii *adevăraţi* – şi nu numai banii, ci şi statutul. Tatăl meu ura să locuiască în *Mlaştină. Bijuteria* acordă un premiu pentru doamnele de onoare. Ele sunt cele mai respectabile dintre toţi servitorii. Dar pentru ca un bărbat să poată fi doamnă de onoare, mai întâi trebuie castrat. Altfel nici nu aş fi fost luat în seamă. Lucien îşi trece o mână peste partea din faţă a capului său ras, apoi pe toată lungimea părului. Desigur, nu ştiam nimic din toate astea la momentul acela. Într-o zi, cu doar câteva luni înainte de a zecea mea aniversare, tatăl meu a venit mai devreme de la lucru. În curtea noastră din spate era un mic şopron – mama îl curăţase cu ani în urmă, astfel încât să pot pretinde că era postul meu de lucru. Obişnuiam să fac…

Vocea lui Lucien se stinge, iar el începe să clatine repede din cap de parcă ar încerca să scape de acea amintire. Mă simt ciudat, aproape paralizată. Nu mi-l pot imagina pe Lucien copil. Nu aveam idee că a trăit în *Mlaştină,* cu toate că, desigur, dacă sora lui a fost surogat, de acolo trebuia să provină. Lucien îmi părea mereu atât de sigur pe el, atât de calculat în situaţii-limită, ştiind întotdeauna ce trebuia să facă. Nu m-am gândit niciodată la evenimentele care l-ar fi putut determina să devină doamnă de onoare. Poate că nici nu voiam să ştiu. Poate că îmi era mai uşor să pretind că el fusese întotdeauna aşa.

El priveşte în pământ în timp ce îşi continuă povestea:

— Tatăl meu m-a chemat în casă, spune el. Mama plângea. Azalea avea doar doi ani. Masa din bucătărie fusese curăţată. Tata mi-a spus că eu urma să-mi ajut familia. Nu i-am văzut pe cei doi bărbaţi pe care îi adusese cu el, dar era deja prea târziu. Lucien trage tare, de trei ori, de şuviţa sa lungă de păr. Ei m-au legat de masă.

Vorbeşte mai repede acum. Cuvintele i se rostogolesc printre buze, iar eu mă întreb dacă a mai spus vreodată cuiva această poveste. Ei m-au legat, în timp ce mama mea urla. Şi Azalea plângea, chiar dacă nu înţelegea ce se petrecea acolo. Lucien îşi înfige degetele în pământ şi continuă: Nu mă puteam mişca. Am simţit cum cineva îmi desfăcea cureaua de la pantaloni şi îi trăgea în jos. Umerii lui devin rigizi. Apoi a fost numai foc. Şi apoi am simţit un cuţit.

Lucien îşi îngroapă capul în mâini şi începe să plângă în hohote, trupul lui fiind scuturat de convulsii. Nu ştiu ce să spun. Mintea mea e confuză. Îmi pun cu blândeţe mâna pe spatele lui.

— Oh, Lucien, îi spun în şoaptă.

El îşi trece din nou mâna peste faţă.

— El a obţinut ce voia. M-a vândut celor din *Bijuterie,* cerând în schimb ca familia lui să fie mutată în *Fermă.* În cele din urmă, Lucien ridică privirea spre mine. Ochii lui sunt roşii, dar există un foc aprins în adâncul lor. Ar fi trebuit să mor, adaugă Lucien. El nu… el nu era chirurg, nici nu avea *idee* ce făcea. Eu ar fi trebuit să mor, iar Azalea ar fi trebuit să trăiască.

— Nu e vina ta că ea a murit, îi spun. Aşa cum nu e vina lui Ash că Cinder e pe moarte, ori vina mea că Raven… Nu pot termina ce am de spus, aşa că îmi dreg glasul. E vina *lor,* Lucien. A nobililor. Şi uite câte ai făcut. Te-ai infiltrat în sistemul lor. Chiar sub nasurile lor. Am cunoscut doar câţiva dintre susţinătorii tăi, în *Bancă* şi în *Fum,* dar tu le dai oamenilor speranţă pentru ceva mai bun, diferit. Tu schimbi vieţile oamenilor, îi spun, în timp ce-i strâng uşor umărul. Ai schimbat-o pe a mea.

Dintr-odată, un ţipăt sfâşietor răsună peste pajişte.

— Raven, şoptesc.

Lucien sare în picioare şi o ia la fugă, părul lui castaniu fluturându-i în urmă ca o panglică.

— Raven! strig.

Încerc să fug, dar cad în faţă, în patru labe.

Ea strigă din nou.

— Nu!

Nu pot rămâne blocată aici. Nu acum. Raven e rănită. Poate că e pe moarte. Ea are nevoie de mine.

Trag de rădăcini şi mă zbat până când genunchii încep să mă doară, dar continui să trag, opintindu-mă. Nu-mi pasă ce se va întâmpla cu mine. Trebuie să ajung la prietena mea. Ca prin minune, simt o mică fisură în rădăcini, semn că cedează şi, cu un efort uriaş, reuşesc să-mi eliberez un picior. Am senzaţia că mi-am dislocat articulaţia genunchiului în acest proces, dar sunt prea ocupată să-mi eliberez celălalt picior pentru a simţi durerea.

— Lasă-mă… să… *plec.*

Cu încă o lacrimă agonizantă, îmi eliberez celălalt picior şi străbat cât pot de repede pajiştea, alergând într-un suflet spre casă. Sunt transpirată şi abia mai pot răsufla când deschid uşa din spate. Nu e nimeni jos. Urc scările, picioarele mele tropăind sonor pe parchet, în timp ce inima îmi bubuie în gât.

Ash şi Garnet sunt în faţa dormitorului lui Raven. Garnet păşeşte agitat dintr-o parte în alta. Ash stă în picioare, zgâindu-se la uşă. Ridică amândoi privirea când mă opresc în faţa lor.

— Ce se întâmplă? întreb.

Din spatele uşii se aude încă un urlet.

— Raven! strig, repezindu-mă spre uşă.

Ash şi Garnet mă opresc într-o secundă, apucându-mă de braţe şi ţinându-mă pe loc.

— Lăsaţi-mă să merg la ea! strig, încercând să scap din strânsoarea lor, dar mi-am folosit toată puterea când m-am luptat cu rădăcinile.

— Lucien e înăuntru, zice Ash. Şi Sil. Ei… ei fac tot ce se poate.

— Ea are nevoie de mine. Trag cu piciorul în uşă, strigând: Raven, sunt aici!

— Nu poţi intra acolo, zice Garnet, şi văd că pe cămaşa lui sunt urme de sânge. Nu vrei să intri acolo, crede-mă.

Faţa mea e udă de lacrimi. Mă aplec în faţă, epuizată.

— Oh, vă rog, şoptesc. Nu o lăsaţi să moară…

Nu ştiu cât timp aşteptăm pe coridor. În cele din urmă, Ash şi Garnet îmi dau drumul, deşi Ash încă îşi ţine ferm un braţ în jurul umerilor mei, iar Garnet se plimbă prin preajmă. Fiecare zgomot mă sfâşie. Vocea blândă a lui Lucien. Ţipetele slabe ale lui Raven. Apoi nu se mai aude nimic. E linişte.

Lucien apare în pragul uşii. Nu mă uit la sângele de pe mâinile lui. Nu mă uit la expresia de pe faţa lui. Nu pot vedea decât trupul care zace pe pat. Raven.

— Violet… începe Lucien, dar eu îl împing şi trec pe lângă el, apoi fug la ea.

Pielea ei e udă de sudoare. Ochii îi sunt închişi, iar chipul ei e liniştit. Mă prăbuşesc lângă ea.

— Raven? şoptesc. Trezeşte-te! Haide, te rog! O scutur uşor şi capul i se clatină inert. Lacrimile îmi înceţoşează vederea. Tu eşti Raven Stirling, îi spun, şi eşti mai puternică decât asta. Poate că nu mă aude, aşa că vorbesc mai tare, spunându-mi că, dacă o voi face să mă audă, poate că va deschide ochii. Trebuie să te trezeşti acum, Raven. Nu se poate… Tu nu poţi să mă părăseşti. Îmi îngrop faţa în umărul ei. Te rog, nu mă părăsi.

— A murit. Sil stă lângă fereastră. A pierdut sarcina, spune ea. Noi nu am putut… Sil oftează, adăugând: Nu se putea face nimic.

— Salveaz-o, îi spun, ridicându-mă în picioare şi ştergându-mi nasul cu mâneca puloverului. Salveaz-o aşa cum te-ai salvat pe tine însăţi.

— Nu pot, zice Sil. Nu ştiu cum să fac asta. Doar ea se poate salva.

— Nu. Rostesc acest cuvânt cât de tare pot. Cineva trebuie să încerce ceva, pentru că nu asta i-a fost menirea. Ea trebuia să fie în siguranţă, fericită. Trebuia să îmbătrânească, să se îndrăgostească şi să aibă o viaţă. Atâţia oameni au murit, iar eu am suportat totul cât de bine am putut, dar nu pot suporta când este vorba de ea.

Mă întorc din nou la trupul inert şi plin de sânge al celei mai bune prietene şi mă gândesc – nu, eu *ştiu* – că mi-aş da

viaţa ca să o salvez. Aş fi în stare de orice dacă ea ar deschide ochii şi m-ar privi din nou. Măcar dacă m-ar ajuta cineva. Dacă mi-ar spune cineva ce să fac.

Îngenunchez lângă pat, lăsându-mi capul pe braţul ei şi ţinând-o de mână. Şi atunci simt. E ca un freamăt imperceptibil în stomac, ca foşnetul frunzelor toamna, ca o adiere de vânt – undeva în adâncul fiinţei mele. Mă umple şi se învolburează în pieptul meu ca o tornadă şi odată cu această senzaţie vine căldura – minunată şi mângâietoare, o căldură naturală, de parcă în locul inimii aş avea un soare minuscul. Ridic privirea, îmi pun mâinile de o parte şi de alta a feţei lui Raven şi simt ceva acolo – ceva imponderabil şi fragil, un fior vag, o pulsaţie imperceptibilă, şi înţeleg că ea este încă acolo.

Senzaţia se schimbă. Începe în degetele mele, apoi mi se răspândeşte în braţ – un zvâcnet vag, ritmic, ca sunetul picăturilor de ploaie într-o seară caldă de vară. Pielea mea vibrează, iar pulsul nesigur al lui Raven devine extrem de slab. O simt cum alunecă în neant.

Închid ochii.

Trandafirul alb a dispărut.

Mă aflu într-un loc care îmi este complet străin şi, în acelaşi timp, ciudat de familiar. Ştiu că nu am mai fost aici niciodată, pentru că în faţa mea se întinde oceanul, iar eu nu am văzut până acum oceanul decât în tablouri. Pot simţi în aer gustul sărat al mării, pot auzi valurile spărgându-se undeva mai jos. Sunt impresionată la vederea lui – toată această splendoare albastră cu nuanţe cenuşii.

Stau pe o stâncă proeminentă. Nici urmă de Marele Zid care să înconjoare insula. În spatele meu este o pădure, care se întinde până departe. Dar în centrul stâncii e un fel de statuie. E făcută dintr-o piatră minunată, albastră cu nuanţe cenuşii, la fel ca oceanul, şi se înalţă în spirală, ca un val ce urcă spre cer. Pe statuie sunt scrijelite nişte simboluri pe care nu le înţeleg. Fac un pas înainte şi începe să plouă. Picături mari, rotunde şi lucioase de ploaie îmi stropesc faţa şi umerii, apoi vântul se înteţeşte şi copacii din spatele meu se răsucesc şi se zvârcolesc, ca

nişte dansatori nebuni cuprinşi de frenezie. Cred că ar trebui să fiu speriată, dar vreau doar să râd, aşa că-mi las capul pe spate şi scot un urlet primitiv, animalic, iar vântul urlă cu mine şi aerul îmi înalţă glasul şi-l poartă departe, spre valuri, şi pământul se cutremură sub tălpile mele.

Raven stă de cealaltă parte a statuii de piatră, dar e ca şi cum aş vedea-o printr-un ochi de geam – imaginea ei e uşor neclară. Dar e Raven a mea, acea Raven de înainte, pe care Contesa nu apucase încă să o exploateze, să o tortureze şi să o lase să moară. Freamătul meu interior se însufleţeşte din nou, de parcă ceva s-ar roti şi ar sări în adâncul fiinţei mele. E bucurie, bucuria mea, şi înţeleg acum, înţeleg ce voia să spună Sil, că suntem cu toţii conectaţi, că aceasta e o putere ce nu poate fi controlată ori manipulată, pentru că face parte dintr-un tot.

Da, vuieşte pământul.

Da, şopteşte vântul.

Da, strigă oceanul.

O văd pe Raven rostind din buze numele meu şi aş da orice să o am cu mine, să-i ating mâna sau să-i aud râsul. Şi imediat ce mă gândesc la asta, un fulger imens coboară din cer şi loveşte monumentul. Focul învăluie statuia înainte ca aceasta să dispară, lăsând în urmă doar un miros vag de fum. Raven sclipeşte ca un miraj, apoi dispare.

Deschid gura să strig, dar freamătul interior îmi umple gâtul şi ploaia se înteţeşte, iar eu ştiu că trebuie să rezist, să aştept, să fiu răbdătoare. Aşa că aştept. Şi mă gândesc la fiecare amintire pe care o am cu Raven, la fiecare moment în care am râs împreună şi la toate aventurile noastre – cum ne-a salvat ea în canalul colector şi cum l-a salvat pe Ash în piaţă. Îmi amintesc senzaţia pe care o aveam când o ţineam de mână. Îmi amintesc cum m-a sărutat pe obraz în această dimineaţă. Toată dragostea mea pentru această fată se revarsă într-un spaţiu larg deschis. Împărtăşesc acest sentiment cu fiecare fibră a fiinţei mele. Lumea înconjurătoare reacţionează. Vântul îmi suflă părul peste faţă, stânca se cutremură sub tălpile

mele, ploaia răpăie pe spatele meu şi pentru o secundă am senzaţia că trupul meu a dispărut de mult. Că a devenit pământ, şi ploaie, şi vânt.

Sunt în altă parte, în acelaşi loc în care există muzica mea, un loc fără suferinţă, teamă sau tristeţe, şi iau toate acele sentimente şi le adun într-un singur gând.

Raven.

Şi iată că e acolo, chiar în faţa mea, iar pielea ei e sănătoasă şi străluceşte, iar zâmbetul ei e vechiul ei zâmbet, pe care-l ştiu, plin de căldură şi ironie. Ea vorbeşte fără să deschidă gura:

„M-ai găsit”, şopteşte ea în mintea mea.

„Te-am găsit”, îi răspund.

Dintr-odată, mă simt absorbită de o forţă, de parcă un aspirator uriaş m-ar trage cu putere în sus, departe de stâncă, departe de statuie, şi totul se învârte, iar eu prind mâna lui Raven şi o ţin strâns – mai strâns decât am ţinut vreodată ceva în viaţa mea. Apoi sunt în cădere liberă şi îmi spun că acela trebuie să fie neantul, dar simt ceva moale pe obraz.

Deschid ochii.

Primul lucru pe care-l văd este o pată de culoare. Trupul meu a căzut peste Raven, iar cuvertura de pe pat este singurul lucru pe care-l pot vedea. Timp de câteva secunde zac acolo, conştientă de liniştea deplină din încăpere şi de liniştea şi mai puternică din interiorul meu. Ceea ce am trăit a dispărut – e mai mult ca şi cum ceva m-ar aştepta să revin la normal. Inspir adânc şi constat că aerul are un gust diferit. Mă ridic. Primul lucru pe care îl conştientizez e propriul meu trup – un fior îmi străbate fiinţa, o putere nouă îmi aleargă prin vene şi muşchi, dar nu neapărat o putere fizică. Mă simt... schimbată. Simţurile mele sunt amplificate. Privesc în jur. Camera e un adevărat dezastru, de parcă o tornadă ar fi trecut pe acolo şi ar fi smuls toate lucrurile de pe pat şi din dulapuri. Sunt vag conştientă de prezenţa unor persoane – Lucien, în spatele meu, Garnet şi Ash, lângă peretele de la uşă, Sil, lângă fereastră.

Sil. Îi pot simţi prezenţa. Are propria aromă, propria

greutate. Cum de nu am observat niciodată aceste lucruri? Apoi mă întorc şi mă concentrez asupra singurei persoane care contează în acest moment. Chipul lui Raven nu e acela sănătos şi radios pe care l-am văzut pe stâncă. Este palid şi umed de transpiraţie, iar buzele ei sunt uscate şi crăpate.

Părul ei e tern şi întins, lipit pe alocuri de piele.

Dar ochii ei sunt deschişi.

Emoţiile care se amplifică în adâncul fiinţei mele sunt cunoscute şi necunoscute, în acelaşi timp, pentru că nu sunt doar eu cea care se bucură. Este o nouă parte din mine, o nouă putere de a înţelege lucrurile, despre care ştiu că va fi cu mine tot restul zilelor mele.

Şi de undeva de afară, foarte vag, parcă aud pe cineva cântând. Iazul cântă, şi vântul, şi copacii, şi e atâta viaţă în jurul meu, încât, pentru o clipă, rămân cu răsuflarea tăiată, captivată de atâta frumuseţe. Apoi Raven vorbeşte:

— M-ai găsit, spune ea răguşită.

Vraja e ruptă, iar eu cad pe pieptul ei şi izbucnesc în plâns. Ştiu că e în regulă dacă plâng, chiar dacă sunt atât de fericită. Aceste lacrimi o vor ajuta pe ea şi mă vor ajuta şi pe mine.

— Da, îi spun printre suspine. Te-am găsit.

▯ 18 ▯

Sil îmi spune să cobor la parter.

I-am cerut lui Lucien să promită că rămâne cu Raven, care a adormit imediat. Îi urmăresc mişcările ascendente şi descendente ale pieptului până când mă asigur că nu se vor opri, până când cred cu tărie că e în viaţă.

Ash şi Garnet rămân şi ei cu ea. Ei mă privesc altfel acum – cu ochii mari de uimire, nedumeriţi, precauţi. Păşesc tăcută pe lângă ei, urmând-o pe Sil şi întrebându-mă cum au perceput ei tot ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Mă întreb ce anume a distrus camera.

Sil pune un ibric cu apă la fiert. Mă afund într-unul dintre scaunele de lângă masă. Mâinile îmi tremură violent.

— Ei, bine, zice ea. Acum ştii despre ce este vorba.

Încuviinţez.

— Cum te simţi?

Clatin din cap. Nu am un răspuns pentru această întrebare. E ca şi cum aş simţi prea mult dintr-odată – o învălmăşeală de emoţii combinate cu ceva ciudat şi necunoscut, care nu pare tocmai omenesc.

— Exact aşa arăta Azalea când i s-a întâmplat acest lucru. Doar că ea nu a fost nevoită să îşi aducă prietena înapoi din morţi. Sil îşi scarpină urechea. Nu am mai văzut aşa ceva până acum.

Eu privesc îndelung nervurile lemnului din tăblia mesei.

— La naiba, ai devenit mută, fetiţo?

Mă întorc imediat la auzul cuvântului „mută”, în timp ce focul de sub ibric se înteţeşte brusc. Sil se apleacă pe spate, la propriu, pentru că trupul meu radiază, emanând valuri de ferocitate. Furia mea e fierbinte, la fel ca focul – pielea îmi dogoreşte.

— Să nu-mi mai spui asta, o previn. Niciodată!

— În regulă, zice încet Sil. Dar trebuie să te calmezi acum.

Nu mă pot calma. Fierbinţeala din interiorul meu e mistuitoare şi, cu cât se intensifică, cu atât se fac mai mari flăcările de sub ibric, până când acesta e pur şi simplu înghiţit de foc. Sar în picioare şi fac câţiva paşi înapoi.

— Ce se întâmplă? întreb.

O plantă dintr-un ghiveci aflat pe pervazul ferestrei începe să crească brusc şi iese din adăpostul ceramic, rădăcinile ei târându-se pe podeaua bucătăriei şi frunzele umflându-se până când ajung de două ori cât erau înainte. Planta e o mică larvă în adâncul stomacului meu, crescând tot mai viguroasă pe măsură ce rădăcinile se târăsc spre mine. Eu ţip şi apa ţâşneşte din robinet în chiuvetă – focul din interiorul meu a fost înăbuşit –, dar am senzaţia că pielea mi s-a topit şi mi se scurge pe oase, ca şi cum ar putea să se adune într-o băltoacă pe podea.

— Afară din casă, comandă Sil. Acum!

Ţâşnesc pe uşa din spate, rădăcinile schimbându-şi direcţia pentru a mă urma. Trântesc uşa peste ele şi mă prăbuşesc pe treptele verandei, ţinându-mi capul în mâini şi încercând să respir. Nu vreau să ating nimic. Mi-e frică să ridic privirea. Am senzaţia că sunt din nou în cădere liberă în coşul incineratorului, de parcă tot ce am în interior e întors pe dos şi stomacul mi s-a oprit în gât. Îmi pun mâinile pe gât, spunându-mi că totul e aşa cum ar trebui să fie, piele, oase şi muşchi. Sunt întreagă.

Poate că a trecut doar un minut, dar am senzaţia că trece mult mai mult până când Sil vine afară, lângă mine. Mă bate uşurel pe spate, dar gestul ei mai degrabă îmi provoacă durere în loc să mă aline.

— Nu-ţi face griji, spune Sil. Nu e prima dată când a explodat o plantă sau când s-a aprins un foc în casa asta. Nici vorbă.

— Eu nu pot… Îmi pare rău, îi spun. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine.

— Oh, e limpede ca lumina zilei.

— Poate că ar trebui să mă laşi singură. Nu vreau să-ţi fac vreun rău.

Nu ştiu ce este această nouă putere, dar simt că e

periculoasă. Simt că *eu sunt* periculoasă.

Sil chicoteşte.

— Tu nu mă sperii. Ştiu exact prin ce treci. Eu am făcut asta mai mult timp şi, dacă vrei să înveţi cum să trăieşti fără să înnebuneşti, va trebui *să mă asculţi.*

Îmi pune o cană cu ceai în mâini. Aburii îmi mângâie faţa când apuc cana. E plăcut să ai ceva normal de care să te agăţi.

— Cum am făcut-o? întreb. Cum am salvat-o?

Acum, Sil râde în hohote, din toată inima, bătându-se cu palma peste coapsă.

— De unde să ştiu? Tu crezi că suntem toate la fel? Sunt toţi copacii din pădurea de afară la fel? Sau toţi stropii de apă din iaz la fel? Fireşte că nu. Natura ne-a făcut pe toţi diferiţi. Dar tu… ea fluieră printre dinţi. Nu ştiu ce să spun. Poate că eşti un soi de vindecătoare. Poate a fost doar o întâmplare fericită. Sau poate că, la naiba, tu pur şi simplu o iubeşti pe fata aceea foarte mult. Sorb puţin din ceaiul meu. E de crizanteme – ceaiul pe care obişnuia să mi-l facă mama.

— Ce s-a întâmplat în cameră? întreb. Ce ai văzut?

— O furtună, zice Sil. Cum am mai spus, nu e prima dată când lucrurile sunt sparte pe aici. Patru elemente, aminteşte-ţi. Aer. Pământ. Apă. Foc.

Mă gândesc la flăcările care se înteţeau sub ibric – cum le-am simţit în interiorul meu, de parcă eram eu în flăcări. Mă înfior.

— Mă simt de parcă nu aş fi eu, îi spun. A fost ca şi cum…

— Renunţi la o parte din tine, şopteşte Sil. Tu întruchipezi elementul. Durează ceva timp până să te obişnuieşti.

— Şi ce voi face acum? întreb.

Sil se ridică.

— Vino cu mine.

Pun cana jos şi o urmez, străbătând pajiştea. Cerul nopţii e presărat de stele. Aerul e rece pe pielea mea, dar nu mă pătrunde la fel ca atunci când eram legată de

mesteacăn. E ca şi cum focul încă arde mocnit în interiorul meu.

Sil se opreşte la marginea iazului şi priveşte în sus. Stelele licăresc. Lumina lunii se reflectă pe suprafaţa apei. Sunt atât de conştientă de apă, de perfecţiunea suprafeţei ei tăcute. Vreau să o ating.

— Tu ai puterea să te conectezi cu fiecare fir de iarbă de pe această pajişte, cu fiecare strop de apă, cu fiecare ramură a fiecărui copac. Ele vor reacţiona la atingerea ta. Dar, nu uita, tu nu ai putere asupra acestei forţe. Tu eşti doar egalul ei. Trebuie să meriţi asta. Te laşi cu totul în puterea unui element, în timp ce el se lasă cu totul în puterea ta.

Mă aplec şi pun palma pe suprafaţa iazului.

— Tu devii apa, îmi spune Sil.

Şi imediat simt o conexiune, de parcă degetele mele sunt fluide, maleabile, de parcă ar fi devenit chiar apa de sub ele. Senzaţia îmi urcă prin braţ şi ajunge în piept, topindu-mă, modelându-mă – e înspăimântător şi palpitant în acelaşi timp. Valurile freamătă sub palma mea, iar eu simt că sunt una cu ele. Vântul îmi răvăşeşte părul şi îmi gâdilă ceafa. Totul în jur e atât de liniştit, atât de nemişcat, şi totuşi atât de plin de viaţă. O putere tăcută, dar în acelaşi timp asurzitoare. Mă simt copleşită în faţa ei. Întrece cu mult oricare har.

— Priveşte în jos, spune Sil.

Mă desprind de suprafaţa iazului şi îmi simt mâna solidă din nou. Stau şi privesc, perplexă, cum un mic pâlc de flori albe înfloresc la picioarele mele. Dar chiar în timp ce privesc, petalele îmi fac semne, deschizându-se şi închizându-se, apoi devenind maronii pe la margini. În câteva secunde, toate s-au ofilit şi au murit, nelăsând în urmă niciun semn al existenţei lor.

— Ale Azalei erau albastre la prima ei încercare, zice Sil, privind îndelung locul în care fuseseră florile mele. Ale mele aveau cea mai închisă nuanţă de roşu pe care am văzut-o vreodată. Erau ca sângele.

— Asta e… Ce a fost asta?

Vocea mea e atât de stinsă. Nu vreau să tulbur cumva fenomenul ce tocmai a avut loc.

Ea îmi pune o mână pe umăr. Gestul e nepotrivit în acest moment, chiar dacă strânsoarea ei nu e atât de puternică.

— Asta e viaţă, spune ea.

Apoi se îndreaptă înapoi spre casă, lăsându-mă singură. Mă aşez pe jos şi îmi pun palma pe iarbă. Fiecare fir de iarbă mi se pare diferit. Încă o mică floare albă răsare printre degete, încovoindu-se şi răsucindu-se, apoi înălţându-se către mine înainte de a se veşteji, în mod inevitabil.

Minunat, îmi spun. Simt totul ca pe un suspin, ca pe un gând mistuitor, abia încolţit. Dintr-odată, sute de floricele albe înfloresc în jurul mâinii, încolăcindu-se pe articulaţiile degetelor şi pe încheietură. Chipurile lor de un alb-roz flutură în adierea delicată a vântului.

Stau acolo timp îndelungat, ascultând stelele, şi iazul, şi iarba, şi vântul. Nu m-am mai simţit niciodată atât de conectată cu lumea înconjurătoare. Ca şi cum aş fi o foarte mică parte din ceva atât de mare, încât nu poate fi cuprins. Mă face să mă simt nesemnificativă şi unică, în acelaşi timp.

E ciudat, dar mă simt cumva mai în siguranţă aici, afară, decât în casă. În spaţiul acesta vast, alături de apă, aer şi pământ – liberă şi fără reţineri –, sunt calmă.

Mă gândesc la străzile murdare ale *Mlaştinii* şi la aerul îmbâcsit din *Fum.* Îmi amintesc ce a spus Sil, cum a ciopârţit nobilimea această insulă şi cum a lipit-o la loc. Văd nobilimea ca pe un păianjen uriaş care prinde în pânza lui totul. El îşi devorează prada până când trupul lui devine umflat până la refuz, dar, cu toate astea, pentru el nu e destul. Ei nu vor avea niciodată destul şi a venit timpul să fie opriţi. Pentru prima dată de când a început toată această nebunie, încep să simt că este posibil. Poate că voi fi în stare să ajut revolta aşa cum îşi doreşte Lucien. Mă simt atât de conectată cu natura, atât de împlinită de puterea elementelor – poate că *voi reuşi* să fac o gaură în zidurile lor, să dărâm barierele şi să ajut la unirea

diviziunilor. Îmi întind mâna deasupra ierbii şi ea se umflă, creşte, pentru a ajunge la degetele mele. Am senzaţia că şi eu cresc. Firele de iarbă îmi gâdilă pielea.

— Violet?

Mă întorc brusc. Ash vine spre mine. Vântul se înteţeşte.

— Voiam să mă asigur că eşti bine, spune el. Se opreşte şi priveşte în jos. Uau!

Câteva flori albe răsar din pământ. Ele se înmulţesc deodată în jurul picioarelor lui Ash, crescând peste pantofii lui.

— Tu ai făcut asta?

Încuviinţez.

— Ce-i asta?

— E viaţă, murmur. Florile se ofilesc în jurul lui. Ce face Raven?

— Încă mai doarme. Ash se aşază lângă mine. Ce ai făcut acolo… a fost incredibil. Destul de înspăimântător, ce-i drept, dar incredibil.

— Cred că aş putea să fiu de folos, îi spun. Poate că voi fi capabilă să fac ceea ce vrea Lucien. Cred că… cred că aş putea distruge stâncile şi piatra. Cred că aş putea face ca acest iaz să se transforme într-un val imens dacă aş vrea sau aş putea transforma vântul într-o tornadă. Deci aş putea probabil să fac nişte găuri în zidurile care separă acest oraş.

Ash afişează zâmbetul meu favorit şi îşi strecoară mâna în a mea.

— Ei bine, dacă un indiciu este ceea ce s-a petrecut în camera aceea, aş spune că poţi. Cred că tu poţi face orice îţi pui în minte.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb. Ce ai văzut, mai exact?

— Ai rămas nemişcată, zice Ash. Te-am strigat, la fel şi Lucien, dar faţa ta… Era ca şi cum nu ai mai fi fost acolo. Şi atunci a început să bată vântul – mai încet iniţial, dar în scurt timp a început să arunce lucrurile prin cameră. Am crezut că avea să spargă geamurile. Sil a strigat la noi să nu te atingem. Tu nu erai afectată deloc de vânt, ca şi cum nu l-ai fi putut simţi şi nu ne-ai fi putut auzi. Dar expresia

ta… Erai atât de calmă şi totuşi… atât de puternică. Acesta e singurul mod în care pot descrie ce s-a întâmplat. El ezită, întrebând: Dar cum a fost pentru tine?

Sunt îngrozită de ideea că am provocat ceva atât de violent fără să fiu conştientă. Şi nu vreau să-i spun lui Ash de stâncă. Mi se pare ceva prea intim. Dar vreau să-i dau totuşi un răspuns.

— Am văzut oceanul, şoptesc.

Urmează o pauză lungă. Îi simt neîncrederea. Îmi păstrez privirea aţintită spre iaz.

— Şi cum era? întreabă, în cele din urmă.

— Nesfârşit, îi răspund.

Stăm în tăcere preţ de un minut. Deşi nu e o tăcere deplină. Pot auzi iarba crescând, şi apa clipocind, şi aerul respirând.

— Tu crezi, începe şovăielnic Ash, că ai putea să faci ceea ce ai făcut pentru Raven… şi pentru altcineva?

Ştim amândoi despre cine este vorba.

— Nu cred că funcţionează în acest fel, îi spun.

Nu menţionez faptul că nu am putea ajunge la Cinder acum, chiar dacă am vrea.

— Nu, spune Ash. Probabil că nu.

Vântul îi suflă în ochi o şuviţă de păr. El o dă la o parte.

— Aş vrea să fi putut face mai mult, zice el. Să fiu mai folositor. Am petrecut patru ani într-un internat pentru însoţitori şi tot ce am învăţat a fost cum să seduc femei. Nimic care să aibă valoare.

— Tu eşti extrem de valoros, îi spun.

— Aşa crezi? Valoarea mea a fost toată viaţa suma pe care era cineva dispus să o plătească pentru mine.

— Eu nu am plătit niciodată nimic pentru tine, îi spun. Şi eşti nepreţuit pentru mine.

Ash îmi cuprinde gâtul cu mâna şi mă trage spre el pentru un sărut. Buzele lui sunt minunate – moi, şi calde, şi pline de viaţă. L-aş putea devora. Vreau să-i simt pielea pe pielea mea din nou. Vreau să simt toată fiinţa lui cu acest nou trup al meu, cu aceste noi simţuri.

El se retrage puţin în timp ce un nou val de flori albe se

deschid în jurul nostru şi mor.

— Nu sângerezi, remarcă el, plimbându-şi degetul în jos pe nasul meu. Nu aşa cum sângerai în incinerator.

Îmi frec uşor ceafa.

— Nu, îi răspund. Şi durerile de cap au dispărut. Asta e ceea ce *trebuia* să fac. Este vorba despre cele patru elemente. Sil spune că sunt conectată cu ele cumva. Eu nu le controlez, nu le forţez nicicum şi nu le transform în altceva. Îmi amintesc de ibricul cuprins de flăcări. Ele mă înspăimântă, totuşi. Puterea lor e imensă. Şi nu am ştiut niciodată. Nu vreau să mă gândesc că nobilimea ştie. Oftez. Probabil că ar trebui să merg înapoi în casă. Vreau să stau puţin cu Raven.

Ash îmi strânge mai tare mâna.

— Sil găteşte. Ea a sugerat că o să rămâi aici, afară, ca să te obişnuieşti. De fapt, ea a sugerat că vei rămâne aici toată noaptea. Se pare că poţi face multe pagube în somn. Sau, probabil, aşa se întâmpla cu Azalea.

— Oh.

— Raven va fi bine, zice el. Garnet şi Lucien sunt cu ea.

— Bine.

— Violet, spune el, iar degetele lui îmi mângâie obrazul. O să stau aici, afară, cu tine.

— Oh, nu, Ash, nu trebuie să… Vreau să spun… probabil că nu ar trebui să faci asta. Nu vreau să-ţi fac vreun rău.

— Ştiu că eşti singură în această situaţie şi că nu pot să înţeleg prin ce treci. Dar pot să stau aici, cu tine. Pentru tine. De asta, cel puţin, sunt capabil. Aşadar, iată-mă. Îmi aruncă o privire piezişă, glumind: Te rog să nu-mi dai foc în toiul nopţii.

— Nu e deloc amuzant, îi spun.

Ash îşi dă ochii peste cap.

— Sil mi-a spus că nu poţi crea nimic, ci poţi doar influenţa ceea ce este deja creat. Deci, dacă nu plănuieşti să dormi având la îndemână nişte chibrituri şi o canistră de kerosen, cred că sunt în siguranţă. El mă sărută pe tâmplă. Mă duc să aduc nişte pături şi perne.

Îl apuc de braţ şi îl trag înapoi.

— Nu, îi spun. Stai aici, cu mine, încă puţin.

Ash îşi înclină capul şi se aşază din nou lângă mine. Îmi cuprinde umerii cu braţul şi mă lipeşte de pieptul lui. Inspir adânc, cu nasul în pielea lui, şi îi simt bătăile inimii – puternice şi regulate – sub obrazul meu, viaţa lui, viaţa mea şi viaţa a tot ceea ce ne înconjoară interferând în acest moment.

Şi stăm aşa, în liniştea nopţii, în timp ce flori albe se deschid şi se ofilesc în jurul nostru.

19

Mă trezesc în zori şi o văd pe Sil stând în picioare lângă mine şi privindu-mă. Văd că poartă salopeta cu iniţiale şi un fular gros din lână. Are o mapă subţire din piele din care ies marginile unor hârtii îngălbenite. Îşi duce un deget la buze şi îmi face un semn din cap spre copaci. Ash doarme liniştit lângă mine. Mă desprind din braţele lui şi dau pătura la o parte cât de uşor pot – el oftează şi se întoarce cu faţa în sus, dar nu se trezeşte. Am dormit împreună lângă hambar, iar copacii sunt în apropiere. Sil trece printre copacii de la marginea pădurii fără să piardă din ochi Trandafirul alb, până când ajungem la o distanţă considerabilă de Ash. În celălalt capăt al luminişului, lumina cenuşie sărută vârfurile copacilor, printre ramurile cărora se întrezăresc sclipiri portocalii şi aurii.

— Nu am vrut să te împovărez cu prea multe sarcini în cursul nopţii trecute, zice Sil, arătându-mi mapa. Ştiu că a trebuit să asimilezi foarte multe lucruri.

Încuviinţez.

Aerul e rece şi îmi lipseşte căldura trupului lui Ash. Dar în acelaşi timp pot simţi întreaga lume trezindu-se în jur. Sil se opreşte lângă un sicomor uriaş. Icneşte, aşezându-se pe pământ şi lipindu-şi spatele de trunchiul masiv al copacului.

— Aşază-te, zice Sil, bătând cu palma iarba de lângă ea.

În timp ce mă aşez, percep foarte clar pământul de sub mine – textura lui densă, grea; rădăcinile care trăiesc şi cresc în interiorul lui. Undeva dedesubt, în adâncul pământului, simt vag mişcarea apei. Un râu subteran, poate?

— Percepi totul, nu-i aşa?

— Sunt atât de multe, îi spun. Cum de tu… tu cum poţi… să trăieşti normal?

Ea începe să râdă cu poftă.

— Nu pot.

Soarele îşi începe ascensiunea, pictând cerul în nuanţe de roz. Sil pune mapa între noi.

— Trebuie să afli câte ceva despre trecutul tău, zice ea. Când această putere a apărut în viaţa mea, nu am înţeles-o deloc. Eram îngrozită. Şi singură. Patru ani m-am tot întrebat de unde provenea toată această energie, această magie care a ajuns să fie exploatată şi transformată în haruri. Să fi fost un experiment eşuat al nobililor? apoi au venit aici Azalea şi Lucien, iar el avea acces la cea mai veche bibliotecă din tot oraşul.

— Biblioteca Ducesei, zic eu.

Îmi amintesc cum se lăuda Ducesa într-o seară, la cină, că înaintaşii ei construiseră Marele Zid şi că era *datoria* ei să păstreze toată literatura de pe vremea lor.

Sil încuviinţează.

— Lucien a sustras pentru mine din acea bibliotecă tot ce a putut găsi. Piesă cu piesă, am reuşit până la urmă să rezolv puzzle-ul. Sau, cel puţin, am făcut ce am ştiut mai bine. Singurii oameni care ar putea explica toate astea sunt morţi de mult.

Ea deschide mapa. O ridic cu degete tremurânde – paginile sunt foarte vechi şi îmi este teamă că, dacă le voi atinge, se vor dezintegra. Prima pagină pare a fi o hartă. E insula, dar fără oraş. Pe ea sunt nişte simboluri pe care nu le-am văzut niciodată. Mai multe X-uri înşiruite pe linia de coastă. Alte zone de pe cuprinsul insulei sunt încercuite, având în dreptul lor nişte notiţe mâzgălite pe care abia reuşesc să le descifrez. „Zăcământ de topaze”, specifică una dintre însemnări. „Sol fertil”, scrie în dreptul unui alt cerc. Trec la altă pagină. Aceasta e umplută cu un scris înclinat şi subţire. Pare o listă de nume, dar ciudate şi necunoscute.

Pantha Seagrass
Jucinde Soare

Sunt douăzeci de nume în total. Cred că sunt toate de femei – numele mi se par clar feminine. Iar în partea de jos

a paginii e o însemnare ce îmi strânge inima.

Data execuţiei, 5 martie, în anul Înfiinţării.

Anul înfiinţării. Anul în care a luat fiinţă *Oraşul Solitar.*

Trec la pagina următoare. E plină de ilustraţii foarte rudimentare – una reprezintă o femeie care ţine în mână ceea ce pare a fi un mănunchi de flăcări. Alta reproduce o tânără fată cu braţele întinse în lături, care are deasupra capului un uriaş val albastru. Alte pagini sunt prea mânjite ca să pot înţelege ceva. Disting doar câteva cuvinte şi frânturi de fraze.

...să calci în picioare sursa chiar în miezul ei...
...ale noastre... pentru stăpânire...
...îndurare... a morţii...
...bogăţii...
...promise...

Dar printre ultimele pagini din mapă este una care îmi atrage atenţia în mod deosebit. Poate că e cea mai veche, dar şi cea mai bine conservată dintre toate.

Am sentimentul că atunci când Lucien a sustras acest document pentru Sil, ea şi-a dat foarte mult interesul să-l păstreze intact. E lizibil aproape în întregime. În partea de sus a paginii este o dată pe care nu o recunosc... Oare acest document a fost scris înainte de înfiinţare?

Încep să citesc, iar primele rânduri îmi fac stomacul să se strângă – de parcă aş fi omis o treaptă în timp ce cobor nişte scări.

Insula a fost numită Excelsior, Bijuteria Pământului.

Ridic privirea. Sil mă urmăreşte insistent. Ochii ei argintii sclipesc în lumina crudă a dimineţii.

— Da, spune ea. Insula a avut un nume pe vremuri. Şi nu se numea *Oraşul Solitar.* Ea face semn din cap spre pagina pe care o citesc. Continuă, mă îndeamnă.

Legenda vorbea despre bogăţiile ei – sol negru şi dens, în care putea creşte orice recoltă, copaci verzi, luxurianţi, care cântau atunci când briza oceanului le mângâia frunzele, animale sălbatice de toate felurile, pisici vărgate, păsări cu penaj viu colorat şi şopârle cu solzi; dar mai presus de toate, despre nenumăratele peşteri cu pietre preţioase. Diamante, topaze, granate, rubine, smaralde, safire, despre toate acestea şi chiar mai multe.

Următoarele rânduri sunt greu de citit. Văd o însemnare despre Casa din Lac şi alta despre Casa de Piatră. Ceva despre alianţe şi încă o specificaţie despre nenumăratele bogăţii. Următorul paragraf e mult mai clar.

Dar insula era doar un mit. Oamenii din Bellstar – condus de Casa din Lac şi cea a Balanţei – şi oamenii din Ellaria – condusă de Casa de Piatră şi Casa Trandafirului – ştiau că acest lucru era adevărat. Mulţi încercaseră să găsească insula. Nimeni nu reuşise. Cei care se întorceau vorbeau de vânturi vitrege care le purtaseră corăbiile departe sau de valuri uriaşe care le măturaseră marinarii peste bord, oceanul devenindu-le mormânt înainte ca ei să-şi zărească măcar destinaţia. Dar familiile regale nu aveau de gând să renunţe. Sute de corăbii au fost construite şi marea cursă a început. Care dintre ţări avea să găsească Bijuteria Pământului? Care avea să o revendice ca pe un bun al ei?

Am fost angajat de Casa Balanţei pentru a lucra ca scrib.

Tatăl meu nu a vrut ca eu să fac această călătorie. Dar trebuia să văd insula cu ochii mei.

Zile negre…

Restul paragrafului e îngălbenit şi pătat. Mă uit la pagina următoare.

În cele din urmă, a fost nevoie de eforturile unite ale celor patru familii pentru a cuceri insula, magia ei fiind foarte complexă şi graniţele ei foarte bine protejate. Dar nativii nu au putut face faţă puterii tunurilor, forţei brute a armelor nobilimii. Am făcut o scurtă descriere a atacului ţărmului vestic, cu toate că, din moment ce nu prezintă nobilimea într-o lumină favorabilă, îmi imaginez că nu va avea şanse să „supravieţuiască" acestei zile.

Execuţiile au avut loc în zori. Nicio singură femeie din sat nu a fost cruţată – pentru că nu ştia nimeni care dintre ele poseda ciudata şi nemaipomenita abilitate de a vorbi cu marea, cu vântul şi cu pământul. Ele îşi spun Paladin şi sunt protectoarele insulei Excelsior. Ele pretind că este datoria lor să protejeze insula.

Nobilii sunt convinşi că le vor descoperi şi că le vor ucide pe toate, dar eu nu sunt la fel de convins.

Restul paginii e şters. Mâinile îmi tremură atât de violent, încât sunt nevoită să închid mapa, pentru a fi sigură că nu-i deteriorez conţinutul.

Creierul meu bâzâie pe măsură ce asimilez informaţiile. Nobilii au pretins întotdeauna că insula era nelocuită. Aceasta era varianta lor. Că o găsiseră, se stabiliseră pe insulă şi construiseră *Oraşul Solitar.*

Ei nu spuneau niciodată că existaseră oameni pe insulă.

— Da, spune îngândurată Sil, privind copacii care mărginesc pajiştea. Ei sunt într-adevăr o ceată de ticăloşi, nu-i aşa?

— Cine erau ele, acele femei?

— Sunt înaintaşele noastre. Noi suntem urmaşele acestor femei Paladin. Protectoarele insulei. Vocea ei e caldă şi clară, plină de reverenţă. Îşi lipeşte palmele pe pământul de lângă ea, adăugând: Cred că această insulă e cea care ne dă putere. În schimb, nouă ne-a fost încredinţată protecţia ei. Dar cele ca noi au lipsit atâta

vreme. Credeau că ne-au ucis pe toate, dar prietenul nostru, scribul, ştia că nu era aşa.

Mi se pare ciudat să mă gândesc că sunt descendenta unei rase străvechi de femei cu asemenea puteri.

— Poate că acel loc era de fapt insula, murmur eu.

— Ce loc? întreabă Sil.

Îi povestesc despre stâncă şi monument – locul în care am găsit-o pe Raven şi am adus-o înapoi.

— Ai văzut oceanul? întreabă ea surprinsă.

Încuviinţez. Sil îşi acoperă gura cu mâna şi, pentru o clipă, am senzaţia că va izbucni în plâns.

— Ştiam că eram conectate cu oceanul, murmură ea ca pentru sine, dar niciodată…

— Despre ce vorbeşti?

— Când eram pe moarte, la morgă, spune ea, am auzit un sunet ciudat, ca un freamăt de valuri, şi am simţit un miros sărat şi pătrunzător. Nu mai simţisem niciodată mirosul mării înainte, dar eram sigură că asta trebuia să fie. Mă striga. Mă alina. Sil clipeşte des şi îşi fereşte privirea. Ce bine ar fi fost dacă o puteam vedea. Aceste ziduri… aceste ziduri nenorocite există de prea mult timp. Se întoarce din nou spre mine, cuprinsă dintr-odată de furie. Nu înţelegi? Aceasta e *insula noastră.* Ei ne-au luat-o, i-au ucis pe înaintaşii noştri şi au pretins că era a lor. Asta e ceva mult mai grav decât Licitaţia. E vorba despre o rasă de oameni care au fost subjugaţi şi ucişi în masă. Dar noi nu am dispărut. Ei nu ne pot ucide pe toţi şi a venit timpul ca ei să plătească pentru tot ce au făcut.

— Şi tu crezi că eu pot doborî bucăţi întregi din zidurile lor?

— Cred că pentru asta te-ai născut, spune Sil.

Stăm în tăcere pentru o bună bucată de vreme. Trebuie să asimilez atâtea informaţii. Întind o mână deasupra ierbii şi simt cum gem şi cum se extind rădăcinile din pământ. Întâmpin cu bucurie puterea lor. Am senzaţia că le-aş putea cere să iasă din pământ sau să se afunde şi mai adânc. Sunt sigură că ar face-o. Simt că aceşti copaci au tânjit după cineva ca mine. Aerul e proaspăt, răcoros şi

plin de dorinţă. De a proteja. De a fi protejat. De a ajuta.

— Tu înţelegi atât de repede, zice Sil. Acest loc e special. Ele mă cheamă aici, cred – protectoarele Paladin. Spiritele lor, dacă tu crezi în astfel de lucruri. Există o energie aparte aici. Cred că locul acesta a fost pe vremuri foarte important pentru ele.

— Cum ai ajuns aici?

— E o poveste lungă, spune Sil, frecându-şi dosul mâinii plin de cicatrice.

Eu aştept. Cu un oftat exagerat, ea se lasă pe spate, rezemându-se de trunchiul sicomorului.

— Ştii cum am evadat din *Bijuterie.*

— Prin incinerator.

Ea încuviinţează.

— Am rătăcit prin acele canale colectoare cine ştie cât timp. Eram moartă de foame. Eram îngrozită. Când am reuşit, în cele din urmă, să ies la suprafaţă, m-am trezit în interiorul *Băncii.* Nu mai fusesem niciodată în *Bancă.* Nu aveam idee unde mă aflam. M-am ascuns pe o străduţă, în spatele unui magazin. Privirea lui Sil devine duioasă. Atunci mi-am văzut prima dată florile. Dar nu mi s-au părut frumoase. Eram îngrozită de ele, de ceea ce mi se întâmpla. Nu simţeam că aş fi deţinut controlul. Era ceva asemănător cu ceea ce ai simţit tu noaptea trecută, dar de o sută de ori mai rău, pentru că eu eram singură. Aveam impresia că-mi pierd minţile. A început să plouă. A plouat zile întregi – şuvoaie nemiloase de apă care cădeau din cer şi nu se mai opreau. Eu eram de vină, probabil, deşi în momentul acela nu ştiam acest lucru. Scormoneam după hrană în lăzile de gunoi. Am furat haine şi pansamente pentru braţul meu. Dar puteam ieşi numai noaptea. Vântul mă urma peste tot. Copacii se transformau în versiunile contorsionate şi noduroase ale fostelor lor forme. Ea bate delicat o rădăcină de copac ce se iveşte din pământ. Am găsit, în cele din urmă, curajul să mă aventurez mai departe în interiorul *Băncii.* Am găsit o gară şi m-am ascuns într-un tren. Nu ştiam unde urma să ajung, dar nu mai puteam rămâne în *Bancă.* Trenul m-a dus în aceeaşi

staţie în care te-a dus şi pe tine.

Flori mici şi roşii încep să răsară în jurul genunchilor lui Sil. Ea le atinge cu degetele înainte ca acestea să se ofilească.

— A fost ceva mai uşor pentru mine, pentru că nu călătoream împreună cu un însoţitor evadat, căutat de soldaţi. Sil îmi aruncă o privire ciudată. Pe mine nu mă căuta nimeni. Toţi credeau că eram moartă. Dar mie îmi era frică să stau în preajma oamenilor. Eram periculoasă. Nu ştiam cum să explic ce se întâmpla, dar în jurul meu aveau loc numai nenorociri. Dincolo de această pădure este un mic oraş. Am dat foc fără să vreau unui depozit. Un vânt teribil s-a stârnit dintr-odată şi a smuls obloanele caselor. Un băieţel a fost rănit. A trebuit să plec. Desigur, nimeni nu ştia că toate se întâmplau din cauza mea. Nimeni nu dădea atenţie unei adolescente orfane şi murdare. Dar am plecat şi am ajuns în această pădure. M-am simţit atrasă de ea. Timp de două zile am mâncat nuci şi scoarţă de copac şi am băut apă din pâraiele care străbat pădurea. Dar ceva mă atrăgea ca un magnet. Cu cât mă afundam mai mult în pădure, cu atât această atracţie devenea mai puternică. Apoi am găsit această casă veche – izolată, abandonată, pradă ruinei. Şi am înţeles că îmi era destinată.

Sil priveşte peste pajişte la casa din cărămidă roşie.

— De ce i se spune Trandafirul alb?

— Eu am numit-o astfel, răspunde Sil. Era toamnă când am ajuns aici. Lângă verandă era o grădină, toată numai frunze veştede şi tulpini uscate. Nimic nu mai crescuse de ani întregi. Stăteam acolo, uitându-mă la această ruină abandonată, încercând să mă conving că putea deveni căminul meu, că aş putea găsi siguranţă între pereţii ei. Şi atunci, un singur trandafir a înflorit într-o tufă uscată, chiar în faţa mea. Era mai alb ca zăpada şi mai catifelat decât blana unui iepuraş. Şi creştea din nimic. Sil clatină din cap. Ce fraieră idealistă eram.

— Totuşi, ai făcut ceva pentru tine, spun, făcând semn din cap către Trandafirul alb.

— Da, da, zice Sil, de parcă asta era cumva pe lângă subiect. Am descoperit că îmi puteam cultiva singură propria hrană – repede şi uşor. Nu trebuia să fur. Puteam să vând legume sau să le dau în schimbul hainelor şi proviziilor. M-am apucat de treabă şi am reparat această casă. Ea clatină din cap. Puterea era mai eficientă aici. Mai uşor de folosit. Nu mă mai înspăimânta atât de mult. Dar eu mă simţeam… izolată.

Încerc să-mi imaginez cum aş putea trăi de una singură în pădure timp de patruzeci de ani, cu nimic altceva decât o putere ciudată şi necunoscută care să-mi ţină companie. Cred că mi-aş pierde minţile.

— Apoi, cu vreo trei ani în urmă, această fată a apărut la uşa mea, cu o doamnă de onoare – dintre toţi oamenii – după ea. Desigur, am ştiut imediat ce era. Dar ea nu fusese niciodată într-un internat – Lucien avusese grijă să o ferească de aşa ceva imediat ce devenise femeie. El o ascunsese în diferite locuri de pe cuprinsul *Fermei.* E adevărat că familia ei căpătase un alt statut, mutându-se din *Mlaştină* în *Fermă,* dar poţi fi sigură că nobilimea nu are de gând să lase nicio fată născută în *Mlaştină* să scape de testul ce arată dacă poate sau nu să fie surogat. Ochii lui Sil privesc undeva departe şi mă întreb ce amintire se derulează în mintea ei. Azalea nu fusese exploatată la fel ca toate celelalte surogate. Am crezut că-i puteam arăta. Nu voiam să fiu singura care să deţină această putere. Azalei i-a luat mult timp până să o simtă. Noi nu ştiam ce calificativ putea să fi avut, dar probabil că nu se apropia de al tău sau de al meu. Ea nu putea folosi toate elementele – nu intra în conexiune decât cu Aerul. Obişnuia să aibă coşmaruri care distrugeau toată mobila. A început să doarmă afară. Spunea că, oricum, îi plăcea mai mult aici, afară. Sil zâmbeşte şi îşi lasă capul pe spate, privind cerul. Ea avea o inimă mare. Era exasperant de optimistă. Pentru prima dată după atâta timp, eram fericită. Aveam companie. Aşa că, atunci când a început să vorbească despre salvarea celorlalte surogate şi despre faptul că era necesar ca nobilimea să fie oprită, i-am spus că ar fi trebuit

să fie fericită că era teafără. Lucien a fost de acord cu mine. Era cam singurul lucru asupra căruia eram de acord pe vremea aceea. Ea chicoteşte. Oh, dar Azalea era tânără şi plină de speranţă, şi nu trăise niciodată în *Bijuterie.* Traiul în locul acela te face să devii mai dur. E ca şi cum cele mai urâte părţi ale umanităţii ţi-ar fi arătate într-o oglindă. *Bijuteria* îi schimbă pe oameni.

Mă cutremur.

— Şi ea credea că puteam să o facem, continuă Sil, că puteam folosi elementele împotriva lor aşa cum ei foloseau harurile împotriva noastră. Credea că asta era menirea noastră. Asta se întâmpla atunci când eu cercetam trecutul, când aflasem istoria noastră. Lucien ar fi făcut orice pentru Azalea, inclusiv să fure documente chiar de sub nasul Ducesei. Dar eu nu voiam să aud în ruptul capului despre o astfel de revoltă şi nici fratele ei. Era în siguranţă – îi tot repetam noi –, iar asta era tot ceea ce conta. Sil îşi freacă fruntea, adăugând: Am uitat cum e să fii tânăr. Să ai o mulţime de idei, să crezi cu tărie că este posibil să schimbi lumea. Eu eram egoistă. Nu am... Sil înghite în sec şi îşi fereşte privirea, apoi continuă: Eu cred că a făcut în aşa fel încât să fie prinsă şi să fie testată pozitiv ca surogat. Ea ştia că aceea era singura cale. Nu voia să trăiască viaţa mea, să fie blocată pe vecie la ferma asta, fără altă companie în afară de vânt şi de copaci. Ea voia mai mult – şi nu doar pentru sine, ci pentru toţi.

— Deci atunci tu şi Lucien aţi devenit o echipă?

Sil izbucneşte într-un râs sonor.

— Nu i-aş spune „echipă”. Mai degrabă o „alianţă” ciudată. Ea îşi plimbă mâna pe scoarţa sicomorului. Acest loc a jelit când a murit Azalea. Noi am jelit aici împreună. Sil se uită la mine. Iar acum tu eşti aici şi avem din nou o speranţă. Speranţă pentru surorile noastre închise departe, în internate. Sil se ridică în picioare, apoi se opreşte. Cum e ea? mă întreabă.

— Cine?

— Ducesa. Sunt curioasă.

— Oh!

Ducesa are atât de multe feţe, dar ultima mea amintire cu ea e întipărită pe vecie în mintea mea, aşa că-i răspund:

— Ea mi-a ucis prietena. Chiar în faţa mea.

Mă simt sufocată de emoţie.

— Aşadar, am creat o criminală, şopteşte îngândurată Sil.

— Nu cred că eşti responsabilă pentru ceea ce este ea.

— Oh, ba poţi fi sigură că sunt, zice iritată Sil. Ţi-am spus, tatăl ei era al naibii de rău. Îşi freacă ceafa, apoi adaugă: Ştiu că cealaltă a murit. Sora ei mai mică. Am citit despre asta în ziar. A întors spatele regalităţii.

— Poate că ai avut şi tu o parte de vină, îi spun.

Sil se încruntă.

— Violet?

Vocea lui Ash răzbate până la mine din celălalt capăt al luminişului. Mă ridic şi îmi şterg pantalonii de pământ. Sil ia mapa şi o strânge la piept.

— Locul lui nu e aici, ştii? îmi spune Sil. El nu e unul dintre noi.

Spatele îmi devine rigid.

— Locul lui e lângă mine, îi răspund.

— O să-ţi întunece judecata.

— Aşa cum Azalea a întunecat-o pe a ta?

Ochii lui Sil scânteiază.

— Exact.

— Ei bine, eu nu sunt ca tine, îi spun.

Şi fără să mai aştept vreun răspuns, mă întorc pe călcâie şi pornesc înapoi spre hambar, unde Ash încă mă strigă.

20

— Aşadar… tu spui că te tragi dintr-o rasă de femei cu puteri magice pe care nobilimea a încercat să le facă să dispară? întreabă Ash.

Ne întoarcem împreună spre Trandafirul alb. Vreau s-o văd pe Raven. Dar îi explic lui Ash ceea ce mi-a spus Sil.

— Şi trebuie să o spui în felul acesta?

— În ce fel?

— Ca şi cum nu m-ai crede.

— Dar te cred, zice el. Desigur, pare ceva verosimil, pentru că nobilimea nu s-ar da înapoi de la aşa ceva – adică, de la anihilarea populaţiei băştinaşe. Aş vrea să văd şi eu documentele acelea pe care ţi le-a arătat Sil.

Mă îndoiesc că există vreo şansă ca aşa ceva să se întâmple, dar nu-i spun acest lucru lui Ash.

— M-am tot gândit la altceva ce zicea Sil, îi spun. Despre Azalea. Ea se putea conecta doar cu Aerul. Mă gândeam… Poate calificativele harurilor ne spun de fapt ceva folositor. Poate că, dacă eu şi Sil am avut calificative perfecte la „creştere”, acest lucru e un indiciu că putem controla toate elementele.

— Asta sună logic. Cu toate că eu nu sunt expert în haruri.

Îmi muşc buza inferioară.

— Ce anume te îngrijorează? întreabă el. Dacă poţi controla pământul, nu-i poţi cere să dărâme zidurile, pur şi simplu? Nu asta e ceea ce vrea Lucien?

— Eu sunt doar una singură. Această putere e incredibilă, desigur, dar… zidurile sunt atât de groase. Nobilii au arme. Au o armată. Dacă voi reuşi să trec doar de un singur zid şi voi descoperi că nu am destulă putere? Crezi că nobilii au atâta nevoie de ziduri pentru a se proteja?

Am ajuns la iaz. Mă ghemuiesc pe marginea lui şi îmi pun palma pe pânza rece a apei. Vreau să simt ceea ce am

simţit în cursul nopţii trecute.

Ce spusese Sil? Că trebuie să devenim una cu elementul pentru a ne conecta cu el.

Eu devin Apa.

Pielea îmi este din nou alunecoasă în timp ce eu devin una cu apa. Se unduieşte în interiorul meu, lucioasă şi limpede. O împing în afară şi eu devin valul ce se ridică de la suprafaţa apei, mult deasupra capetelor noastre. Ash rămâne cu gura căscată, iar valul şi cu mine ne spargem la mal, împroşcându-l cu stropi fini de apă.

Îmi îndepărtez mâna de apă şi ridic privirea spre el, înăbuşindu-mi un chicotit.

— Scuze, îi spun, în timp ce el îşi scutură picăturile de apă din păr.

— Ştii, spune el, luându-mi mâna ca să mă ajute să mă ridic, la Madame Curio le plăcea să ne întrecem mereu între noi, tot timpul. Dacă erai cerut de un client important, primeai un anumit număr de puncte. Dacă stăpâneai perfect vreo abilitate, primeai mai multe puncte. Ei păstrau o tabelă de marcaj în holul principal, pe care era trecut punctajul fiecărui însoţitor. Dacă adunai destule puncte, primeai o recompensă. Ei nu voiau ca noi să fim un grup unit. Le plăcea să ne ţină izolaţi.

— Oh! îl întrerup.

Nu prea înţeleg unde vrea să ajungă.

Ash simte ezitarea mea şi zâmbeşte.

— Asta e ceea ce îţi trebuie. Un grup unit.

— Un grup de ce?

Pentru moment, grupul unit pare să fie format din trei surogate, o doamnă de onoare, un însoţitor şi un urmaş al familiei regale. E un grup destul de pestriţ, ce-i drept.

— Un grup unit al surogatelor. Ash ridică din umeri. Adică, nu toate surogatele pot avea această putere? Dacă toate sunteţi descendente ale acelor femei războinice de demult?

Deschid gura, surprinsă. Mai multe lucruri par să se lămurească spontan în mintea mea. Mă gândesc la ceea ce a spus Sil mai devreme – că Azalea putea controla doar

Aerul, nu şi celelalte elemente. Mă gândesc la incinerator, la felul în care eu şi Raven am reuşit să stingem focul *împreună.* Eram mai puternice împreună.

Cel mai mare număr de surogate e în *Mlaştină,* în internate. Patru internate în patru locuri-cheie, nord, sud, est şi vest. Nu e nevoie să dărâmăm toate zidurile. Trebuie doar să pătrundem într-un singur loc – în *Bijuterie.*

— Lucien! strig eu.

Am senzaţia că picioarele au prins rădăcini în pământ. Îl apuc de braţ pe Ash.

— Eşti un geniu, îi spun.

— Ce este?

Lucien iese îngrijorat din casă, urmat de Garnet şi – inima mi se strânge – de Raven. Ea e înfăşurată într-o pătură groasă, iar Garnet îşi ţine o mână pe spatele ei, de parcă i-ar fi teamă că ea s-ar putea prăbuşi dintr-un moment în altul. Pare obosită, dar sănătoasă. Vie.

— Cum te simţi? o întreb.

Raven îmi zâmbeşte. E vechiul ei zâmbet.

— E ca şi cum această ceaţă s-a ridicat. De parcă o greutate a dispărut. Mă simt… limpede. Nu la fel ca înainte, ci mai bine. Ea îi aruncă lui Garnet o privire iritată. Poţi să-i spui să nu se mai agite aşa în jurul meu. E mai rău decât mama.

— Te-ai prăbuşit peste mine noaptea trecută, spune Garnet. Aş vrea să te prind la timp.

Îmi dau seama că Raven nu mai este însărcinată. Pericolul a trecut.

— De ce m-ai strigat? întreabă Lucien.

El s-a schimbat din nou în veşmântul de doamnă de onoare.

— Pleci? îl întreb.

— Trebuie să mă întorc în *Bijuterie,* spune el. Garnet vine cu mine. Ar ti extrem de nepoliticos să lipsească de la propria cununie.

Garnet face o grimasă în spatele lui Lucien.

— Am o idee, spun eu. Nu cred că puterea mea e de ajuns dacă sunt de una singură. Tu vrei, în primul rând, să

distrug bucăţi din zidurile ce înconjoară fiecare cerc, pentru a uni populaţia din *Mlaştină* cu aceea din *Fermă* şi din celelalte diviziuni, astfel încât întregul oraş să poată lupta unit. Dar o să ne ia mult timp pentru a ajunge la fiecare. Şi nu ştim dacă sunt destul de puternică. Dacă pot distruge doar o parte dintr-un perete? Dacă voi fi rănită cumva? Atunci nu veţi avea pe nimeni altcineva să vă ajute.

— Violet, eu nu…

— Nu, ascultă. Presupun că ai membri ai organizaţiei tale în fiecare cerc, nu-i aşa? Lucien încuviinţează. Atunci să-i lăsăm să se ocupe de propriile cercuri. Să lupte cu nobilii acolo unde aceştia şi-au infiltrat marionetele – în *Bancă,* în *Fum* şi unde se mai poate. Să lăsăm cercurile să lupte pentru ele. Îmi amintesc de Hoţ şi cât de bine ştia el Cartierul Estic din *Fum.* De ce să unim cercurile atât de repede? Sunt de acord că trebuie să fie unite, dar hai să smulgem mai întâi rădăcinile regale. Apoi vom putea dărâma zidurile împreună, cu toţii.

— Şi cum rămâne cu *Bijuteria?* întreabă Lucien. Cine va lupta cu nobilii acolo unde trăiesc aceştia?

— Surogatele, spun, încrezătoare.

El ridică o sprânceană.

— Poftim?

— Ash tocmai îmi spunea de necesitatea unui grup unit. Asta e ceea ce ne trebuie. Ei au o armată de soldaţi. Cred că noi trebuie să le ţinem piept cu o armată de surogate.

— O armată de surogate?

— Este atâta potenţial încuiat în acele internate, îi spun. Trebuie să ajungem la ele, să le arătăm ce pot face. „Şi cine sunt cu adevărat”, îmi spun eu. Îmi amintesc ce mi-a zis Sil mai devreme, că femeile Paladin erau protectoarele insulei. Cred că pentru asta am fost menite, adaug.

— Cum plănuieşti să intri în internate?

Mă încrunt.

— Încă nu sunt sigură. Dar ştiu fiecare centimetru din Southgate. Şi cunosc multe fete de acolo. Cred că ele vor avea încredere în mine. Aşa că tu trebuie să aduci aici trei

fete din *Bijuterie.* Câte una din fiecare internat. Pe fetele care au cele mai bune calificative la „creştere”. Dacă aceste calificative indică o compatibilitate cu elementele, atunci vom avea nevoie de cele mai bune surogate pe care le putem găsi – cele care pot controla cel mai mare număr de elemente.

— Şi odată ce am salvat încă trei surogate, iar tu le-ai învăţat tainele acestei puteri, cum propui să strecurăm o armată întreagă de surogate în *Bijuterie?*

Ideea îmi vine într-o clipă, cel mai evident răspuns fiind la dispoziţia mea în tot acest timp. Un surâs îmi înfloreşte pe buze.

— Vom folosi Licitaţia.

— Da, zice Raven.

— Nu înţeleg, intervine Garnet.

— Licitaţia, îi explic eu. Trenurile care merg la Casa de Licitaţii. Trebuie să avem în trenul acela cât mai multe fete. Şi apoi nobilimea ne va introduce fără să ştie în *Bijuterie.* Nu este nevoie să dărâmăm vreun zid. Nobilimea ne va introduce în *Bijuterie* de bunăvoie.

Garnet fluieră printre dinţi.

— Ai susţinerea mea, ideea e absolut genială.

— Licitaţia nu are loc decât în octombrie, precizează Lucien. Mai sunt atâtea luni până atunci.

Îmi muşc buza. Are dreptate. Cât timp putem risca aşteptând? Îmi fac din nou griji că Hazel va fi testată. Trebuie să punem capăt Licitaţiei înainte să se întâmple aşa ceva.

— E un punct de plecare, zice Ash. Atacuri coordonate în interiorul fiecărui cerc, care să aibă loc odată cu Licitaţia şi nobilii nu vor şti ce i-a lovit. Aş sugera barăcile soldaţilor şi birourile magistraţilor pentru început. Poate chiar şi băncile. Ei nu vor putea să se lupte cu toţi în acelaşi timp, nu şi dacă vor fi atacaţi din interiorul propriilor ziduri.

Lucien îi aruncă lui Ash o privire dispreţuitoare.

— E o idee bună, insist.

El oftează.

— Presupun că ai vreun surogat sau pe altcineva în

minte pe care vrei să-l salvezi din *Bijuterie.*

Eu încuviinţez.

— Încă o prietenă? întreabă el.

— Nu, îi spun. Dar cred că ea este exact ceea ce ne trebuie.

Şi îi povestesc lui Lucien despre „leoaică”.

❓ 21 ❓

— Ce face steaua noastră revoluţionară astăzi?

Vocea lui Garnet e metalică în diapazonul ce pluteşte deasupra umărului lui Raven. Ea stă cocoţată pe o piramidă din baloţi de fân. După două săptămâni petrecute la Trandafirul alb, Raven e o nouă persoană – mai sănătoasă, mai fericită.

— Nemaipomenit de bine, zice Raven. Violet e neîntrecută la aşa ceva.

Eu devin Aerul.

Accept elementul, dizolvându-mă în molecule imponderabile ce adună paiele împrăştiate pe podeaua hambarului. Paiele rămân suspendate în aer. Pot simţi greutatea neînsemnată a fiecăruia. Le fac să plutească spre Raven, iar ele o înconjoară ca nişte planete cu forme ciudate, ce orbitează în jurul unui soare. Ea aplaudă. Ash chicoteşte din locul în care se află, în timp ce o perie pe Turnip, iapa lui Sil, ce fusese numită doar „Calul” până când Ash începuse să aibă grijă de animale. Turnip[2] e porecla pe care el i-o pusese lui Cinder când era mică.

— Ar trebui să încerce să brodeze, sugerează Garnet. Sau să tricoteze. Ştii tu, să accepte noi provocări.

— Sau poate că ar trebui să înceapă să colecţioneze seturi miniaturale de ceai, zice Raven cu un zâmbet maliţios. În acest fel, ea şi soţia ta ar putea da mici petreceri creative.

— Dacă vrei să ştii, Coral are exact două sute şaizeci şi cinci de asemenea chestii. Crede-mă. Le-a numărat în faţa mea. A trebuit să stau acolo şi să zâmbesc în timp ce ea mi-a făcut o adevărată prezentare. Adică, e o obsesie ridicolă, dar trebuie să recunoaşteţi că determinarea ei e admirabilă.

— Imaginează-ţi că sunt impresionată.

— O să pretind că aluzia ta nu a fost sarcastică.

---

[2] Gulie (n.tr.).

Raven vorbeşte cu Garnet mai mult decât mine. Le place să facă haz unul de celălalt, înţepându-se cu aluzii ironice. Cred că el o ajută să se menţină în formă. El îi aminteşte cum era ea înainte.

— Am crezut că ne-ai contactat cu un motiv, zice Raven. Ai ceva de raportat din *Bijuterie?*

Paiele cad pe podea atunci când întrerup conexiunea cu Aerul. Vreau să fiu prezentă la această conversaţie.

— Nu l-am văzut pe Lucien de la nuntă, zice Garnet, aşa că nu ştiu ce pune la cale. Mama are un plan secret, dar nu am eu norocul să aflu despre ce este vorba – şi nu pot să pretind că am un interes subit pentru surogate.

— Un plan în legătură cu un surogat? întreb. Dar ea nu are un surogat.

— Da, dar nimeni din *Bijuterie* în afară de mine şi de Lucien nu ştie asta. Ah, şi ar mai fi acel nou însoţitor de care mi-aţi povestit voi, din moment ce te-a văzut cu ochii lui, Violet.

— Numele lui e Rye, îmi aminteşte Raven.

— Ce mai face? întreabă Ash, lăsând peria jos.

— Bine, cred. Nu am vorbit cu el, Rye nu ştie despre organizaţie sau altceva. Carnelian încă mai oftează după tine dacă-ţi vine să crezi. Vorbeşte cu el tot timpul despre tine. Cred că ea speră că el o să-i spună nişte poveşti de calitate cu Ash Lockwood. E mai degrabă trist, de fapt.

— Dar ce se aude cu planul cu surogatele? întreb. Nu vreau să pierd timpul vorbind despre Carnelian. Oare la ce se gândeşte Ducesa?

— Cum ţi-am spus şi înainte, ea nu are încredere în mine. Şi încerc să joc rolul fiului perfect, ştii, căsătoria m-a făcut să mă cuminţesc, adică gata cu nopţile pierdute în tavernele din *Bancă* – chestii de acest gen. Ea i-a dus o scrisoare Principelui Elector noaptea trecută. I-a dus-o personal. Ultima dată când mama a livrat personal propria corespondenţă a fost… Ei, bine, probabil niciodată.

— Şi organizaţia? întreabă Ash, împrăştiind o mână de grăunţe puilor care ciugulesc în ţarcul lor. Ce pun la cale? Au mai făcut ceva?

— Ar trebui să-l întrebi pe Lucien despre asta, zice Garnet. Nu ştiu decât ceea ce am citit în ziare. Şi asta pentru că ştiu să anticipez. Organizaţia a vandalizat proprietatea familiei regale, lovind anumite obiective în *Fum* şi în *Fermă.* Mai ales birourile magistraţilor şi barăcile soldaţilor, aşa cum sugerase Ash, deşi Lucien nu ar admite niciodată că Ash a avut o idee bună. Ei găsesc puncte slabe în locurile în care regalitatea şi-a înfipt ghearele în cercurile inferioare. Nu a fost menţionat faptul că organizaţia ar fi responsabilă pentru acest atac, deşi a fost amintită o cheie neagră, desenată pe uşa unui post de poliţie. Lucien nu părea prea fericit când ne-a povestit despre asta.

Nici Ash nu pare fericit, dar cred că asta e pentru că ar prefera să fie acolo, cu vandalii. Ştiu că e frustrat din cauza izolării noastre şi pentru că nu are un rol activ în această revoluţie. Pot vedea aceste lucruri pe chipul lui şi în poziţia rigidă a umerilor săi.

— Mă duc să alerg, spune Ash.

El scarpină una dintre capre între urechi şi iese furios din hambar. Ash aleargă cel puţin de două ori pe zi de jur împrejurul Trandafirului alb. Cred că asta îl ajută să-şi canalizeze toată acea energie reţinută.

— Am spus eu ceva? întreabă Garnet.

— Nu, oftez eu. Ash este frustrat, atâta tot.

— Povesteşte-mi despre asta. Măcar el nu e nevoit să suporte o prelegere despre diferenţa dintre porţelanul fin de os şi porţelanul obişnuit.

— Şi tu pe care-l preferi? îl tachinează Raven.

— Oh, porţelanul fin de os, desigur. Ştiaţi că e cel mai alb porţelan dintre toate seturile de veselă?

Eu şi Raven izbucnim în râs.

— Trebuie să plec, zice brusc Garnet, iar diapazonul devine mut.

Raven îl prinde înainte ca acesta să atingă baloţii de fân. Ea sare jos şi îmi dă înapoi diapazonul.

— Ce crezi că pune la cale Ducesa? întreabă Raven.

— Nu ştiu, e îngrijorător faptul că ea vorbeşte de parcă

ar avea un surogat.

— Mda, zice Raven. Doar nu crezi că a furat un surogat de la altă femeie din familia regală?

— Cred că această ştire ar fi fost pe prima pagină a ziarelor.

— Probabil. Raven îşi ţuguie buzele. Mă duc să fac nişte ceai. Vrei şi tu?

Eu încuviinţez.

— Vin înăuntru într-un minut.

Imediat ce ea iese pe uşă, oftez şi îmi arunc braţele în lături.

Devin Aerul.

Sute de paie se ridică în timp ce eu devin una cu elementul. Este extraordinară senzaţia de imponderabilitate pe care mi-o dă Aerul. E ca şi cum aş zbura cu picioarele pe pământ. Mă înalţ până în partea de sus a hambarului, cu paiele după mine.

Turnip tropăie.

Diapazonul bâzâie în mâna mea, aşa că întrerup conexiunea cu elementul.

— Ea e în drum spre tine, zice Lucien.

O mulţime de paie cad uşor de sus şi aterizează în părul meu şi în coama lui Turnip. Iapa clatină din cap şi fornăie.

— „Leoaica”?

— Lotul 199, da.

Urăsc faptul că niciunul dintre noi nu îi ştie numele.

— Ce i-ai spus? întreb.

— Nimic, zice el. Nu putem să o abordăm aşa cum am făcut cu tine. Îţi voi aduce fetele în cel mai sigur mod cu putinţă.

— Cum, mai exact?

— Urmând planul meu iniţial, zice Lucien, iar în tonul lui sesizez o urmă de nerăbdare. Am turnat acel ser în vinul ei. Şi am făcut-o la timp. Din câte bănuiesc, Contesa Trandafirului era pe punctul de a aranja ca fata să aibă un „accident”.

Mă înfior când aud acest cuvânt, pentru că ştiu ce înseamnă.

— Înseamnă că… ea ajunge aici fără să aibă idee ce se petrece de fapt?

— Atât am putut să fac, spune el, iar tu trebuie să te ocupi de restul. Ea va fi în trenul de ora două care va sosi în Gara Bartlett mâine după-amiază. Să întrebi de cheie.

— O fac întotdeauna, spun eu.

În ziua următoare e foarte frig afară. Îmi înfăşor fularul mai strâns în jurul gâtului şi îmi trag în jos clapele pentru urechi ale pălăriei. Sil mi-a dat să port o pereche de ochelari de protecţie ridicoli, care sunt închişi la culoare, pentru a-mi ascunde complet ochii. Doar ca să fiu în siguranţă, în caz că sunt căutată.

— Vreau să vin şi eu, îmi spune Ash în timp ce o înhamă pe Turnip la căruţă.

— Nici vorbă, îi zice Sil de pe capră.

Ash îi aruncă o privire aspră înainte de a se întoarce spre mine.

— Vreau să vin şi eu, zice el încă o dată. Vreau *să fac* ceva.

— Ştiu, îi spun. Dar… e prea periculos. Dacă te recunoaşte iarăşi cineva?

— Cu faţa ta drăguţă, poţi fi sigur că va chema cineva soldaţii cât ai spune *Halma*, îi zice Sil.

— Violet m-a deghizat o dată, zice el. Ar putea să o facă din nou.

— Ash, încep eu, ezitantă. Atunci am folosit harurile. Eu nu… nu mai vreau să le folosesc.

Acest lucru e doar parţial adevărat. Încă mai pot folosi harurile, dar ceea ce mă reţine mai mult este preocuparea pentru siguranţa lui Ash. Nu o să-i risc viaţa.

— Desigur, zice el scurt. Înţeleg.

— Ai tu grijă de Raven în locul meu cât timp voi fi plecată?

— Raven poate să-şi poarte singură de grijă acum.

Îmi pun mâna pe braţul lui.

— Ne vom întoarce curând. Poate… poate că vei putea veni cu noi data viitoare.

Ash încuviinţează, dar eu ştiu că nu mă crede. El o bate uşor pe crupă pe Turnip şi se îndreaptă furios spre hambar. Oftez şi mă urc pe capră, lângă Sil.

— Acest însoţitor mă calcă pe nervi, spune ea.

— El nu mai este însoţitor, îi răspund în timp ce căruţa se pune în mişcare, clătinându-se. Aş vrea ca tu şi Lucien să vă amintiţi acest lucru. El este… frustrat. Vrea să ne ajute.

— Şi cum ar putea el să ne ajute? Să seducă pe cineva pentru a ne putea înlesni intrarea în *Bijuterie?*

— Nu înţelegi nimic în legătură cu el.

Sil începe să râdă.

Călătoria prin pădure e foarte diferită de cea din noaptea în care Lucien m-a adus aici. Cerul e senin, de un albastru pur, iar aerul e proaspăt şi răcoros. Nervozitatea mea dispare, fiind înlocuită de emoţia pe care o simt la gândul că, în sfârşit, trecem de hotarele Trandafirului alb.

— Trebuie să ne oprim undeva, mai întâi, spune Sil.

— Unde? întreb.

Nici nu mi-am dat seama, probabil, cât de tensionată devenisem, dar acum, că suntem din nou în mijlocul naturii, debordez de energie.

— Trebuie să îndeplinesc un comision pentru Alteţa Sa Keiness, zice ea.

Ieşim din pădure şi rămân cu răsuflarea tăiată – când am ajuns în *Fermă* era întuneric, iar eu călătorisem într-un butoi. Acum pot vedea totul în jur… este atâta spaţiu. M-am obişnuit cu pajiştea vastă din jurul Trandafirului alb şi cu inelul familiar de copaci ce înconjoară lumea mea.

Uitasem cât de mare este, de fapt, lumea reală.

Câmpiile se întind cât vezi cu ochii. Suntem pe culmea unui deal, iar la distanţă, adăpostit într-o mică vale, este un orăşel – fum care se ridică din coşuri şi acoperişuri ascuţite. O casă mare, rustică, se înalţă în dreapta mea printre rândurile îngrijite de iarbă îngălbenită. Mă întreb ce poate creşte aici la schimbarea anotimpurilor. Cea mai vie amintire a mea din acea călătorie inevitabilă cu trenul spre *Bijuterie* e legată de culorile *Fermei.* Nuanţele de roz,

de portocaliu, de verde... totul este acum de un galben mohorât sau ruginiu întunecat.

Dar tot mi se pare frumos.

— În ce Cartier ne aflăm? întreb.

— În cel Sudic, răspunde Sil.

— Fratele meu, Ochre, lucrează în Cartierul Sudic, îi spun.

E plăcut să mă ştiu aproape de cineva din familia mea, chiar dacă e doar o iluzie. Cartierul Sudic este enorm, el ar putea fi oriunde.

Gândindu-mă la Ochre, îmi amintesc de Hazel. Îmi fac din nou griji în legătură cu planul şi cu sincronizarea. Trebuie să oprim Licitaţia înainte ca Hazel să poată fi testată. Mi-aş dori să nu fie atât de mult până atunci. Am senzaţia că sunt secole până în octombrie. Suntem abia în ianuarie. În timp ce trecem prin oraş, mi se pare greu să nu casc gura la tot ce văd în jur. Oamenii – femei în rochii lungi din lână şi mantii groase, bărbaţi cu salopete şi căciuli mari din blană; casele – acoperite cu şindrilă colorată în diferite nuanţe de galben sau roşu-închis; băcănia, biroul magistratului, magazinul agricol – cu unelte şi seminţe. Şi apoi mă văd nevoită să mă autoironizez, pentru că am trăit în *Bijuterie* trei luni şi am văzut atâtea lucruri incredibile, iar acum sunt cuprinsă de veneraţie la vederea unui aprozar.

Oprim în faţa unei taverne. Un indicator colorat, de forma unui copac, scârţâie jalnic în bătaia vântului. Nişte litere groase inscripţionate pe indicator indică numele tavernei: FÂNTÂNA DORINŢELOR.

Zâmbesc, întrebându-mă dacă proprietarul acesteia nu e cumva vreun fan al basmului pentru copii cu acelaşi titlu. Pe un stâlp din faţa localului e lipită o hârtie albă pătrată. Abia reuşesc să disting cuvintele: „CĂUTAT, EVADAT”. Hârtia e decolorată şi pătată, dar chipul lui Ash este încă uşor de recunoscut. Mă cutremur de nelinişte. Am făcut bine că l-am lăsat acasă. Sil o priponeşte pe Turnip.

— Să nu scoţi niciun cuvânt. Lasă-mă pe mine să vorbesc, bombăne ea. Nu vom sta mult aici.

Fântâna dorinţelor are o verandă lată din lemn şi un balcon cu vedere spre stradă. Acorduri muzicale răzbat din spatele ferestrelor tavernei, încadrate de draperii albe din dantelă. Faţada localului e zugrăvită într-un galben primitor. Este foarte diferită de tavernele pe care le-am văzut în Row, în zona sărăcăcioasă a *Băncii.* Interiorul este la fel de plăcut ca şi exteriorul. Barul e făcut dintr-un lemn negru, lustruit, iar în spatele tejghelei sunt trei rafturi ce conţin sticle sclipitoare de alcool, de toate formele şi mărimile. O tablă de pe perete afişează lista cu specialităţile zilei, scrise cu nişte litere mari şi arcuite. Mesele sunt împrăştiate pe podeaua acoperită cu un parchet de culoare deschisă, numai câteva fiind ocupate de clienţi.

Un bătrânel zbârcit, cocoţat pe un taburet, soarbe nişte whisky dintr-un păhărel opac, răsfoind ziarul *Lone City Herald.* Un bărbat într-o cămaşă cu dungi cântă la pian în colţul îndepărtat al încăperii.

— Sil! strigă barmanul, ivindu-se printr-o pereche de uşi batante ce duc – din câte bănuiesc – în bucătărie.

El ţine o farfurie cu pui fript şi fasole verde înăbuşită, cu migdale. Stomacul meu bolboroseşte.

— Vin imediat la tine, spune barmanul. Bărbatul se grăbeşte să ducă mâncarea la o masă, în timp ce Sil şi cu mine luăm loc la bar. Observ că Sil preferă să se aşeze pe un scaun cât mai departe de bărbatul care fumează.

— Ştie că nu ar trebui să-mi spună pe nume, bombăne Sil.

— Şi tu ai un nume de cod? o întreb.

Sil îşi strânge buzele şi obrajii îi devin stacojii. Mă ignoră şi ia, în schimb, un alt exemplar al ziarului *Herald,* prefăcându-se că se uită prin el.

— A trecut ceva vreme de când nu te-am mai văzut, spune barmanul, venind lângă noi. El ia o sticlă de pe unul dintre rafturi şi scoate două pahare. Ca de obicei? Şi cine e tânăra ta prietenă?

— Nimeni, zice Sil, lăsând ziarul pe tejghea. Ea nu bea.

Probabil că barmanul e obişnuit cu asprimea lui Sil – el

încuviinţează şi toarnă două porţii de whisky în pahare, unul fiind pentru el. Sil îl bea pe al ei dintr-o singură înghiţitură.

— Poftim, zice ea, apoi scoate un pachet învelit în hârtie cafenie dintr-un buzunar interior al paltonului. Ceva care să-l ajute pe băiatul acela, Păstorul.

Barmanul rămâne cu gura căscată.

— Ah, da! Pare să se recupereze destul de bine, ţinând cont că a trecut prin aşa ceva.

— Prin ce a trecut? întreb.

Sil îmi aruncă o privire tăioasă.

— Bunicul lui voia să-l vândă ca doamnă de onoare, spune în şoaptă barmanul.

— Dar a stricat totul, zice Sil. La naiba, aproape că l-a omorât pe bietul băiat.

— Ce îngrozitor, şoptesc.

— Da.

Barmanul se uită la mine suspicios, iar eu cobor privirea. El se întoarce spre Sil.

— Ai vreun mesaj de la Cheia Neagră?

— Oare vin eu vreodată fără un mesaj? zice ea.

Fruntea ei se încreţeşte în timp ce rosteşte concentrată:

— „A treia din dreapta, a patra din stânga. Westings Inn. Arată ca ginul.” Ea clatină din cap, mulţumită de felul în care a reprodus mesajul, apoi adaugă: Acesta e. Şi să nu-l scrii de data asta. La naiba, o să-ţi scape esenţialul.

Barmanul încuviinţează, repetând în gând mesajul codificat.

— Ar fi mai bine să plec, spune ea, aruncând două diamante pe tejgheaua barului. Cele două monede sclipitoare din argint sunt gravate cu chipul lui Diamante cea Mare, Principesa Electoare care a ţinut prima Licitaţie.

— Nu costă nimic, zice barmanul, împingând monedele spre Sil.

Dar Sil le lasă acolo şi ieşim apoi din local, unde suntem întâmpinate de aerul răcoros.

În drum spre ieşire, iau cu mine şi ziarul.

— Despre ce a fost vorba? întreb, în timp ce ne urcăm

din nou în căruţă şi pornim la drum pe strada principală, extrem de aglomerată.

— Despre arme, mormăie Sil. Lucien are câţiva oameni care le fabrică în *Fum* şi le expediază aici. Dar e greu. Nu se pot fabrica sau expedia decât câteva, la răstimpuri. E un progres lent pentru o forţă revoluţionară alcătuită din fermieri şi muncitori din fabrici. Şi barmani uituci.

Mă gândesc la Croitoreasă, la Cizmar şi la Hoţ, singurii membri ai organizaţiei pe care i-am cunoscut. Fără ei nu am fi reuşit să ajungem la *Fermă,* dar... deşi ne-au ajutat enorm când a fost vorba de spionaj şi de fugă, ei nu par potriviţi pentru a forma o armată. Şi în niciun caz una care să poată câştiga împotriva forţelor unite ale soldaţilor.

Sil pare că-mi citeşte gândurile.

— Nu e treaba ta, spune ea, mânând-o pe Turnip la trap. Avem de prins un tren.

— Ce i-ai dat pentru băiatul acela? o întreb.

Ea ridică din umeri.

— Pulbere din scoarţă de salcie roşie şi cuişoare. Ar trebui să potolească durerea.

— Ce i s-a întâmplat?

— Va trăi.

Sil nu pare prea optimistă. Deschid ziarul şi-l răsfoiesc. A fost o petrecere la Palatul Doamnei Luminii care a cam scăpat de sub control – câţiva fii de nobili au început să se ia la pumni. Ziarul atrage atenţia că „a fost o scenă demnă de Garnet de la Casa din Lac, dar căsătoria pare să fi potolit dispoziţia celui mai cunoscut băiat rău al *Bijuteriei”.*

Frunzăresc celelalte pagini. Văd anunţul unei naşteri care mă face să strâng din dinţi.

„Casa Salciei salută cu bucurie venirea pe lume a unei fetiţe. Urmează ca numele ei să fie anunţat.”

Nu e nicio menţiune despre surogat. Încă o fată moartă din cauza lor.

Întorc pagina şi simt că mi se taie răsuflarea. Chipul Ducesei se zgâieşte la mine. Părul ei negru e ridicat în sus şi împodobit cu perle. Poartă o rochie cu un decolteu

adânc. E ca şi cum i-aş putea simţi ochii aţintiţi asupra mea, iar expresia lor rece şi nemiloasă îmi provoacă un fior pe şira spinării. Titlul proclamă: „DUCESA DIN LAC, PRIMITĂ ÎNTR-O AUDIENŢĂ PRIVATĂ DE PRINCIPELE ELECTOR”.

Asta trebuie să aibă legătură cu scrisoarea pe care Garnet a spus că Ducesa a dus-o personal la destinaţie. Dar ce pune ea la cale? Gara Bartlett este la vreo treizeci de minute în afara oraşului, într-un defileu îngust, înconjurat de dealuri. Trebuie să fie foarte multe mărfuri în acest tren, pentru că sunt vreo zece sau cincisprezece vagoane care aşteaptă în staţie. Mai mulţi bărbaţi se uită lung la Sil şi la mine în timp ce trag cu nesaţ din ţigările făcute manual. Mă simt recunoscătoare pentru pălăria şi ochelarii mei.

Aud trenul înainte să-l văd – două şuierături stridente ce răsună între dealurile din jur. Trenul, mare şi negru, scuipând un fum alb şi dens, intră într-o curbă, apoi opreşte în gară cu un scârţâit asurzitor. Nişte bărbaţi cu feţe înnegrite de funingine sar din tren pe platformă şi deschid uşile vagoanelor de marfă, cărând afară lăzi, saci şi pachete ambalate în hârtie maronie.

Mă uit în toate părţile, căutând din ochi vreun lucru marcat cu o cheie neagră şi descopăr acest simbol desenat pe o ladă ce tocmai este descărcată din vagon. Tresar atunci când doi bărbaţi aruncă fără menajamente lada pe pământ.

— Aceea e a noastră, zice Sil.

Lada are două mânere ataşate, dar e foarte grea. În timp ce ne chinuim să o urcăm în căruţă, un jet de aer se înalţă dintr-odată, împingând fundul lăzii astfel încât aceasta ajunge în siguranţă în partea din spate a căruţei. Sil îmi face din ochi.

— Foarte util, îi spun. Mi-aş dori să o putem deschide acum.

— Şi când te gândeşti, zice ea, bătând uşurel cutia, că aşa putea fi şi călătoria ta până la mine. Foarte simplă, cu numai câteva picături de ser şi o călătorie cu trenul.

Fac un mare efort să nu-mi dau ochii peste cap.

— Parcă ai fi Lucien, îi spun.

Sil pufneşte cu dispreţ.

Raven şi Ash ies pe veranda din faţă pentru a ne întâmpina atunci când sosim la Trandafirul alb. Ash e într-o dispoziţie mai bună, spre uşurarea mea.

— Aici, zice el, şi se urcă în partea din spate a căruţei, înarmat cu o rangă. Desface capacul lăzii, iar din interiorul acesteia se ridică în aer un miros de fân pentru umplutură, amestecat cu unul înţepător, de sudoare stătută. „Leoaica" stă în poziţie fetală pe fundul lăzii. Poartă o rochie maro din lână – presupun că Lucien a trebuit să o îmbrace la morgă. E atât de slabă, aproape la fel de slabă cum era Raven înainte, pielea ei fiind lipită de oase. Sub ochi are nişte cearcăne mari – negre pe fundalul ciocolatiu al pielii.

Ash o apucă delicat de încheieturile mâinilor şi o ridică pe umăr.

— Unde să o duc? întreabă el.

— În camera lui Raven, îi zic. Voi sta cu ea până când se trezeşte.

„Leoaica" doarme aproape toată ziua. În timp ce soarele apune, efectul serului începe să dispară. Cerul e modest în această seară, cu nuanţe potolite de cărămiziu şi galben pal. Stau şi privesc pe fereastră atunci când ea se ridică brusc, cu o exclamaţie de surprindere. Iau repede găleata pe care am adus-o tocmai pentru asta.

— Uite, îi spun.

Îi dau găleata şi ţin o mână pe spatele ei în timp ce vomită. Serul lui Lucien are un efect secundar detestabil. „Leoaica" începe să tuşească, iar eu îi întind o bucată de pânză ca să se şteargă la gură. Clipeşte des, privind neliniştită în jur – de parcă ochii ei ar fi nesiguri dacă vor să rămână deschişi sau închişi.

Îi torn un pahar cu apă dintr-o carafă de pe noptieră.

— Bea asta.

Acum, că este trează, mă simt cuprinsă de nervozitate.

Această fată face parte dintr-un capitol al vieţii mele care mi se pare foarte îndepărtat. Nu ştiu cum să mă comport în preajma ei.

„Leoaica” bea în tăcere şi îmi dă înapoi paharul fără să-mi mulţumească.

— Tu, spune ea, ridicându-se în şezut.

— Eu sunt Violet, îi spun. Cum te numeşti?

— Unde sunt? Ochii ei se îngustează. Cum am ajuns aici? Ce vrei de la mine?

— Eşti în *Fermă,* îi spun. Probabil că nu ar trebui să mă mire atitudinea ei, îmi zic. Vreau să te ajut. Şi… am şi eu nevoie de ajutorul tău.

Ar fi fost mai bine să fi plănuit ceea ce voiam să spun, ca să mă înţeleagă mai bine.

Zâmbetul strâmb al „leoaicei” nu îmi place deloc – e prea mult sarcasm pe o faţă atât de scofâlcită.

— Da, sigur. Deci, m-ai răpit? Dar tu cum ai reuşit să ajungi aici? Credeam că erai încuiată în Casa din Lac.

Ignor întrebarea ei.

— Mi-ai vorbit odată despre putere, îi spun. La înmormântarea Dahliei mi-ai spus că avem mai multă putere decât nobilimea, pentru că noi le facem copiii.

— Mă bucur că te-am impresionat, spune ea.

— Nici nu ai idee câtă putere avem de fapt.

Cu Aerul îmi este cel mai uşor să intru în conexiune, pentru că este întotdeauna prezent. Devin una cu el, acceptând imponderabilitatea ameţitoare care este efectul contopirii cu acest element. Împing aerul afară, încercuind camera – mai întâi lent, dar apoi tot mai repede, până când am senzaţia că zbor. „Leoaica” strânge la piept cearşaful de pe pat.

Întrerup conexiunea. Camera revine la normal. Mă simt însufleţită.

— Ce *eşti* tu? întreabă „leoaica”.

— Eu sunt… Ce-i drept, nu prea ştiu ce să-i răspund. Sunt la fel ca tine. Suntem la fel.

— Vrei să spui că şi eu pot să fac ceea ce tocmai ai făcut tu?

— Cam aşa ceva. Sper.

„Leoaica” pufneşte.

— *Speri?* Pentru ce m-ai adus aici?

— Ai prefera să fii în *Bijuterie?*

Ea ezită. Îi pot vedea panica din ochi. Mă întreb ce amintire se derulează în mintea ei chiar în acest moment.

— Nu, mărturiseşte ea.

— În regulă, atunci.

— Ai de gând să-mi spui de ce mă aflu aici?

— Cum am mai zis, am nevoie de ajutorul tău. Să dăm jos nobilimea.

Ochii întunecaţi ai „leoaicei” se fac atât de mari, încât îi pot vedea albul ochilor.

— Tu vorbeşti serios.

Simt că acest moment e crucial. Am nevoie ca ea să mă creadă şi totuşi nu am nimic la îndemână ca să o conving, cu excepţia rafalei de vânt ce a înconjurat dormitorul. Cum îi pot explica adevărul despre haruri şi femeile Paladin, despre insula aceasta şi despre cine suntem în realitate? Inspir adânc.

— Sunt atâtea lucruri pe care ţi le pot arăta şi despre care îţi pot povesti. Dacă vrei. Dar, mai întâi, aş vrea să-mi spui numele tău.

Pentru o fracţiune de secundă, am impresia că nu o să-mi răspundă. Apoi zâmbeşte.

— Sienna, zice ea. Numele meu e Sienna.

22

Sil pregăteşte cina când o duc pe Sienna la parter.

Raven stă în balansoar şi citeşte o carte. Ele ridică privirea când ne apropiem.

— Îmi amintesc de tine, zice Sienna, făcând un pas înapoi. Casa de Piatră, nu-i aşa?

— Numele meu e Raven Stirling, zice ea.

— Şi pe tine te-a răpit? întreabă Sienna.

— Ea mi-a salvat viaţa, răspunde Raven.

— Ei spuneau că eşti moartă. Au dat un spectacol impresionant, cu înmormântare şi tot ce trebuie. Sienna o măsoară pe Raven din cap până-n picioare. Tu erai însărcinată, nu-i aşa?

— Nu mai sunt, răspunde Raven printre dinţi.

Sienna zâmbeşte strâmb.

— Ei adoră minciunile pe care le spun, nu-i aşa? Sienna se uită la mine. Stăpâna mea pretindea că o adora pe Ducesă, dar în realitate nu putea să o suporte. Era geloasă pe ea. O vorbea tot timpul pe la spate.

Uşa din spate se deschide şi Ash intră în casă. Faţa lui e mânjită de noroi şi aduce cu el un iz vag de fân şi bălegar.

— Supa miroase bine, Sil, spune el, apoi se opreşte brusc când o vede pe Sienna.

Fata scoate un ţipăt, făcând un pas în spate.

— Tu eşti… eşti un violator.

— Ei adoră minciunile pe care le spun, repet eu cuvintele ei. Ai spus-o cu gura ta. El este Ash. El e… prietenul meu.

— Încântat să te cunosc, spune Ash.

Îmi dau seama că se stăpâneşte cu greu să nu pară ofensat.

Sienna se uită de la unul la celălalt, apoi pare să înţeleagă, pentru că expresia ei se schimbă.

— Oh, spune ea încetişor. Înţeleg. Aţi fost prinşi împreună sau ceva de acest gen?

Simt că mi se aprind obrajii.

— Da, răspunde Ash, am fost prinşi.

— Ei au spus că i-ai făcut lucruri groaznice, zice Sienna. Ducesa pretinde că de aceea nu poate fi văzută în public. Mulţi membri ai familiei regale şi-au pus însoţitorii la dispoziţia soldaţilor pentru a fi interogaţi. Doar ca să se asigure că nu mai erau şi alţi însoţitori ca tine.

O umbră de vinovăţie întunecă pentru câteva clipe faţa lui Ash.

— Contesa Trandafirului nu avea un însoţitor, continuă Sienna, dar îşi dorea unul. Păcat că nu are o fată. A fost atât de invidioasă că Ducesa te-a angajat pe tine. Ochii Siennei se îndreaptă spre braţele şi trunchiul lui Ash, apoi adaugă: Se pare că ai chiar…

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, o întrerupe Ash pe un ton aspru, înainte de a trece călcând apăsat pe lângă noi.

Urcă scările, iar după câteva secunde aud cum dă drumul la apă în baie.

— *Arată* foarte bine, zice Sienna, privindu-mă.

— E mai mult decât atât, izbucnesc eu, iritată. Şi asta nu e treaba ta. Îi fac semn către masă. Aşază-te. Trebuie să-ţi explic anumite lucruri.

Sil, care a fost ciudat de tăcută cât timp a durat schimbul de replici – lucru ce nu-i este deloc caracteristic –, aduce din bucătărie nişte castroane aburinde cu supă de fasole neagră şi le pune pe masă fără niciun cuvânt. Aroma de usturoi şi legume gătite îmi lasă gura apă. Ea trece pe lângă Sienna şi îmi spune printre dinţi:

— Asta nu-mi place deloc.

Mâncarea a atras-o pe Sienna lângă masă şi începe să înfulece, în timp ce eu şi Raven ne aşezăm lângă ea. Raven îmi aruncă o privire ce îmi spune acelaşi lucru pe care mi l-a şoptit Sil. În timp ce Sienna mănâncă, îi explic cât de clar pot cum mor surogatele atunci când nasc, cum au fost pervertite harurile, fiind transformate din ceva natural într-o putere care să servească nobililor, şi cum putem folosi această forţă împotriva lor. Îi spun că avem şansa de a salva toate surogatele din oraş.

— De ce ar trebui să-mi pese de celelalte fete? întreabă ea. Sunt aici acum. M-ai adus într-un loc sigur. De ce să-mi risc acum siguranţa pentru nişte oameni pe care nu-i cunosc?

— Nu-mi veni cu atitudinea asta aici, fetiţo, zice Sil din locul în care stă cu braţele încrucişate în bucătărie. Nu are rost să te prefaci că nu există cineva de care îţi pasă acolo.

Mă gândesc la „tortul glazurat”, fata blondă care era în mod clar prietena Siennei, cumpărată de Ducesa Balanţei. Judecând după expresia Siennei, şi ea se gândeşte la aceeaşi persoană.

— Dacă este adevărat ceea ce spui, zice Sienna, lăsându-şi lingura pe masă, ea este moartă, oricum.

Eu înghit în sec. „Tortul glazurat” trebuie să fie însărcinată.

— Nu vrei să încerci măcar să o ajuţi? o întreb. Dar cum rămâne cu toate celelalte fete de la internatul tău, cele care nu au fost încă vândute la Licitaţie şi care mai au încă o şansă?

Sienna se foieşte în scaun.

— Tu nu ştii nimic despre internatul la care am fost eu, bombăne ea.

— Ai fost la Northgate, nu-i aşa?

Ea ridică privirea spre mine, surprinsă.

— Dahlia mi-a spus, îi zic încet.

— Cine?

— Ea a venit cu trenul odată cu tine la Licitaţie, îi spun, încruntându-mă. Era Lotul 200.

— Oh! Sienna ridică din umeri. Nu ştiam numele ei. Sunt multe surogate la Northgate. Iar ea era doar un copil.

— Asta e o minciună, intervine Raven, iar ochii ei privesc iarăşi într-un punct fix. „Şoaptele”, cum le numeşte ea, au devenit mai slabe de când nu mai este însărcinată, dar Raven încă mai aude anumite lucruri. Tu ai fost rea cu Dahlia, zice Raven, iar vocea ei pare a fi dintr-un vis. Ea era atât de bună la haruri, dar era mai mică decât tine. Asta nu e corect. *Tu* ar fi trebuit să fii cea mai bună. Tu ar fi trebuit să fii Lotul 200.

Sienna sare de la masă.

Raven revine în prezent.

— Să nu îndrăzneşti să mă minţi, îi zice ea Siennei. Şi nu-ţi pierde timpul făcându-ţi griji. Asta ţi-a salvat viaţa.

— Ce anume? întreb.

— Ea nu poate avea copii, zice Raven.

— Cum ai…

Mâna Siennei coboară spre abdomen.

Raven ridică din umeri.

— Asta nu face din tine o persoană mai puţin normală, îi spun eu Siennei.

— Dar face din mine un surogat mai puţin normal, se răsteşte ea.

— Sienna, îi spun. Nu mai eşti surogat acum.

Sienna se aşază din nou pe scaun şi se zgâieşte morocănoasă la supa din faţa ei.

— Toată viaţa mea a fost dedicată unui singur scop. Cum se face că nu am avut puterea aceea niciodată până acum? Nu are noimă. Nu e corect.

Îmi pun mâna pe braţul ei. Îi pot simţi oasele încheieturii prin piele.

— Eşti capabilă de atât de multe lucruri. Faci parte din ceva mai mare decât ţi-ai fi putut imagina vreodată.

— Haideţi! ne spune Sil, deschizând uşa din spate. Gata cu vorba. E timpul să-ţi arătăm.

Iau o pătură de pe canapea, în caz că Sil va face ceea ce cred eu că o să facă.

— Vin imediat, îi spun lui Raven, care pare foarte mulţumită să scape de Sienna pentru moment.

Sienna merge în urma mea şi a lui Sil în timp ce ne îndreptăm spre pădure.

— Unde mă duceţi? întreabă ea.

Sil o ignoră.

— Ai de gând să faci ce mi-ai făcut mie? o întreb. Să o legi de rădăcini, acolo?

— Cu Azalea a funcţionat.

— Da, dar… a fost nevoie de mult timp, nu-i aşa? Şi avem nevoie ca ea să fie de partea noastră, Sil, nu să

creadă că noi suntem duşmanul.

— Ei, bine, dacă nu vrei să încerci să-ţi ucizi prietena cea mai bună ca să o pui pe fata asta nouă să o învie, nu văd altă opţiune.

Ceea ce spune ea are noimă. Experienţa mea cu această putere a fost atât de încărcată de emoţie, atât de acută, încât a creat o înţelegere instantanee, o conexiune spontană. Dar nu ştiu cum să o găsesc din nou.

În timp ce trecem pe sub primele ramuri de copaci, Sienna se opreşte.

— Unde mergem? întreabă ea.

Sil îşi pune mâinile în şolduri şi se întoarce.

— Trebuie să înveţi cum să faci ceea ce putem noi să facem. Te vom învăţa.

Cred că Sil ar trebui să se mai gândească dacă e potrivit sau nu să folosească termenul „a învăţa”.

— Nu îţi vom face niciun rău, o liniştesc eu, pentru că Sil arată ca şi cum ar fi foarte dornică să-i tragă Siennei cu o bâtă în cap înainte să o lege de copac. Nu trebuie să-ţi fie frică.

Mă conectez cu Pământul şi rădăcinile ţâşnesc afară din pământ, înfăşurându-se în jurul picioarelor Siennei, deasupra genunchilor şi până la mijlocul coapselor.

— Daţi-le jos de pe mine! strigă ea, dar rădăcinile sunt prea puternice.

Eu ştiu asta. Le pot simţi. Chiar dacă întrerup conexiunea, rădăcinile o ţin pe Sienna acolo unde este.

— Sunteţi nebune? strigă ea.

— De ce ai ales-o pe asta? mormăie Sil, urmărind cu o expresie nemiloasă eforturile Siennei de a se elibera.

— Ea a fost Lotul 199, îi spun. E puternică.

— E o tâmpită.

— Şi eu sunt la fel, îi zic.

— Nu, spune Sil. Tu eşti diferită. Tu eşti... Nasul i se încreţeşte, de parcă ar fi simţit un miros urât. Tu eşti drăguţă, zice ea în cele din urmă.

Îmi vine să râd.

Sienna s-a calmat şi ţine mâinile pe una dintre rădăcini

cu o expresie concentrată. Înţeleg ce a vrut să spună Sil când s-a răstit la mine în prima zi, când am încercat să folosesc harurile. Recunosc acea expresie din ochii Siennei şi răul care emană din ea îmi face greaţă.

— Ce, ai de gând să le schimbi culoarea? întreabă Sil, chicotind. Le poţi face mov, verzi sau fucsia, dar nu va folosi la nimic. Tu eşti blocată aici până când vom spune noi.

Sienna se uită urât la noi.

— Sunteţi nişte nebune.

— Am fost numită şi mai rău, zice Sil.

— Poftim, îi spun, dându-i pătura. Ia asta. Vei avea nevoie de ea.

După expresia Siennei, ea ar prefera mai degrabă să-mi muşte mâna în loc să accepte mila mea, dar e frig şi instinctul de supravieţuire învinge. Îmi smulge pătura din mână şi se înfăşoară cu ea.

— Şi ce se presupune că trebuie să fac aici, afară, mai exact? întreabă ea.

— Să asculţi, zice Sil. Ştiu că ar putea fi o premieră pentru tine.

— O să vin la tine mai târziu, îi spun.

— Nu pot să cred că mă lăsaţi aici, protestează Sienna.

— Ai prefera să fii din nou în locul acela confortabil? zice Sil. Aminteşte-ţi, dacă nu poţi avea copii, ei te-ar fi ucis oricum. Ai prefera să-ţi petreci noaptea afară sau să sfârşeşti cu un cuţit în spate ori cu otravă în vin? Haide, îmi spune Sil, trăgându-mă de braţ.

Sienna trage mai bine pătura în jurul ei şi ne priveşte cum ne îndepărtăm. Expresia ei e furioasă, iar ochii îi scânteiază ca onixul în întuneric.

23

Nu pot dormi. Simt un zvâcnet la baza craniului, ca o durere de cap provocată de haruri, şi ştiu că e din cauza preocupării pentru Sienna. Eu şi Ash am ales să dormim în grămada de fân din hambar. Sil avea dreptate când spunea că sunt capabilă să distrug lucruri în timp ce dorm – în acea primă noapte pe care am petrecut-o afară cu Ash, el mi-a spus mai târziu că putea simţi lucrurile mişcându-se în pământ, sub noi. I-am zis că nu trebuia să stea cu mine afară, dar el a ridicat din umeri, a zâmbit şi a spus că nu-l deranja. Sunt în regulă dacă dorm înăuntru acum, dar casa mă face să sufăr de claustrofobie. Îmi place în hambar – e aerisit şi confortabil, şi nu atât de închis. Elementele pot respira aici. În plus, simt că eu şi Ash avem spaţiul nostru privat. Privesc îndelung şipcile din acoperişul de lemn şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc că planul meu nu va funcţiona. Trebuie să existe o cale de a o face pe Sienna să se conecteze cu elementele, fără să aşteptăm ca ea să cedeze, sau ce se aşteaptă Sil să se întâmple. Degetele de la picioare îmi zvâcnesc de îngrijorare, trăgând uşor pătura moale din lână pe care dormim.

— Eşti bine? murmură somnoros Ash.

Mă întorc pe o parte, iar el îşi strecoară braţul pe după mijlocul meu, lipindu-mi spatele de pieptul lui.

— Îmi fac griji pentru Sienna. Mă tem că nu vom avea destul timp. Dacă metoda lui Sil nu funcţionează? Dacă ea ne va urî când se va termina totul? Avem nevoie de ea ca aliată. În plus, mai avem nevoie de încă două fete, una pentru Eastgate şi una pentru Westgate. Şi va trebui să le arătăm şi lor despre ce este vorba. Culeg un fir de pai de pe pătură. Nici măcar nu ştiu cum vom putea ajunge la internate.

— Violet, acum câteva săptămâni eram încuiat într-o temniţă şi urma să fiu executat, iar tu erai obligată să porţi o sarcină care te-ar fi ucis în cele din urmă. Dacă te

gândeşti, cred că o ducem foarte bine.

— Ce optimist eşti.

Răsuflarea lui Ash îmi gâdilă urechea.

— Încerc să fiu.

Sesizez acea frustrare familiară din vocea lui.

— Îmi pare rău, îi spun. Ştiu că tu vrei să ne ajuţi.

Braţul lui se încordează în jurul taliei mele.

— Da, vreau. Îşi pune bărbia pe umărul meu. Ascultă, te rog să nu crezi că am resentimente faţă de tine sau… e doar… toţi cei de pe aici au puteri speciale. Toţi pot face lucruri incredibile, cu excepţia mea. Tace câteva clipe, iar când începe din nou să vorbească, pare stânjenit. Sper să nu înţelegi greşit, dar… am fost în slujba femeilor toată viaţa. Vreau să fac ceva pentru mine însumi. Vreau să fiu stăpânul propriului meu destin.

Mă rostogolesc pe spate şi ridic privirea spre el. Are dreptate. Nu e corect ca Ash să meargă dintr-o închisoare în alta.

— Ştiu anumite lucruri, spune el. Despre nobili. Ştiu cum gândesc. Cunosc unele dintre secretele lor. Ştiu în ce palate ar fi mai uşor să ne infiltrăm, ce nobili se urăsc mai mult unii pe alţii şi care însoţitori ar putea accepta să ne ajute.

— Ar trebui să vorbeşti cu Lucien, îi sugerez.

Ash începe să râdă.

— Lucien nu ar accepta în veci ajutorul meu. Şi nici nu s-ar gândi că ar avea nevoie de aşa ceva.

— Dar dacă ai informaţii care pot ajuta organizaţia, el va trebui să asculte, îi spun.

— Până acum, tot ce am reuşit să fac a fost să devin cel mai căutat evadat din *Oraşul Solitar.* Nu văd cum ar putea fi de ajutor aşa ceva.

— Nu putem şti tot timpul ce va fi de ajutor şi ce nu, îi spun. Raven, de exemplu – Contesa i-a făcut nişte leziuni pe creier care, accidental, i-au dat o capacitate extrasenzorială ce ne-a ajutat să ieşim din canalul colector. Ea te-a salvat în Piaţa Landing’s. M-a ajutat pe mine. Mă ridic atât de repede în capul oaselor, încât ameţesc. Ea m-

a ajutat să înţeleg elementele, şoptesc.

— Violet? întreabă Ash.

Stau cu privirea îndreptată într-un punct fix, fără să văd nimic, cu o mână pe gură. Ce-ar fi dacă aş putea să merg din nou în locul acela, în locul în care am salvat-o? Nu ştiu exact ce era, dar părea străvechi şi încărcat de magia acestei insule – a creat o conexiune spontană cu elementele. Să fie locul în care au trăit pe vremuri femeile Paladin? Oare statuia din piatră de acolo fusese construită de ele? Dacă aş putea să o duc pe Sienna acolo? Atunci nu ar mai fi nevoie să fie ţinută legată afară. Ea ar înţelege imediat. Sunt sigură de asta.

— Trebuie să vorbesc cu Raven, îi spun lui Ash şi dau la o parte pătura. Eu şi Raven am fost împreună în locul acela. Poate că împreună vom putea să găsim o cale de a ajunge înapoi acolo.

Cobor scara şi ies din hambar în noapte. În timp ce traversez pajiştea îndreptându-mă spre Trandafirul alb, văd o siluetă pe veranda din spatele casei.

— Eşti trează, spune Raven când ajung lângă ea.

E înfăşurată într-o pătură şi îmi face semn să stau lângă ea, oferindu-mi o parte din pătura ei. Mă aşez şi îmi pun pe umeri pătura groasă.

— Şi tu la fel, îi spun.

— Contesa m-a ţinut în întuneric atât de mult timp. Câteodată mi-e frică să închid ochii. Uneori am coşmaruri. Ea se cutremură, iar eu mă lipesc de ea. Iar acum, Sienna. Ea este… interesantă.

— A avut un calificativ atât de bun, îi spun. Şi pare atât de încrâncenată. E o luptătoare, exact ceea ce avem nevoie. Doar că nu o cunoaştem deloc.

— O să accepte, spune Raven.

— Sper.

— Odată ce va înţelege cine este, va accepta.

Raven e fascinată de femeile Paladin. Ea se uită la documentele din mapa lui Sil aproape în fiecare zi.

— Tu nu foloseşti totuşi elementele, îi spun.

Raven schiţează un zâmbet.

— Nu ştiu dacă pot să o fac. Mi-e frică să încerc. Mintea mea e încă… fragilă. Nu e la fel cum era înainte. Dacă nu le pot controla? Dacă rănesc pe cineva? Dacă asta mă va vlăgui de tot sau mă va afecta mai grav decât am fost afectată? E prea riscant. Închide ochii. Uneori totuşi mă duc din nou acolo. În locul acela în care m-ai găsit.

Ciulesc urechile.

— Te duci acolo?

— Locul acela are… acest puls. Mă cheamă. Raven deschide ochii, adăugând: Cred că sunt ele. Sau ecoul vocilor lor. Aud şoaptele acolo uneori. Dar nu prea înţeleg ce spun. Cred că le pare rău pentru mine. Cred că ele ştiu că am fost rănită. Raven îşi freacă tâmplele. Îmi place nespus să privesc oceanul. Pe acea hartă a insulei pe care o are Sil, cred că X-urile roşii erau câteva dintre locurile în care au trăit femeile Paladin. Cred că monumentul acela a fost construit de ele.

— Şi eu mă gândesc la acelaşi lucru. Raven, tu crezi că… ai putea să mă duci din nou acolo?

Raven zâmbeşte şi ridică o mână, cu palma în sus. Întind mâna să o apuc, apoi mă opresc.

— Ai putea să o duci şi pe Sienna acolo?

Chipul ei se întunecă.

— Cred că da, spune ea. Aş putea încerca.

Respiraţiile noastre se transformă în aburi albi când ocolim iazul, îndreptându-ne către marginea pădurii. În timp ce ne apropiem, disting silueta Siennei, ghemuită lângă un molid bătrân. Mă bucur că i-am dat pătura.

— Cine-i acolo? strigă ea.

— Violet, îi spun.

Ea se freacă la ochi şi ridică privirea spre noi.

— Mă veţi lăsa să plec? întreabă ea. E îngrozitor de frig.

— O să încerc ceva, îi răspund.

Mă aşez lângă Sienna, iar Raven îmi urmează exemplul.

— Vrăjitoarea aceea bătrână e nebună, spune Sienna.

— Nu vrăjitoarea aceea bătrână te-a legat aici, îi spun. Eu am făcut-o.

Îi întind mâna.

— Chiar te aştepţi să te ţin de mână?

— Vrei să rămâi aici, legată de acest copac, pentru următoarele luni? Cred că Raven îţi poate arăta ceva. Dar trebuie să ne ţinem de mâini, pentru a stabili o conexiune. Îi arunc o privire lui Raven. Nu-i aşa?

Raven oftează şi ne ia de mâini pe amândouă. A ei e caldă în mâna mea. A Siennei e încă rece. Închid ochii. Trec mai multe secunde interminabile, dar nu se întâmplă nimic. Apoi Raven mă strânge mai tare şi îmi simt tot trupul aplecându-se pe spate şi căzând în gol. Cu inima în gât, constat că suntem acolo din nou, pe stânca aceea. Oceanul ne întâmpină cu un vuiet, în timp ce valurile se izbesc de pietrele de dedesubt. Scena e diferită de cea de prima dată. Copacii sunt golaşi, crengile lor negre profilându-se pe cerul alb. Ninsoarea e deasă şi se înteţeşte, acoperind pământul cu o pătură de un alb-ivoriu şi lăsând o dâră albă pe statuia albastră cu nuanţe cenuşii, care se înalţă în spirală. Oceanul spumegă la poalele stâncii – valuri dantelate de culoarea ardeziei. Raven e lângă mine şi e acea Raven a mea de dinainte. Diferenţele sunt foarte subtile acum, când s-a recuperat atât de bine. Dar e mai plinuţă. Şi părul ei e scurt, aşa cum era înainte. Dar ochii ei sunt de fapt cei mai diferiţi. Sunt luminoşi şi sclipesc de zburdălnicie. Sienna stă de cealaltă parte a statuii. Şi ea arată diferit. Părul ei e desfăcut, nu strâns în cozi, aşa cum e de obicei, ci cârlionţat, căzându-i pe spate până la mijloc. Chipul ei e sănătos şi plin de viaţă, iar în privirea ei disting o căldură pe care nu am mai văzut-o înainte. Mă întreb dacă acest loc ne arată aşa cum eram înainte de a fi diagnosticate ca surogate. Înainte ca harurile să ne transforme.

Sienna priveşte fascinată oceanul.

Apoi scoate limba şi prinde un fulg de nea. Râsul ei e tăcut, în timp ce fulgii ţopăie şi dansează în jurul ei. Ea înconjoară statuia, lăsând urme mari în zăpadă. E zburdalnică, la fel ca un copil. Sub aparenţa aceea dură se ascunde o fetiţă care vrea să facă un om de zăpadă. O pot simţi. I-a plăcut întotdeauna zăpada. „E timpul să plecăm”,

se gândeşte Raven. O pot auzi la fel de clar de parcă ar vorbi cu voce tare.

Vântul urlă şi mă simt absorbită în sus şi departe; ameţeala devine chinuitoare până când ajungem înapoi în lumea reală. Sienna se prăbuşeşte lângă mine. Tremură şi îmi dau seama că plânge. Rădăcinile îi dau drumul. Sienna nu pleacă nicăieri. Ea ridică privirea. Chipul ei e încărcat de emoţii.

— Ce era locul acela?

— Era acasă, spune Raven.

— Am simţit… Sienna îşi duce mâna la piept. Simt… totul.

Lacrimile încep să i se prelingă pe faţă, în timp ce priveşte în jur pădurea ca şi cum nu a mai văzut niciodată ceva asemănător.

— Priveşte în jos, îi spun cu un zâmbet.

Un pâlc de floricele portocalii au răsărit la picioarele ei. Ele se usucă pe pământ în timp ce începe să ningă uşor.

Încă o mai ţin de mână. E la fel de caldă ca mâna lui Raven acum. O strâng uşor în semn de încurajare. Pot simţi noianul de sentimente din sufletul Siennei, efortul ei de a înţelege valul acela uriaş de emoţie. Mai multe flori răsar, înfloresc şi mor în jurul ei.

— Ce este asta? întreabă ea cu răsuflarea tăiată.

— Viaţă, îi şoptesc.

Şi rămânem acolo într-un cerc tăcut, în timp ce în jurul nostru ninge liniştit.

24

Sienna se poate conecta doar cu Focul şi cu Pământul. Stăm afară în seara următoare, în faţa unui foc ce arde într-o groapă înconjurată de pietre mari, cenuşii. Siennei îi place să facă flăcările să se înalţe din ce în ce mai sus. Sil nu o va lăsa în casă.

„Focul este cel mai imprevizibil element”, ne-a spus ea. Apoi a adăugat în şoaptă la urechea mea: „Şi nu-mi place deloc expresia de pe faţa ei când se conectează cu focul”.

Chiar şi acum, când privesc, trupul Siennei e înclinat către flăcări. Stă mult prea aproape, ignorând pericolul, iar expresia ei e liniştită, deşi ochii îi sunt scânteietori. Încerc să desenez un plan al internatului Southgate pe o foaie din caietul de schiţe, pentru a-mi aminti de fiecare perete şi uşă, de fiecare loc ce ar putea constitui cea mai bună cale de acces. Holul din spate, de lângă bucătărie? Ferestrele din sala de muzică?

Flăcările pârâie şi bucăţele de tăciuni aprinşi se împrăştie deasupra pietrelor.

— Sienna! o strig eu, surprinsă.

Ea clipeşte şi flăcările se sting.

— E amuzant, zice ea.

— E periculos, îi amintesc. Nu uita.

— Am senzaţia că aş putea să le ard toate palatele din temelii. În ochii ei disting o expresie lacomă când rosteşte aceste cuvinte. Cred că aş putea…

Sienna este întreruptă de un strigăt din interiorul casei.

— Rămâi aici, afară, îi spun Siennei şi intru ca o furtună pe uşa din spate.

Sil şi Ash stau faţă în faţă în living.

— Tu nu mă poţi opri, îi spune Ash.

— Asta nu e treaba ta, ţipă la el Sil. E periculos şi prostesc. Ai putea strica totul.

— Ce se petrece? intervin.

— Am auzit-o vorbind cu Lucien, îmi explică Ash. În

noaptea asta are loc o întrunire a organizaţiei. Vreau să mă duc şi eu. El se întoarce spre mine, adăugând: Vreau să *ajut.*

— O întrunire? Mă uit la Sil. Unde?

— Tu nu trebuie să mergi, zice ea. Trebuie să rămâi aici.

— Am mai ieşit şi înainte, insist eu.

— Nu aşa.

— M-am săturat să fiu blocat aici în timp ce toţi ceilalţi se dovedesc utili, zice Ash. Trebuie să fac ceva mai mult. Lasă-mă *să încerc* măcar.

— Şi ce plănuieşti să faci tu pentru organizaţie, de exemplu? întreabă Sil. Să le distrezi pe femeile care fac parte din ea?

Chipul lui Ash devine stacojiu.

— Dacă tu crezi că asta ar fi util, zice el.

— Ash, îi spun cu asprime.

— Nu mai pot sta cu mâinile încrucişate aici, Violet. Nimeni nu-i bagă în seamă pe însoţitori. Noi nu avem niciun fel de puteri. Nu suntem speciali în niciun fel, dar suntem totuşi oameni. Avem şi noi dreptul să luptăm pentru libertatea noastră la fel ca orice surogat, doamnă de onoare, fermier sau muncitor de la fabrică.

Îmi dau seama cât de mult s-a străduit să aibă răbdare, cât de tolerant a fost, acceptând tot ce se petrece aici. Noul surogat. Elementele. Adevărata istorie a acestei insule. Nu prea a fost loc pentru el.

El merită asta.

— Ai dreptate, îi spun. Ar trebui să mergi la întrunire. Şi am să merg şi eu.

— Nimeni nu merge la întrunire şi acesta e ultimul meu cuvânt, zice Sil.

Îmi încrucişez braţele şi mă zgâiesc la ea.

— Dacă ne ţii ascunşi, nu înseamnă că suntem în siguranţă. Avem dreptul să ne implicăm. Ezit înainte de a adăuga: Nu face aceeaşi greşeală pe care ai făcut-o cu Azalea.

Un jet de aer – atât de puternic, încât se simte dur ca un zid – ţâşneşte din trupul micuţ al lui Sil şi mă izbeşte direct

în piept. Fac un pas în spate, clătinându-mă. Ash mă prinde de braţ, ca să nu cad.

— Violet!

— Sunt bine, îi răspund, în timp ce Sil se întoarce pe călcâie şi iese pe uşa din faţă. Vântul trânteşte uşa în urma ei. Îmi îndrept umerii. Vom merge la întrunire.

În noaptea aceea e un frig cumplit. Eu şi Ash ne înfofolim în cele mai călduroase haine pe care le avem. Siennei i s-a permis să intre în casă. Stă pe canapea, iar Raven se leagănă în balansoarul lui Sil, lângă şemineu. Sienna face flăcările să danseze şi să vuiască, în timp ce expresia lui Raven devine din ce în ce mai iritată.

— Ai grijă, îi spun. Sil te-ar putea ucide dacă dai foc la casă.

Flăcările se potolesc.

— Ai face mai bine să ne spui totul, zice Sienna.

— Bineînţeles că am să vă spun.

Raven întinde mâna spre mine. Îi iau mâna şi o strâng.

— Ai grijă de tine, şopteşte ea.

Eu încuviinţez.

Sil urcă pe capra căruţei, în timp ce eu şi Ash ieşim pe uşa din faţă.

— Haideţi, zice ea fără prea multă tragere de inimă. Avem mult de mers. Nu vreau să întârziem.

Mă urc în căruţă, iar Ash mă urmează.

Sil dă bice calului şi căruţa porneşte înainte.

— Unde este întrunirea? întreabă Ash.

Sil tace câteva minute – în mod clar, încă e furioasă că mergem cu ea. În cele din urmă, spune:

— Într-un oraş numit Fairview, la aproximativ o oră distanţă.

Mă cuibăresc lângă Ash ca să mă încălzesc puţin. Copacii se înalţă pe deasupra capetelor noastre, iar stelele sclipesc printre ramurile lor. Vreau să mă unesc cu pământul şi să simt acele ramuri întinzându-se către cer.

Când ieşim din pădure, Ash îşi înalţă gâtul, privind în jur. Câmpii cultivate cu grâu se întind în faţa noastră,

tulpinile pipernicite iţindu-se din pământ, adormite până la primăvară.

— Deci aceasta este *Ferma,* spune el. Este… mare.

Am uitat că Ash nu a mai văzut *Ferma* înainte. El văzuse doar pădurea din acea noapte în care am ajuns prima dată la Trandafirul alb.

— Rye este din *Fermă,* spune el, îngândurat. Dar nu din această zonă.

Nu prea m-am gândit la Rye de când ni s-a alăturat Sienna. Dar, desigur, Ash este îngrijorat pentru prietenul lui.

— Carnelian se distrează de minune cu el, sunt sigură de asta, spun pe un ton sec. Aşa cum a spus Garnet.

— Carnelian e foarte singură, zice Ash. Ea vrea să aibă pe cineva căruia să-i pese de ea, care să o placă. Propria ei mamă a refuzat să rămână în viaţă pentru ea. Acest soi de cicatrice nu se vindecă uşor.

Urăsc când vorbeşte în acest fel despre Carnelian. Nu vreau să-i pară rău pentru ea.

— Ea te-a turnat, îi atrag eu atenţia.

— Tehnic vorbind, te-a turnat *pe tine,* de fapt, zice el.

— Şi asta o face să pară mai bună?

— Sigur că nu. Dar tu nu o vezi aşa cum o văd eu. Ai o aversiune prea mare faţă de ea.

— Pentru că e îngrozitoare.

— Dar şi ea a suferit din cauza nobilimii, spune Ash. Ai văzut cum o trata Ducesa. Ei o luau în râs. Nimeni nu voia să o ia de soţie. „Corcitura” cu sânge impur, aşa o numeau celelalte fiice de nobili.

„Zdreanţă din *Bancă”.* Ea nu e tot o victimă a lor? De ce nu o pui şi pe ea la socoteală?

Nu realizasem că şi Carnelian era intimidată în acest fel. Dar asta nu mă surprinde prea mult.

— Nu putem alege pe cine să eliberăm de jugul lor, Violet. Va trebui să-i eliberăm pe toţi sau pe niciunul. Crezi că Lucien ar alege vreodată să ajute un însoţitor?

— Bine, îi spun. Înţeleg. Dar nu-mi cere să o plac.

Ash zâmbeşte şi mă sărută pe tâmplă.

— Crezi că putem face asta? întreb.
— Să-i dăm jos pe nobili?
Încuviinţez.
— Sincer să fiu, aşa sper. Şi se pare că merită să încercăm, nu-i aşa? Ash priveşte în depărtare, spre câmpiile luminate de lună. O să murim cu toţii în cele din urmă, într-un fel sau altul.
— E un mod groaznic de pesimist de a privi situaţia, îi spun.
El ridică din umeri.
— Sunt sincer, atâta tot. Aş prefera să mă lupt cu nobilii în loc să-i slujesc.
— Bine spus, strigă Sil de pe capră.
Ash şi cu mine ne uităm unul la altul şi zâmbim.
Treptat, peisajul începe să se schimbe. Dealuri cu vârfuri colţuroase se profilează la orizont, mai înalte decât cele care încercuiesc Gara Bartlett. Trecem pe lângă două oraşe mici şi pe lângă nişte păşuni îngrădite, pe care pasc oile. Sil întoarce căruţa pe o cărare îngustă, care intră într-un mic crâng.
— De aici mergem pe jos, zice ea, în timp ce Ash sare din spatele căruţei ca să o lege pe Turnip.
Fairview este mult mai mare decât oraşul din apropierea Gării Bartlett. În timp ce înaintăm, casele se ivesc treptat în jurul nostru – câteva căsuţe, mai întâi, nişte construcţii din piatră, cu un singur nivel şi cu acoperişuri din paie. Cu cât ne apropiem mai mult de centrul oraşului, casele devin tot mai uniforme, toate având acoperişuri ascuţite din şindrilă. Clădirile sunt foarte apropiate una de alta, mărginind pământul bătătorit care constituie pavajul drumurilor, deşi nu sunt lipite una de alta, aşa cum erau şirurile de case din *Fum.* Unele sunt înconjurate de garduri din ţăruşi; altele au verande cu balansoare sau pisici care rătăcesc pe treptele de la intrare. Strada principală e liniştită la această oră din noapte. Trecem pe lângă o frizerie, o brutărie şi un magazin de îmbrăcăminte second-hand. Nu există lămpi cu gaz care să ne lumineze drumul, aşa cum erau în *Bancă.* Sil opreşte căruţa în faţa

unui magazin cu faţada dărăpănată. O draperie prăfuită, de culoare mov, atârnă deasupra uşii cu ochiuri de geam.

Sil bate o dată la uşă, se opreşte, mai bate de trei ori, se opreşte din nou şi bate încă o dată.

Draperia flutură şi uşa se deschide brusc.

Un pistol e îndreptat direct spre faţa ei.

Eu fac un salt înapoi, dar Sil pare imperturbabilă.

— Lasă jos arma, Informatorule, să nu împuşti pe cineva.

— Cine sunt ei? întreabă bărbatul din pragul uşii.

El este ascuns în întuneric şi îmi este foarte greu să-i văd faţa.

— Prieteni, zice Sil. Tu crezi că aş aduce nişte străini aici? Dacă vrei să ştii, eu le-am spus să rămână unde erau, dar ăştia doi sunt la fel de încăpăţânaţi ca şi… Vocea ei se stinge şi, în cele din urmă, îşi drege glasul. Cheia Neagră îi cunoaşte, spune ea în cele din urmă.

— Au fost marcaţi?

Sil zâmbeşte.

— Încă nu. Dar ea e una de-a mea, zice Sil, făcând semn cu capul în direcţia mea. Iar el este…

Bărbatul face un pas înainte, în lumină.

— Tu eşti Ash Lockwood, zice el.

Bărbatul e masiv, cu umeri laţi şi musculoşi, şi este acoperit de tatuaje de la capul său ras până la coate. O mustaţă groasă îi acoperă buza superioară. Poartă un pulover negru şi pantaloni şi lasă arma jos în timp ce se zgâieşte la Ash.

— Eu sunt, răspunde Ash.

Mă uit la Sil – oare acest bărbat îl va turna pe Ash? Oare acesta a fost planul ei de la bun început?

— Tu ai evadat de la familia regală, zice bărbatul. Tonul lui e aproape reverenţios. Chiar de sub nasul Ducesei din Lac… Bărbatul clatină din cap, apoi întinde mâna spre Ash. Încântat să te cunosc, spune el.

Ash arată la fel de şocat ca şi mine. Credeam că toată lumea din oraş ar fi vrut să înfigă capul lui Ash într-o ţepuşă, dar bărbatul acesta îl priveşte cu respect.

Ash dă mâna cu bărbatul.

— Puteţi să-mi spuneţi „Informatorul”, zice bărbatul.

Ash schiţează un zâmbet.

— Presupun că e destul de ciudat pentru un nume de cod.

— Ai de gând să ne dai drumul înăuntru sau trebuie să stăm în faţa uşii până când trece pe aici vreun soldat? se răsteşte Sil la bărbat.

Informatorul face un pas în spate.

— Desigur. Intraţi, intraţi. Mai aşteptăm doar o singură persoană.

Incinta magazinului e luminată doar de o lampă cu ulei. Coli de hârtie sunt înşirate pe pereţii umpluţi cu o mulţime de schiţe. O vrabie desenată delicat, în detaliu, se ridică în zbor spre colţul uneia dintre colile de hârtie. O pană de păun – toată numai trăsături groase de penel şi culori stridente – e prinsă pe perete, lângă vrabie. Mai văd o lună şi un soare îngemănaţi şi o colivie cu aspect rustic. Roşesc la vederea unei schiţe ce reprezintă o femeie goală. Lângă uşa din faţă se află un birou mic, iar în colţul din spatele magazinului e un scaun ce-mi aminteşte în mod neplăcut de patul medical de la Casa din Lac.

— Cheia Neagră nu ţi-a spus care este scopul adunării, nu-i aşa? întreabă Sil.

— Niciun cuvânt, răspunde Informatorul. A spus doar că este o întrunire urgentă în locul obişnuit. El îşi plimbă mâna în aer, indicând incinta magazinului. Dar Tipograful a ajuns primul – zice că are veşti importante, dar că nu le va spune până când nu ajungi tu aici. Mergeţi jos. Eu trebuie să-l aştept pe noul nostru recrut. A întârziat. Nu se poate spune că porneşte cu dreptul.

— Haideţi, ne spune Sil mie şi lui Ash, care încă se mai plimbă prin partea din faţă a magazinului. Asta e ceea ce aşteptaţi, nu-i aşa?

O urmăm pe Sil în partea din spate a incintei. Voci înăbuşite se aud în spatele unei uşi vopsite în verde.

— Cine este el? o întreb în şoaptă pe Sil, uitându-mă la Informator, care încă aşteaptă lângă uşa din faţă cu pistolul în mână.

— Artistul local în materie de tatuaje. Avea un anturaj grosolan şi dubios; Cheia Neagră l-a ajutat să scape de nişte probleme. Îi cunoaşte pe toţi criminalii şi hoţii din Cartierul Sudic al *Fermei.* Cheia Neagră a făcut o alegere foarte înţeleaptă când l-a recrutat. Aceşti oameni se pot dovedi nespus de utili, scursurile societăţii. Şi adoră să se revolte împotriva autorităţii. Sil se uită la Ash. Să sperăm că toţi o să te placă la fel de mult ca mine.

Apoi deschide uşa.

▯ 25 ▯

Mă uit în jos la şirul lung de trepte şubrede din lemn care duc într-o pivniţă. Vocile se aud mai clar acum şi o lumină caldă, gălbuie, răzbate de undeva din interiorul încăperii subterane. Sil ne face semn să mergem înainte. Când ajungem la ultima treaptă, vocile se sting.

Ne aflăm într-o magazie de sub salonul de tatuaje. Pereţii sunt făcuţi din piatră cenuşie crăpată şi diverse lăzi au fost stivuite într-un colţ al încăperii, împreună cu nişte deşeuri de hârtie şi cearşafuri din pânză. Cinci scaune sunt aşezate în cerc în centrul încăperii, toţi ceilalţi înghesuindu-se în jurul lor. Două dintre scaune sunt goale.

Sunt atât de mulţi oameni aici. Oameni de toate vârstele – bărbaţi şi femei. Este şi un băiat de vreo paisprezece ani, cu o claie de păr blond şi o expresie maliţioasă. Văd şi o femeie bătrână care stă pe unul dintre scaune, tricotând ceea ce pare a fi o şosetă de bebeluş. Şi mai sunt câţiva oameni pe care Sil i-ar numi probabil „scursurile societăţii”. Bărbaţi şi femei cu feţe trase, mulţi dintre ei având o mulţime de tatuaje, cu ochi ageri şi degete neliniştite.

Un bărbat chel cu pielea întunecată şi cu ochi şi mai întunecaţi se ridică din scaunul lui atunci când intrăm în încăpere. Privirea lui se opreşte asupra lui Sil.

— Trandafirul! exclamă el, apoi le strigă celorlalţi din cameră: Trandafirul este aici!

Zâmbesc când aud numele ei de cod.

Tensiunea din cameră dispare, vocile ridicându-se din nou. Mai multe persoane vin să o salute pe Sil, care strânge mâini fără prea multă tragere de inimă.

— Şi cine sunt oaspeţii tăi? întreabă bărbatul chel.

Băiatul blond îşi face loc cu coatele prin mulţime.

— Acesta e… e Ash Lockwood!

— Oh, nu vorbi prostii, spune o fată care pare de aceeaşi vârstă cu el. Părul ei blond este legat la spate în două

codiţe împletite. Cei doi par frate şi soră. Ash Lockwood se ascunde. Sau e mort.

— Ash Lockwood a luptat cu o sută de soldaţi pentru a evada din *Bijuterie*, insistă băiatul. Ar putea fi oriunde, iar eu te asigur că e chiar el.

— Dacă Ash Lockwood a scăpat cu adevărat de nobili, strigă fata drept răspuns, el nu s-ar apropia niciodată de noi.

— Mi se pare ireal, şopteşte Ash la urechea mea.

Eu încuviinţez.

O fată de vreo douăzeci şi cinci de ani le face semn să tacă. Are părul arămiu şi o siluetă mlădioasă, ce-mi aminteşte de Annabelle. Inima începe să-mi bată mai tare.

— Nu e nevoie să răspândim acum mai multe dintre bârfele şi minciunile nobililor, zice ea. De ce să nu-l întrebăm mai bine pe el?

Mai mulţi oameni s-au oprit pentru a asculta această conversaţie. Băiatul se uită la Ash printre şuviţele din claia de păr blond.

— Ei? spune el. Eşti Ash Lockwood sau nu?

— Nu e deloc politicos, spune fata care seamănă cu Annabelle. Iar tu ştii regula pe care o avem aici în legătură cu numele.

Băiatul se încruntă, furios. Fata îşi răsuceşte una din cozile împletite în jurul degetului.

— Vă rog, domnule, spune ea, fluturându-şi delicat genele. Sunteţi însoţitorul care a fost acuzat pe nedrept şi care a reuşit să evadeze din ghearele nobililor?

Acuzat pe nedrept? Mă relaxez, uşurată. Ei ştiu. Ei ştiu că Ash e nevinovat. Dar… de unde pot şti aşa ceva? Toate ziarele au scris despre viol ca şi cum ar fi fost o certitudine.

— Eu sunt, răspunde Ash. Cu toate că nu pot spune că am luptat cu o sută de soldaţi. El întinde mâna spre fată şi se prezintă: Ash Lockwood.

Fata se îmbujorează şi îi strânge mâna. Cea care seamănă cu Annabelle roşeşte şi ea.

— V-am spus eu, zice băiatul.

— Nu avem voie să folosim nume, spune fata, ignorându-l pe băiat.

Ash încuviinţează.

— Da. Organizaţia Cheia Neagră trebuie să fie protejată.

Fata face ochii mari.

— Îl cunoşti pe Cheia Neagră?

O mică mulţime s-a adunat în jurul lui Ash în acest moment. O femeie de vreo patruzeci de ani îşi face loc în faţă.

— Ai cunoscut vreun băiat pe nume Birch? întreabă ea, luându-i mâna în ale ei. L-au luat şi au făcut din el un însoţitor. Nu ştiu unde l-au trimis. E un băiat frumos, blond şi înalt, cu ochii verzi şi... Ochii ei se umplu de lacrimi. Îl cunoşti?

— Şi fiul meu a fost luat, o întrerupe un bărbat cu pantaloni cadrilaţi. L-au făcut soldat. Pentru Casa Luminii. Ai fost acolo?

O femeie fragilă cu părul rar şi castaniu îşi face loc în faţă.

— Ei mi-au luat fiica, zice ea. Au luat-o într-o zi chiar de pe stradă. Ştii cumva unde duc fetele? Avea doar paisprezece ani. Trăsura care a luat-o era din *Bancă.* Ochii ei se umplu de lacrimi. De ce mi-ar lua-o pe Calla mea?

Ash pare tulburat. Prind privirea lui Sil. Nu e cinstit. Lui nu i se poate cere să dea socoteală pentru toate greşelile nobililor, să ştie tot ce li s-a întâmplat acestor copii.

— Destul, intervine Sil. Lăsaţi băiatul în pace. Din câte am înţeles, avem lucruri mult mai importante de discutat.

Se duce să se aşeze pe unul dintre scaunele libere. Mulţimea se dă în lături, formând din nou cercul. Băiatul rămâne aproape de Ash şi continuă să-l privească insistent.

— Vom începe fără Informator, zice Sil. El poate fi pus la curent mai târziu cu tot ce se va discuta. Ea se uită la bătrâna care împleteşte şoseta. Care e situaţia cu proviziile?

— O sută douăsprezece pistoale, optzeci şi trei de puşti, răspunde femeia. Şi o mulţime de săbii improvizate.

— Tot nu e destul, zice Sil. Nici pe departe.

— Ce se întâmplă? întreabă un bărbat care poartă o haină verde. Credeam că planul era să coordonăm atacurile şi Licitaţia. Avem destul timp la dispoziţie.

— Nu, nu avem. Bărbatul chel se ridică în picioare. De aceea a fost convocată întrunirea. Am primit în această după-amiază ziarele ce vor fi publicate mâine.

Un ziar stă împăturit pe scaunul lui. El îl deschide şi îl ridică.

Titlul este *O NOUĂ DATĂ PENTRU LICITAŢIE!* Şi sub titlu, scris cu litere puţin mai mici, citesc anunţul: „PRINCIPELE ELECTOR STABILEŞTE CA LICITAŢIA SĂ AIBĂ LOC ÎN APRILIE”.

Rămân cu gura căscată. Mai sunt nici trei luni.

— Cum pot face asta? îl întreb în şoaptă pe Ash.

— Ei fac ce vor, zice el.

— Oare ei cred că…

— Ar putea fi o coincidenţă, anunţă bărbatul chel. Sau poate că bănuiesc ceva. Au existat o mulţime de acte de vandalism în ultima vreme, iar Cheia Neagră nu a fost de acord cu unele dintre ele.

El aruncă o privire unuia dintre bărbaţii tatuaţi, cu faţa trasă.

— Dar cum vom putea fi gata la timp? întreabă un bărbat răguşit, cu sprâncene stufoase şi o şapcă gri. Nici măcar nu ştim exact câţi suntem. Nu ştim cine poate mânui un pistol. Nici nu avem *destule* pistoale, dacă tot veni vorba. Cum am putea să înfruntăm o armată de soldaţi?

— Surogatele, spune Sil. Tu ştii asta. Surogatele ne vor ajuta.

Bărbatul râde dispreţuitor.

— Tot nu înţeleg cum ar putea un grup de fetiţe să ne ajute să doborâm o armată.

Mă simt iritată, iar Sil se simte la fel.

— Fireşte că nu înţelegi, zice ea. Ar trebui să ai un creier pentru asta. Te pricepi la arme, dar nu e cazul să încerci strategii; asta nu ţi se potriveşte.

E plăcut să o văd pe Sil îndreptându-şi duritatea şi

dispreţul asupra altor persoane. Ea se uită în jur. Unii dintre oameni par la fel de sceptici ca şi bărbatul răguşit. Alţii sunt curioşi, iar câţiva par resemnaţi, de parcă au auzit de multe ori despre acest plan şi s-au săturat să încerce să-i înţeleagă secretele. Cunosc foarte bine acest sentiment.

— Toţi sunteţi aici dintr-un motiv, spune Sil. Nu există nicio persoană în încăpere care să nu fi fost afectată în vreun fel de acţiunile nobilimii. Dacă vrem ca asta să se oprească, va trebui să o facem cu mâinile noastre. Trebuie să avem încredere în Cheia Neagră. Dar, şi mai important, va trebui să avem încredere unul în celălalt.

— Chiar lasă impresia că îi pasă, îi spun în şoaptă lui Ash.

— Oh, cred că îi pasă mai mult decât lasă să se înţeleagă, zice el.

— Cum crezi că au aflat? întreb eu. Că ai fost acuzat pe nedrept, vreau să spun.

Băiatul care stă de cealaltă parte a lui Ash începe să vorbească:

— Cheia Neagră a trimis un avertisment. El a spus că niciunul dintre noi nu avea voie să te denunţe dacă te-ar fi văzut. El a spus că eşti de partea noastră.

— Ei, ia te uită, spun eu, strângându-l uşor de mijloc pe Ash. El nu te urăşte chiar atât de mult, la urma urmei.

— Sunt sigur că te proteja mai mult pe tine decât pe mine.

— E un început.

— Tu cine eşti? mă întreabă băiatul.

— Sunt Violet, îi spun.

Băiatul face ochii mari.

— Nu trebuie să folosim numele noastre adevărate.

— Ei bine, nu am de gând să-mi spun altfel decât Violet, îi zic. Niciodată. Cheia Neagră va trebui să accepte.

Ash abia îşi poate opri un zâmbet.

— Va trebui să ne descurcăm cu ceea ce avem deja, adaugă bărbatul chel. Dar trebuie să începem instrucţia.

— Există o pajişte la vreo oră distanţă de locul acesta,

zice Sil. E liniştită şi izolată, în adâncul pădurii. Acest contingent se va putea instrui acolo.

Pare că vorbeşte despre pădurea noastră. Dar nu se poate referi tocmai la luminişul în care se află Trandafirul alb – îmi imaginez că trebuie să mai existe vreo pajişte în apropiere. Iar acea pădure e atât de deasă şi de mare – ar putea fi acoperirea perfectă.

— E prea departe, protestează bărbatul răguşit.

— Şi ce dacă, zice ea.

— Vei avea nevoie de mine pentru instrucţie, spune el. Cine altcineva de aici are experienţă în luptă?

— Câteva altercaţii cu soldaţii nu fac din tine un expert, ripostează Sil.

— Sunt singurul pe care-l ai, continuă bărbatul.

— Nu, nu eşti singurul, intervine Ash.

El pare surprins că toate privirile se îndreaptă asupra lui, de parcă nu şi-a dat seama că a vorbit cu voce tare.

Sprâncenele stufoase ale bărbatului se ridică atât de mult, încât se contopesc cu părul lui cărunt.

— Ce ştii tu despre lupte, băiete? Credeam că te-au trimis în *Bijuterie* să dansezi cu fiicele nobililor.

Câţiva dintre ceilalţi bărbaţi chicotesc. Eu le arunc o privire furioasă, dar Ash îi ignoră.

— Ei ne instruiesc pentru foarte multe lucruri, spune. Ştiu cum să folosesc un pistol. Ştiu să mânuiesc o sabie. Pot fi de ajutor.

Inima mi se umple de mândrie. Asta e ceea ce trebuie să facă Ash. *Aşa* ne poate fi de ajutor.

— Dovedeşte-ne, insistă bărbatul.

— Desigur. Se întâmplă să ai o sabie la îndemână? întreabă politicos Ash.

Bărbatul mormăie ceva neinteligibil.

— Cunosc bine *Bijuteria,* continuă el. Ştiu cum sunt instruiţi soldaţii. Dacă nu credeţi că sunt nişte informaţii utile, presupun că nu mai este nevoie să vi le împărtăşesc.

— Dar ce-i cu fata? întreabă o voce din mulţime.

Toate capetele se întorc în direcţia mea şi toate privirile se îndreaptă spre mine.

— Ce-i cu ea? întreabă Sil.

— Cine este?

— De unde e? N-am mai văzut-o pe aici până acum.

— Are simbolul Cheii?

— De unde ştim că putem avea încredere în ea?

Corul vocilor se amplifică. Ash se mută în faţa mea, protector, dar eu îl trag înapoi. Pot face faţă singură acestei situaţii. Voi avea de înfruntat momente mult mai dificile înainte să se termine totul.

— Numele meu este Violet şi am fost surogat.

Acest cuvânt stârneşte un murmur de panică. Mai mulţi oameni se îndepărtează de mine. Bărbatul cu haină verde îi şopteşte ceva femeii de lângă el. Ea clatină din cap, privindu-mă încruntată.

— Am văzut cu ochii mei de ce sunt capabili nobilii, continui. Şi vreau să-i opresc.

Realizez că mulţi dintre ei nu au cunoscut niciodată un surogat. Ei nu ştiu că Sil a fost surogat, sunt sigură de asta. Nu m-am gândit niciodată cum sunt văzute surogatele de cei din celelalte cercuri. Până şi băiatul care s-a aşezat de cealaltă parte a lui Ash a făcut un pas mai departe de mine.

— Am auzit că surogatele te pot ucide cu gândurile lor, spune el.

— Eu am auzit că te pot face frumoasă dacă te ating, adaugă sora băiatului, privindu-mă curioasă.

— Toate astea sunt nişte prostii, zice bărbatul răguşit. Ele fac copii familiilor regale. Asta e tot ce pot face.

M-am săturat de acest bărbat şi de atitudinea lui.

— Nu, îi spun eu. Nu e tot ce putem face.

Mă conectez cu Pământul, simţind cum devin mai puternică şi mai masivă, înrădăcinată în sol. Undeva, în adânc, sub rădăcinile mele, pot simţi apa.

— Violet, murmură Sil.

Podeaua începe să se cutremure, iar eu vibrez odată cu ea. Oamenii rămân cu gura căscată şi în jurul meu se face loc, ei retrăgându-se departe de mine. Până şi cei de pe scaune s-au ridicat şi au dat înapoi. Ash stă lângă mine – o

prezenţă puternică şi constantă, ca bătăile inimii.

— Nu sunt sigură că asta e cea mai bună idee, zice Sil.

Dar eu sunt acum Pământul şi oamenii aceştia trebuie să mă vadă.

Simt o durere cumplită în adâncul pieptului şi podeaua din ciment crapă în două. Mai mulţi oameni încep să ţipe. Fata care seamănă cu Annabelle îi apucă de mâini pe fratele şi pe sora ei şi îi trage în spate.

Pot simţi mirosul apei acum, izul ei pământos.

Eu devin Apa.

Degetele mele sunt fluide, trupul meu se face mai uşor şi se întinde, iar un jet de apă ţâşneşte prin crăpătura din podea. Jetul se înalţă într-o spirală transparentă, ca o panglică lucioasă, se desface în două, apoi revine la forma iniţială. Apa mă umple de bucurie – o bucurie spumoasă şi plină de lumină –, lujeri alunecoşi rotindu-se unul în jurul celuilalt, înainte de a întrerupe conexiunea mea cu Apa, care se retrage înapoi în râul subteran. Expresiile de pe feţele oamenilor din mulţime s-au transformat – acum nu mai sunt îngrozite, ci pline de veneraţie.

Mă conectez din nou cu Pământul şi fisura din podea se închide.

Tăcerea care urmează mi se pare asurzitoare. Îmi apasă timpanele cu greutatea neîncrederii şi fricii.

— Violet?

Mă întorc brusc şi-l văd pe Informator la piciorul scărilor, cu mâna pe umărul unui băiat de paisprezece ani, care stă cu gura căscată, privind locul în care fusese apă cu doar câteva secunde înainte. Dar băiatul este cel care-mi atrage atenţia.

Privesc în ochii mari de uimire ai fratelui meu.

▯ 26 ▯

— Ochre!

Scot un ţipăt strangulat de emoţie şi îl îmbrăţişez.

— Ce faci aici? îl întreb.

— Ce faci *tu* aici? spune el. Nu ar fi trebuit să fii în *Bijuterie?*

Mă desprind de el.

— E o poveste lungă.

El aruncă o privire în spatele meu.

— Acela nu e însoţitorul pe care-l caută toţi?

— El face parte din poveste, îi răspund.

— De unde-l cunoşti pe acest băiat? întreabă Informatorul.

— E fratele meu. Ochre, ce face Hazel? Şi mama? Sunt bine?

— Hazel va fi testată în curând, zice Ochre.

Inima mi se face atât de grea, încât parcă mi-a căzut din piept.

— Mama nu suportă această situaţie, adaugă el.

Mă cutremur. Mama nici măcar nu ştie partea mai urâtă.

Poate că noua dată a Licitaţiei e un dar. Poate că Hazel nu va apuca să fie testată. Dacă voi putea opri Licitaţia înainte ca Hazel să fie diagnosticată, ea nu va trebui să treacă niciodată prin ce am trecut eu.

— Poate să-mi explice cineva, vă rog, ceea ce s-a întâmplat aici? întreabă bărbatul nemulţumit. E un fel de… vrăjitoare?

Uitasem că eram în mijlocul unei acţiuni prin care încercam să dovedesc acestor oameni ce pot să fac.

— Nu sunt o vrăjitoare, îi spun. Mai mult o… Încerc să mă gândesc cum aş putea explica. Sunt ca un canal de comunicare. Pot invoca elementele. Această insulă a fost ciopârţită de familiile regale. Puterea aceasta vrea să ne fie de ajutor. Nu înţelegeţi? E mai mare decât noi toţi.

Nu ştiu cât de mult să le dezvălui – să le spun despre

femeile Paladin şi cucerirea iniţială a insulei? Multe chipuri sunt îndreptate spre mine, privindu-mă de parcă aş fi nebună. Dar câţiva par intrigaţi.

— Ce altceva poţi să faci? întreabă băiatul blond.

— Şi eu aş vrea să aflu, spune Ochre. Asta vă învaţă la Southgate?

— Nu, îi spun. Asta e ceea ce intenţionat *nu* ne învaţă la Southgate. Dar cu toate surogatele la un loc, putem învinge armata lor. Putem pătrunde în *Bijuterie* şi o vom distruge din interior.

— Nimeni să nu sufle niciun cuvânt despre asta nimănui, îi avertizează Sil. Sau Cheia Neagră va auzi despre asta.

— Cheia Neagră ştie despre asta? întreabă cineva.

— Bineînţeles că ştie, pufneşte Sil.

— De ce nu ne-a spus şi nouă?

— La naiba, el nu spune nimănui nimic dacă nu vrea să o facă, zice Sil. Şi uitaţi-vă la feţele voastre acum. Nici nu l-aţi fi crezut dacă v-ar fi spus. Trebuie să vedeţi cu ochii voştri.

— E târziu, spune bărbatul chel, cel cu ziarul. Şi am stabilit ceea ce trebuia să stabilim. Instructajul va începe mâine-noapte. El îmi aruncă o privire precautâ. Dacă şi Cheia Neagră acceptă acest surogat, vom accepta şi noi.

Oamenii încep să plece – câte doi şi câte trei – pe rând, ca să nu bată la ochi. Un şuvoi masiv de oameni ieşind din salonul de tatuaj în puterea nopţii ar stârni cu uşurinţă suspiciuni.

Fata care seamănă cu Annabelle pleacă odată cu fratele şi sora. Când trece pe lângă mine, băiatul se apleacă şi şopteşte:

— Numele meu este Millet.

Eu zâmbesc. Am pe cineva de partea mea. Treptat, oamenii se retrag până când nu rămânem decât eu, Ochre, Sil, Ash şi Informatorul. Nu vreau ca Ochre să plece, dar ştiu că trebuie să o facă.

— Să nu-i spui mamei sau lui Hazel că m-ai văzut, îl instruiesc. E prea periculos.

El încuviinţează.

— Ştiu.
— Cum ai ajuns să te implici în asta?
— Sable Tersing, spune el. Sunt mulţi băieţi de vârsta noastră la fel de furioşi ca noi, pentru că suntem trataţi mai rău decât animalele de la ferma de lapte. Ei au început să ne taie salariile fără niciun motiv. Ne lovesc dacă ajungem la lucru chiar şi cu un minut mai târziu. Vrem să facem ceva, să ripostăm, iar Sable a spus că auzise de această organizaţie, care voia să submineze în secret puterea familiilor regale, dar că nu ştia cum să o găsească. Mi-a spus că auzise ceva despre o cheie neagră, aşa că am început să o desenăm peste tot. Atunci a venit Informatorul să ne vadă. Ne-a spus că puteam să terminăm cu actele de vandalism şi să facem ceva folositor.
— Doar nu te aştepţi să te las să lupţi, Ochre, îi spun. Ai numai paisprezece ani.
— Iar tu ai doar şaisprezece, spune el. Şi se pare că eşti chiar un personaj-cheie în acest complot, orice ar presupune el.
— E prea periculos, îi spun.
— Nu eşti mama mea, insistă el.
— Mama ar fi de acord cu mine.
— Înseamnă că e mai bine că nu se află aici.
Deschid gura pentru a protesta, dar Sil mă întrerupe.
— Oricât de încântătoare ar fi această reuniune de familie, zice ea, trebuie să ne întoarcem acasă.
— Staţi puţin, zice Ash. Trebuie să fac ceva mai întâi.
— Ce anume? îl întreb.
Ash se uită la Informator.
— O să am nevoie de un tatuaj din acela cu cheia.

— Doare?
Ash îşi atinge uşor cu mâna umărul pe care Informatorul i-a pus bandajul după ce i-a marcat pielea cu simbolul lui Lucien.
Căruţa trece peste un şanţ, iar Ash tresare.
— Usturã puţin, zice el.
Eu sunt îngheţată şi epuizată când ajungem la

Trandafirul alb. Şi îmi este cumplit de dor de fratele meu. Puţinul timp pe care l-am petrecut cu el m-a făcut să tânjesc după familia mea. Trebuie să fie aproape trei dimineaţa, dar în living este o lumină aprinsă. Raven e trează în balansoar. Probabil că Sienna s-a dus la culcare.

— Cum a mers? întreabă ea, punând jos cartea pe care o citea.

— L-am văzut pe Ochre, îi spun.

Ea se ridică.

— Cum? Ce căuta el acolo?

— Venise să se alăture forţelor Cheii Negre.

— Ce făcea? Ce a spus despre mama ta şi despre Hazel?

Diapazonul începe să bâzâie. Îl smulg din cocul de pe ceafă.

— S-a întâmplat ceva.

După voce, Lucien pare epuizat şi încordat.

— Te referi la Licitaţie? întreb. Am fost cu Sil la întrunire în seara asta. Ei au spus că data s-a schimbat. Ştii de ce?

— Cineva m-a trădat.

— Cum? Cine?

— M-am ocupat de asta, zice Lucien. Iar trădătorul aflase doar o mică piesă a acestui puzzle – că data din octombrie nu ar fi fost sigură. Dar i-a oferit Principesei Electoare scuza de care avea nevoie.

— Scuză pentru ce?

— Ea vrea ca fiica ei să-i urmeze la tron, spune Lucien. Amândoi ştim că Ducesa a zădărnicit planurile Principesei de a avea o fiică după ultima Licitaţie. Acum, ea are încă o şansă. Din păcate, asta înseamnă că planurile noastre au fost devansate considerabil.

— Dar încă nu avem fete de la Eastgate sau Westgate.

— Ele vor sosi cu trenul de mâine. Nu am avut timp să le examinez cum trebuie. Sper că vor fi suficient de dotate.

— Vor fi în regulă, sunt sigură. Îmi muşc buza, apoi adaug: Lucien, oamenii de la întrunirea din noaptea asta… ei se temeau de mine.

— Le-ai arătat puterea ta? întreabă el.

— Da.

Lucien tace câteva clipe.

— Ei pur şi simplu nu te înţeleg, zice el.

— Ash le-a plăcut foarte mult, spun eu cu un zâmbet.

Ash face o grimasă, iar eu sunt sigură că Lucien îşi dă ochii peste cap.

— Da, sunt sigur că le-a plăcut.

— O să-i ajute să se pregătească, ştii? Pentru luptă.

Raven ridică o sprânceană, privindu-l pe Ash, iar el ridică din umeri.

— Asta e… fantastic.

Sarcasmul lui Lucien e palpabil.

— Aş vrea să merg la mai multe întruniri, îi spun. Vreau să-i cunosc pe oamenii alături de care trebuie să lupt.

— Poţi discuta cu Sil despre asta. Dar, pentru moment, aminteşte-ţi care e obiectivul tău. Să le instruieşti pe celelalte surogate.

Diapazonul cade în palma mea.

— Aşadar, îi spune Raven lui Ash, tu vei fi noul general al armatei conduse de Cheia Neagră?

Ash pufneşte în râs.

— Mă bucur că pot face, în sfârşit, ceva.

— Ştii să lupţi.

— Da.

— Mă poţi învăţa şi pe mine?

— Eu…

Ash se încruntă şi întoarce privirea spre mine.

— Raven, o strig eu. Eşti sigură că e o idee bună?

Ea mă priveşte încruntată.

— Vreau să fiu puternică. Vreau ca trupul meu să-şi recapete forţa.

Ştiu că e decizia ei. După câte a suferit, şi-a câştigat acest drept.

— În regulă, îi spun.

Casc involuntar.

— Ar fi mai bine să mergem să dormim, zice Ash. Mai ales că mâine vom avea noi oaspeţi, din câte se pare.

În timp ce Raven se duce la culcare în dormitorul ei de

la etaj, iar Ash şi cu mine ne îndreptăm spre hambar, gândul îmi zboară fără să vreau la fetele care urmează să vină mâine. Sper să fie la fel de îndrăzneţe ca Sienna, prietenoase ca Lily şi inteligente ca Raven.

Le vom arăta tuturor oamenilor din acest oraş ce putem.

Surogatele nu sunt doar nişte fete prostuţe care pot fi cumpărate, vândute şi tratate ca nişte animale de companie ori ca nişte piese de mobilier.

Noi suntem o forţă ce trebuie luată în considerare.

▯ 27 ▯

Eu şi Sil aducem lăzile de la Gara Bartlett chiar în ziua următoare, la prânz. Cele două fete nu puteau fi mai diferite. Mă zgâiesc la ele după ce Ash desface capacele lăzilor. Una e foarte înaltă, cu pielea palidă şi părul lung, blond. Picioarele îi sunt înghesuite în spaţiul acela strâmt. Cealaltă e micuţă şi negricioasă, cu o claie de bucle castanii.

Le cărăm pe fete în camera lui Raven şi le întindem pe cele două paturi identice.

— Pe ea mi-o amintesc, zice Sienna, indicând-o pe fata mai mică. Am văzut-o la balul „Noaptea cea mai lungă”.

— Şi era prietenoasă? întreb.

— Nu am vorbit cu ea.

Strâng din dinţi, dar nu spun nimic.

Sienna şi Raven se duc să aştepte la parter – am simţit că ar fi mai bine ca fetele noi să vadă cât mai puţine feţe pentru început. În plus, Sienna nu e cel mai bun comitet de întâmpinare. Blonda e prima care se trezeşte. După ce efectul neplăcut al serului administrat de Lucien a trecut, îi dau fetei un pahar cu apă. Ea îl bea pe nerăsuflate şi se uită la mine.

— Tu! exclamă ea. Îmi amintesc de tine. Ai cântat la violoncel la Balul Principelui Elector. Ea se uită în jur, prin cameră. Nu mai sunt în *Bijuterie,* nu-i aşa?

— Nu, îi răspund.

Şi, din senin, ea izbucneşte în lacrimi.

— Oh, îţi mulţumesc, zice ea, prinzându-mă de pulover. Mulţumesc, mulţumesc…

Numele ei este Indi. O duc la parter pentru a le cunoaşte pe Raven, pe Sienna şi pe Sil. Se dovedeşte imediat că Indi are una dintre cele mai bune dispoziţii pe care le-am întâlnit vreodată – e chiar mai prietenoasă decât Lily. Ele chiar seamănă, având acelaşi păr blond şi aceiaşi ochi mari, albaştri, doar că Indi e mai înaltă – mult mai înaltă

decât Raven. Iar pielea ei este lipită de oase şi are cearcăne mari.

— Era groaznic acolo, spune Indi, în timp ce Sil pune în faţa ei o cană mare cu ceai. Stăpâna mea mă închidea în dulap uneori, când avea companie. Oh, e grozav, spune ea, luând o înghiţitură de ceai. Ea uita de mine şi eram lăsată acolo câte o zi întreagă. Era tânără, proaspăt căsătorită şi preocuparea ei cea mai mare era cum să-şi încânte soţul. Am auzit-o spunând cuiva că a cumpărat un surogat doar ca să vadă cum era la Licitaţie. Am început să-mi fac griji… vreau să spun… surogatul Principesei Electoare a murit. Era o fată cu care am mers la Westgate şi pe care am văzut-o de câteva ori la balul „Noaptea cea mai lungă” şi la alte câteva petreceri, apoi ea a murit.

Indi priveşte în jos, analizând covoraşele ţesute în casă, mobilierul lucrat manual şi soba din fontă.

— Îmi place această casă, zice ea. E foarte confortabilă, nu-i aşa?

— Este, îi răspund. Ar fi mai bine să mă duc sus înainte să se trezească şi cealaltă fată. Întorc capul spre Raven. Poţi să o pui tu la curent cu tot ce trebuie?

— Mă ocup eu de asta, zice Raven.

Indi încă mai sporovăieşte în timp ce urc scările.

Micuţei brunete îi mai trebuie încă o jumătate de oră până să se trezească. Reacţia ei este la fel cu a lui Indi – un răspuns violent la ser, un pahar cu apă băut pe nerăsuflate şi, în cele din urmă, fata izbucneşte în lacrimi.

Dar, spre deosebire de Indi, ea nu plânge de bucurie.

Reuşesc să-i aflu numele – Olive – înainte ca ea să înceapă să ţipe:

— Unde sunt? Unde e stăpâna mea? Duceţi-mă înapoi! Vreau să merg înapoi în *Bijuterie!* Ochii verzi ai lui Olive sunt sticloşi pe sub buclele ei dese şi castanii. Cum îmi puteţi face aşa ceva?

Înainte să am vreo şansă de a-i spune ceva, fuge la uşă şi coboară repede scările. O urmez şi ea se opreşte brusc la vederea celor patru femei care stau în jurul mesei din sufragerie.

— Îmi amintesc de tine, îi spune ea Siennei. Tu nu ai respectat regulile. Ai băut şampanie când nu trebuia. Te-am văzut la Balul Principelui Elector. Fata se întoarce spre mine, de parcă aş fi devenit brusc aliata ei. I-am spus stăpânei mele, iar ea a fost încântată, da, da, foarte încântată. Ştia că eu nu i-aş face niciodată aşa ceva. „Fii blândă şi vei fi răsplătită”, asta îmi spunea ea tot timpul. Olive îşi strânge mâinile la piept. Oh, biata mea stăpână. Ce va face ea fără mine?

— Va supravieţui, rosteşte răspicat Sienna. La fel şi tu.

Indi îi aruncă o privire. Ea se ridică şi o cuprinde cu un braţ pe Olive.

— Totul va fi bine, zice Indi. Cred că ele încearcă să ne ajute.

— Eu vreau să o ajut pe *stăpâna* mea, se smiorcăie îngrozitor Olive.

— Nu mai ai o stăpână acum, îi spun eu cu blândeţe.

— Ba da, am. Este Doamna Râului şi are nevoie de mine!

Olive izbucneşte în hohote de plâns, susţinută de braţul lui Indi.

— Trebuie să îi arătăm. Să o facem să înţeleagă odată, zice Sienna. Poate că atunci când va ajunge pe stâncă va înţelege.

— Eu nu am mai fost pe o stâncă până acum, zice Indi în timp ce mângâie părul lui Olive.

Ea aruncă priviri curioase în jur, de parcă stânca ar putea fi ascunsă sub canapea sau în spatele războiului de ţesut.

— Vreau să mă întorc în *Bijuterie*, scânceşte Olive.

Sunt surprinsă de reacţia fetei, iar reproşurile ei mă tulbură. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că există un surogat care, după ce a petrecut un timp în *Bijuterie*, poate apăra cu atâta înverşunare nobilimea.

— Ai dreptate, ar trebui să le arătăm acum, îi spun Siennei. Raven?

Raven stă aplecată, ţinându-şi capul în mâini.

— Ce s-a întâmplat? o întreb eu, ducându-mă repede lângă ea.

— A fost transformată, zice ea cu privirea în pământ. Nu aşa cum am fost eu, dar… ea crede minciunile lor. Ea îi iubeşte. Asta doare.

Îmi pun mâna pe genunchi.

— Putem aştepta. Nu e nevoie să ne duci acolo, acum. E în regulă.

Raven ridică imediat capul.

— Bineînţeles că pot să vă duc acolo. Acolo e mai bine, oricum. Îşi freacă uşor tâmplele, adăugând: Aş vrea să termine cu plânsul.

Le ducem pe Indi şi pe Olive afară, lângă iaz. Frigul de noaptea trecută s-a potolit. Soarele e orbitor, pe un cer senin, de un albastru pur. E aproape cald. Ash aleargă în jurul pajiştii – el nu poartă cămaşă, iar muşchii spatelui îi freamătă la fiecare mişcare.

— Cine e? întreabă Olive, oprindu-se pentru prima dată din plâns.

— E cineva pe care-l vei cunoaşte mai târziu, îi spun. Privirea lui Indi e lipită de silueta lui Ash, care se îndepărtează, alergând.

— Să facem asta lângă iaz, sugerează Sienna.

— Unde mă duceţi? întreabă Olive.

Eu o ţin strâns de mână şi mă bucur că Indi pare să aibă aceeaşi idee.

— Ce casă încântătoare, zice Indi, întorcând capul către Trandafirul alb. Şi aerul de aici… e atât de curat. Proaspăt, continuă, inspirând adânc.

Stăm în picioare, în cerc, pe malul iazului. Raven apucă mâna lui Indi, iar eu o iau de mână pe Sienna. Olive îmi face semn.

— Ce are de gând să facă? mă întreabă ea.

— O să-ţi arătăm cine eşti cu adevărat, îi spun.

— Aşa că nu te mai împotrivi, adaugă Raven. Pentru că nu ai cum.

Ea închide ochii. Eu şi Sienna îi urmăm exemplul. Aud ţipătul slab al lui Olive când stânca ne trage instantaneu spre ea. De această dată, copacii de pe stâncă sunt îndoiţi de furtună. Crengile lor se clatină şi trosnesc, în timp ce

vântul urlă ameninţător. Frunze uscate, maronii, zboară peste tot în jurul nostru. Nu am mai simţit spaţiul acesta atât de încărcat până acum. Le văd pe Olive şi pe Indi de cealaltă parte a statuii spiralate. Pe feţele lor este întipărită aceeaşi expresie pe care o avea Sienna când a văzut prima dată oceanul, un amestec de veneraţie şi de uimire. Stăm acolo pentru câteva minute, lăsând puterea acestui loc să ne pătrundă. Când ne întoarcem, Olive şi Indi privesc în jos şi văd florile – unele de un verde-închis şi altele de un galben-deschis – în jurul lor.

— Ce era locul acela? întreabă Indi, aplecându-se să-şi mângâie florile.

Când se ofilesc sub atingerea ei, altele noi înfloresc.

— Ce mi-aţi făcut? întreabă Olive, făcând un pas înapoi. Ea îşi duce repede mâna la piept. Şirul de flori verzi o urmează. Eu nu…

Diapazonul începe să bâzâie în cocul meu.

— Mă întorc imediat, le spun lui Raven şi Siennei. Rămâneţi cu ele.

Alerg înapoi spre casă, smulgându-mi diapazonul din păr.

— Lucien?

— Sunt eu, spune Garnet. Trebuie să vorbim. Tonul lui e alarmat, la fel cum era în prima noapte în care l-am auzit vorbind în diapazon. Cred că este ceva ce ar trebui să ştii. Mama a primit o livrare specială în cursul nopţii trecute.

— Ce era?

— Un surogat.

Inima începe să-mi bubuie.

— Cum a putut primi un alt surogat? Licitaţia nici măcar nu a avut loc.

— Nu ştiu. Am văzut doar că a sosit o fată. Avea cătuşe la mâini şi era legată la ochi. Iar doctorul Blythe a venit în această dimineaţă la palat.

Garnet oftează.

— Lucien ştie?

— Am încercat să iau legătura cu el. Îmi închipui că e foarte ocupat acum, că s-a schimbat data Licitaţiei.

— Deci ai auzit şi tu despre asta.

— Da. Aici e o baie de sânge. Prea puţine dintre surogatele cumpărate la Licitaţia de anul trecut sunt lăsate în viaţă. Toţi ştiu că Principesa Electoare vrea ca fiica ei să-i succeadă la tron. Licitaţia va avea loc mai devreme, iar asta înseamnă că există mai multe şanse ca ea să obţină o fiică. Deci, toate surogatele însărcinate cu o fată sunt complet nefolositoare.

— Îşi ucid *propriile* surogate?

— Da, spune Garnet pe un ton sumbru. Şi nu sunt în siguranţă nici surogatele însărcinate cu băieţi, pentru că o Casă rivală va încerca, fără îndoială, să le elimine.

Mă cutremur.

— Va fi mai greu decât credeam.

— Va fi greu întotdeauna, spune el. Eu niciodată… e ca şi cum… Garnet mârâie, furios. Le văd pe toate acum. Pe surogate. Nu le observam înainte. Doar că acum o văd pe *ea* în fiecare dintre ele. Eu ştiu că vorbeşte despre Raven. Te văd şi pe tine, de asemenea, adaugă el repede. Ele sunt toate oameni acum, nişte fete înspăimântate care sunt etalate peste tot în lesă şi încuiate în săli de proceduri medicale. E dezgustător.

Îmi pun mâna la gură şi pe sub degete îmi apare un zâmbet larg. E incredibil cât de mult s-a schimbat Garnet faţă de prima dată când l-am văzut – beat, în sufrageria Ducesei.

— Cum stau lucrurile la Trandafirul alb? întreabă el. Ultima dată când am vorbit cu Lucien, a spus că o să vă trimită noi recruţi.

— Cred că una dintre ele va fi… dificilă.

— Trebuie să plec, spune Garnet dintr-odată. O să te anunţ dacă mai aflu ceva despre noul surogat. Mama o ţine încuiată, sub supraveghere strictă. Şi nu uita să-i transmiţi lui Raven salutări din partea mea. Îmi pare rău că nu am putut vorbi azi cu ea.

— Îi voi spune. Şi ai grijă de tine.

— Am întotdeauna.

Diapazonul cade în palma mea.

28

Ash pleacă în această noapte la prima sesiune de antrenamente. Raven se duce cu el. Sunt încântată la gândul că Raven va învăţa să lupte – mai mult decât mă încântă ideea că Ochre este şi el recrut iar Ash îi dă dreptate prietenei mele:

— Ea vrea să se poată apăra singură. După ce a suferit atât de mult, cred că merită asta. El mă sărută uşor. Crezi că am să permit vreodată să i se întâmple ceva?

După cină, Indi, Olive şi cu mine plecăm să cutreierăm împrejurimile. Sper ca Olive să simtă conexiunea cu elementele mult mai intens. Ea se poate conecta cu Aerul şi cu Apa, dar nu pare interesată să le invoce.

— Vreau să stau pe malul iazului o vreme, zice Indi în timp ce trecem pe lângă ochiul de apă.

Indi, după cum s-a dovedit, se poate conecta doar cu Apa. Încuviinţez, iar Olive şi cu mine păşim mai departe spre pădure. Îmi amintesc prima noapte în care am ajuns aici. Cum mi-a spus Lucien să am încredere în instinctele mele şi cât de stupid mă simţeam atunci. Nu mă mai simt stupid acum.

Păşim în tăcere, până când Olive îmi spune:

— Vreau să mă întorc în *Bijuterie.*

— Nu poţi, îi zic.

Simt că mintea mea o ia razna. Trebuie să existe o cale prin care să o atragem pe Olive de partea noastră.

— Eu m-am născut în Cartierul Sudic al *Mlaştinii,* îi spun. Tu eşti din Cartierul Estic, nu-i aşa?

— Da, răspunde ea.

— Am un frate şi o soră, amândoi mai mici decât mine, îi mărturisesc. Tu mai ai fraţi sau surori?

— Şase fraţi mai mari şi o soră mai mică.

— Şi ai vrea ca sora ta să fie diagnosticată? Luată de acasă şi vândută?

Ea ridică din umeri.

— Familia mea ar primi nişte bani dacă ea ar fi diagnosticată.

— Ei nu mai plătesc nimic familiei odată ce se întâmplă să mori, îi explic eu.

— Stăpâna mea nu m-ar ucide, zice ea. Are nevoie de mine. Iar acum crede că sunt moartă.

— Va cumpăra un alt surogat, îi spun. Asta ţi se pare corect?

Olive ezită, iar eu întrevăd posibilitatea de a o convinge. Ea nu vrea să fie înlocuită.

— Au devansat Licitaţia. Ar putea primi un nou surogat în câteva luni.

Olive strânge din buze. Sprâncenele i se unesc, formând o linie întunecată pe fruntea ei.

— Nu, stăpâna mea…

— Stăpâna ta vrea un copil şi va face orice ca să poată avea unul. Trebuie să oprim Licitaţia, îi spun.

Îmi dau seama că procesează această informaţie, pentru că fruntea i se încreţeşte mai tare.

— Opriţi Licitaţia, spune ea.

Nu e tocmai pretextul pe care mi-ar plăcea să-l invoc pentru a o convinge, dar opţiunile mele sunt limitate pentru moment. Nu avem timp.

— Şi apoi voi putea fi din nou cu stăpâna mea, insistă Olive.

Nu răspund. Îmi simt inima grea. Nu-mi place să o manipulez în acest fel, dar nu am de ales. Ne îndreptăm împreună înapoi spre casă. Trecem pe lângă Indi, care stă pe malul lacului. Chipul ei e neclintit, o adevărată mască a liniştii. Valuri miniaturale cu creste înspumate încep să se formeze sub mâinile ei. Mă pregătesc să mă aşez lângă ea, când diapazonul începe din nou să bâzâie.

— Scuză-mă o secundă, murmur eu şi mă duc repede în casă.

Sienna e în bucătărie şi spală vasele. Sil stă în balansoar, lângă foc, sorbind nişte whisky dintr-un pahar. Îmi smulg diapazonul din păr.

— Da! spun.

— S-a întâmplat ceva, zice Lucien.

Sil se ridică şi lasă paharul pe masă.

— A avut loc un... aranjament. Urmează a fi anunţată o logodnă.

— Nu văd ce legătură are asta cu noi, îi spun. Cui îi pasă de o logodnă între nobili?

— E vorba despre logodna fiicei Ducesei cu fiul Principelui Elector.

Mă zgâiesc la diapazon.

— Dar Ducesa nu are o fiică.

— Nu ştiu cum a făcut asta, zice Lucien şi am impresia că vorbeşte cu el însuşi. Cum a reuşit să-l convingă sau să-l ameninţe, ori... nimeni nu ştie ce s-a întâmplat atunci când a fost ruptă logodna dintre Ducesă şi Principele Elector – şi, crede-mă, Principesa Electoare a insistat foarte mult ca eu să aflu acest secret. Dar, oricare a fost cauza, trebuie să fi existat ceva cu care Ducesa să-l aibă la mână în continuare. Ceva foarte important. Principesa e furioasă, desigur.

— Dar, Lucien, nu înţeleg. Ducesa nu are o fiică.

— Garnet ţi-a spus despre surogat?

— Cel pe care l-a furat ea? Da.

— Nimeni nu a ştiut că tu lipseai. Ducesa a pretins că te ţinea sechestrată după aşa-zisul viol. Astfel că te-a înlocuit – repede şi în taină. Nu găsesc nicio înregistrare care să demonstreze că vreun surogat ar fi dispărut dintr-un internat, pentru că toate surogatele familiei regale – ei bine, cele care sunt încă în viaţă – sunt înregistrate.

— Atunci de unde provine acest surogat?

— Nu ştiu. Dar Ducesa a făcut ceva ce nu s-a mai întâmplat vreodată în istoria Licitaţiei. A negociat o logodnă *înainte* de a se naşte copilul.

— Înseamnă că... fata care i-a devenit surogat e însărcinată?

— Aşa s-ar părea.

— Dar a primit-o abia ieri.

— *Bijuteria* clocoteşte, zice Lucien. Mulţi membri ai familiei regale simt că este o nedreptate. Mulţi sunt furioşi

pe Ducesă. Şi acum, că data Licitaţiei a fost schimbată, Casele îşi dezlănţuie furia asupra surogatelor, asupra Caselor rivale mai mult ca niciodată. Vechile alianţe se rup. Doamnele de onoare simt această tensiune şi cel mai rău este pentru servitorii mărunţi – lacheii şi cameristele.

— Da, dar asta e bine pentru noi, nu-i aşa? îi spun. Aceştia sunt oamenii de care avem nevoie. Ei trebuie să fie de partea noastră.

— Da, dar nu avem nevoie de ei morţi, zice Lucien.

— Fireşte că nu. Nu asta am vrut să spun.

Dintr-odată, Ash dă buzna pe uşa din faţă, cu Raven după el.

— Violet, spune el, gâfâind.

Las diapazonul să plutească în aer, primul meu gând fiind că Raven a păţit ceva. Dar ea se dă la o parte pentru a face loc unei persoane pe care nu am zărit-o de prima dată.

— Ochre? Mă năpustesc spre el şi aproape că-l dau jos când mă arunc în braţele lui. Ce faci aici? Mă întorc spre Ash. Nu ar fi trebuit să-l aduci aici. El nu ar trebui să ştie despre locul acesta.

— Violet, mă opreşte Ochre, foarte palid în lumina lunii. Ochii lui mari şi căprui sunt încercănaţi. Ei au luat-o. Ea… s-a dus. Am încercat să iau legătura cu cineva din organizaţie, dar m-au transferat la o altă fermă de lapte şi nu cunoşteam pe nimeni acolo. Abia am reuşit să ajung în noaptea asta aici pentru instrucţie. M-am gândit că ai putea fi aici. Ei *au luat-o,* Violet!

— Vorbeşte mai rar, îi spun, ducându-l lângă masă pentru a se aşeza. Pe cine au luat?

Ochre se prăbuşeşte pe un scaun.

— Pe Hazel, zice el cu disperare în glas.

Inima îmi împietreşte. Aerul din preajmă pare să îngheţe instantaneu.

— Cum? bâigui eu.

— Soldaţii au venit la noi acasă. Mama a spus că era şi un doctor cu ei. Purtau un fel de blazon pe uniformele lor – un cerc albastru străbătut de două chestii argintii, ca nişte

suliţe. Şi ei… pur şi simplu au luat-o.

Capul îi cade în mâini, în timp ce inima mea de piatră îmi bate nebuneşte în fundul stomacului.

Un cerc albastru străbătut de două tridente argintii. Blazonul Casei din Lac.

E rândul meu să mă prăbuşesc pe un scaun.

— Lucien, strig eu în diapazonul care încă mai pluteşte în aer. Ai auzit?

Vocea lui Lucien e gravă.

— Da.

Ceilalţi vorbesc în preajma mea, dar vocile lor se aud în surdină, foarte îndepărtate. Nu mă pot concentra la nimic din ce spun ei. Capul îmi bubuie şi în minte am un singur gând, care se repetă la nesfârşit.

Ei au luat-o pe Hazel.

Hazel este surogatul pe care l-a furat Ducesa.

Ducesa din Lac o are pe sora mea.

BIJUTERIA
ESTE PRIMUL VOLUM DIN TRILOGIA
ORAȘUL SOLITAR.

„Amy Ewing știe cum să sfâșie inimile. Magia acestei serii este garantată de acțiunea care se desfășoară firesc, gradual, cel de-al doilea volum reușind să dezvăluie și o parte din culisele lumii create de ea, care este una de-a dreptul uimitoare."

Amazon Reader

„Ewing îmbină cu mult curaj diverse genuri – SF, fantezie, thriller medical, distopie – echilibrând romantismul și angoasele adolescenților legate de dramele familiale, acuzațiile de viol, prostituție și sclavie."

Kirkus Review

ISBN 978-606-006-177-9

